«Живий щит» для маргінала з автоматом

Треба бути вкрай цинічним та нехтувати людськими життями, щоб, наприклад, облаштовувати мінометну позицію у дворі дитячого садка або місцевої лікарні. Однак, як виявляється, терористам, які засіли у Слов'янську, така тактика дій здається цілком прийнятною і навіть «високоефективною».

У такому випадку завжди можна виправдати руйнування будівель або жертви серед мирних мешканців…

СТОР. 11

Чи поїде віз без коліс?

СТОР. 12

«Дозор» заступить у дозор

СТОР. 13

У Швейцарії немає армії, вся Швейцарія — армія

Швейцарія здатна за дві-чотири години розгорнути з 22-тисячної армії мирного часу — 650-тисячну, а за дві доби — 1,7-мільйонну армію, чудово навчену, організовану і дуже непогано озброєну.

Швейцарія — не єдина країна в світі, що має кадрово-мілітарну структуру. За цим же принципом побудований, наприклад, Бундесвер, що є по суті якимось величезним аналогом радянських «кадрових» дивізій.

СТОР.17

Народна армія

ЄДИНА КРАЇНА!

ЦЕНТРАЛЬНИЙ ДРУКОВАНИЙ ОРГАН МІНІСТЕРСТВА ОБОРОНИ УКРАЇНИ

2–7 ЧЕРВНЯ 2014 РОКУ №21 (5254)

ХРОНІКА АТО

КІЛЬЦЕ НАВКОЛО ТЕРОРИСТІВ ЗВУЖУЄТЬСЯ

***З** початку тижня, що минає, на Сході країни ставало дедалі гарячіше. Підрозділи, що задіяні у антитерористичної операції помітно активізувались, розпочавши наступ на всіх значущих напрямках задля ліквідації терористів, які дестабілізують ситуації в регіоні.*

Терористи продовжують застосовувати тактику засідок. Також вони стали полюбляти відкривати вогонь із житлових будинків та дитячих садків. Методи ведення бойових дій, коли цивільне населення відіграє роль живого щита, стали вже нормою для так званих «народних ополченців».

СТОР. 4

СВІДОМИЙ ВИБІР

БАТЬКІВЩИНА НЕ ПРОДАЄТЬСЯ!

Дружина майора Станіслава Карачевського, розстріляного у Криму російським військовослужбовцем, відмовилася від квартири і грошей, які їй пропонували представники правоохоронних органів і збройних сил РФ.

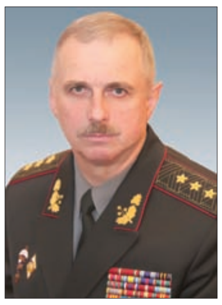
«Врегулювати ситуацію» росіяни намагалися з неприхованим цинізмом. В обмін на трикімнатну квартиру в Севастополі, 4,5 млн російських рублів та призначення пенсії як члену сім'ї загиблого військовослужбовця Ользі Карачевській запропонували відмовитися від претензій стосовно подальшого розслідування кримінальної справи за фактом вбивства її чоловіка і погодитися з тим, що майора Карачевського буде заднім числом зараховано до лав ЗС Російської Федерації.

СТОР. 16

E-MAIL: N_ARMY@ARMY.KIEV.UA

HTTP://WWW.NARODKA.COM.UA

Привітання з нагоди світлого свята Пресвятої Трійці

Шановні товариші офіцери, військовослужбовці строкової служби, військової служби за призовом та за контрактом, курсанти та ліцеїсти, ветерани та працівники Збройних Сил України!

У непростий час ми святкуємо велике християнське свято — День Пресвятої Трійці! Пресвята Трійця, П'ятидесятниця або сходження Святого Духа — знак єдності людської спільноти, єдності Земного і Небесного. Це день народження Церкви, ще один крок до творення нової людської родини.

Агресія, яка здійснюється проти нашої незалежності свідчить про те, що ця єдність розірвана. Це святкування відбувається в умовах виклику. Насамперед це виклик перед нашою історією — чи зможемо ми відстояти своє право на спільне життя в єдиній країні. Це й також інтелектуальний виклик — який мир ми хочемо здобути.

У цей день Господь дає людям нові тривки і міцні зв'язки, які міняють цей світ. Завдяки їм люди отримують внутрішню силу рухатися вперед у пошуках справжніх цінностей і чеснот.

Сьогодні ми повернулися до тих цінностей і орієнтирів, які за роки мирного життя були закарбовані лише в словах — до священного обов'язку оборони Батьківщини, до служіння аж до смерті, до захисту громадян нашої держави і відстоювання права на свободу вибору свого майбутнього.

Силу, яка нам потрібна для здійснення наших задумів, ми отримуємо з висот. З небес і від наших попередників — героїв «Небесної сотні» — ми отримали імпульс на формування нової єдності — української нації, яка об'єднує вільних і творчих людей різних національностей і політичних поглядів. З Божою поміччю нікому не вдасться загасити цей вогонь у серцях.

Вітаю вас усіх із цим великим святом! Нехай день народження Церкви дасть нам зразок витривалості і Надії, подарує єдність і огорне духом миру сім'ї живих і загиблих.

Бажаю усім наповнення благодаттю тілесних та душевних сил заради здійснення Добра і Справедливості. Нехай в душах зберігається відчуття повноти життя, а Бог оновить нас і нашу країну, благословить усіх злагодою та добробутом!

Виконувач обов'язків Міністра оборони України генерал-полковник М.В. КОВАЛЬ

●СТО ДНІВ РОБОТИ УРЯДУ

«МИ ВИСТОЯЛИ ЯК УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА»

«Якщо ми разом, то це є єдина запорука нашої перемоги. Саме тому ми перемагаємо і переможемо. Україна позбавиться терористів, і ми звільнимо Донецьк і Луганськ від тих, хто також посягає на їхнє майбутнє. Бандитизм і тероризм, який спонсорується Росією, буде знищений», — заявив Прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк з трибуни Верховної Ради України за підсумками ста днів роботи уряду України, повідомляє Департамент інформації та комунікацій з громадськістю секретаріату КМУ.

Він сказав, що мільйони українців очікують реальних змін: «Ці зміни також лежать у площині єдності, спільності завдань і політичної відповідальності. Політичної відповідальності за те, за що люди стояли на Майдані і за що зараз тисячі наших хлопців зі зброєю в руках воюють. А воюють вони за нашу країну, за наше майбутнє, за український стяг, герб, за наші українські родини і за нашу європейську країну».

Глава уряду наголосив, що в умовах, коли численне угруповання збройних сил Росії знаходилося в безпосередній близькості до українських кордонів, «коли Росія направила тисячі терористів на територію України, коли йде фінансування терористичної діяльності і коли все було спрямоване на те, щоб зірвати президентські вибори», український народ продемонстрував, що він мудрий: «У першому турі Україна отримала главу держави, а ми провели чесні й прозорі вибори».

Чесними і прозорими виборами, зазначив він, Україна довела, що віддана демократичним принципам, «і, незважаючи на всі спроби зірвати президентські вибори, у нас є законний Президент».

Глава уряду наголосив, що сьогодні перед Україною постав один з найдраматичніших викликів за всю історію її незалежності: «Вперше за історію української незалежності ми зіткнулися з неприкритою російською військовою агресією».

«Резюмуючи ці сто днів, які прожила наша країна, я хотів би їх охарактеризувати тільки однією фразою — ми вистояли. Ми вистояли як українська держава, як український народ», — сказав Прем'єр-міністр.

«Ми разом зібрали всі сили, зібрали в кулак нашу волю і продемонстрували, що Україна — це не територія, а держава. Що українці — це не населення, а народ. Народ з великої літери», — наголосив Арсеній Яценюк.

●ПАРЛАМЕНТСЬКІ РІШЕННЯ

РОЗШИРЕНО ПОВНОВАЖЕННЯ УЧАСНИКІВ АТО

5 червня Верховна Рада України 239 голосами народних депутатів ухвалила Закон "Про внесення змін до законів України щодо боротьби з тероризмом", яким розширює повноваження учасників антитерористичної операції та підсилює їхню координацію.

Законом встановлюється, зокрема, що антитерористична операція — це комплекс скоординованих спеціальних заходів, спрямованих на попередження, запобігання та припинення терористичної діяльності, звільнення заручників, забезпечення безпеки населення, знешкодження терористів, мінімізацію наслідків терористичної діяльності. Про це інформує Управління преси та інформації МО України.

Документ містить також норму, відповідно до якої Міністерство оборони України, органи військового управління, з'єднання, військові частини Збройних Сил України забезпечують захист від терористичних посягань об'єктів та майна Збройних Сил України, зброї масового ураження, ракетної і стрілецької зброї, боєприпасів, вибухових та отруйних речовин, що перебувають у військових частинах або зберігаються у визначених місцях; організовують підготовку та застосування сил і засобів Сухопутних військ, Повітряних Сил, Військово-Морських Сил Збройних Сил України в разі вчинення терористичного акту в повітряному просторі, у територіальних водах України; беруть участь у проведенні антитерористичних операцій на військових об'єктах та в разі виникнення терористичних загроз безпеці держави з-за меж України; в разі залучення до проведення антитерористичної операції — забезпечують із застосуванням наявних сил та засобів виконання завдань щодо припинення діяльності незаконних воєнізованих або збройних формувань (груп), терористичних організацій, організованих груп та злочинних організацій; беруть участь у затриманні осіб, а у випадках, коли їхні дії реально загрожують життю та здоров'ю заручників, учасників антитерористичної операції або інших осіб — їх знешкоджують.

Встановлюється також, що в ситуаціях, пов'язаних із вчиненням або загрозою вчинення терористичного акту, спеціальні підрозділи та підрозділи особливого призначення суб'єктів, які безпосередньо здійснюють боротьбу з тероризмом, також виконують такі завдання: проникнення на захоплений терористами об'єкт; фізичне затримання терористів, а у випадках, коли їхні дії реально загрожують життю та здоров'ю заручників, учасників операції або інших осіб, — знешкодження терористів; випередження дій терористів, що можуть призвести до техногенно-небезпечних наслідків; звільнення заручників; забезпечення зберігання речових доказів, документів, речей, цінностей; роззброєння та охорона осіб, затриманих під час проведення антитерористичної операції. Відповідний законопроект зареєстровано за № 4985.

●ДО УВАГИ ЧИТАЧІВ!

ТРИВАЄ ПЕРЕДПЛАТА НА ГАЗЕТУ «НАРОДНА АРМІЯ»

До 16 червня в усіх відділеннях поштового зв'язку ви можете оформити передплату видання на II півріччя 2014 року.

Вартість передплати на газету «Народна армія» (передплатний індекс — 68618) становить 14,18 грн на місяць.

Увага!

З 1 липня 2014 року газета «Народна армія» змінює періодичність виходу та обсяг видання. З метою посилення інформування особового складу Збройних Сил України, донесення оперативної інформації про діяльність Міністерства оборони України та Збройних Сил України, керівництва держави газета буде виходити 3 рази на тиждень на 8 шпальтах.

У зв'язку зі збільшенням видавничої вартості газети для читачів, які торік передплатили газету «Народна армія» на рік, видання в новому форматі буде надходити три рази на тиждень замість одного, але протягом коротшого терміну (залежно від дати оформлення абонемента).

Приносимо вибачення за незручності! До бажаючих отримувати газету до кінця року прохання доплатити за вартість видання на нових умовах або, за наявності фінансового чека, анулювати абонемент і повернути собі кошти.

Більш детальну інформацію щодо передплати газети «Народна армія» ви можете дізнатися за телефоном: 0(44) 489–50–12.

●ОГОЛОШЕННЯ

Українська військово-медична академія оголошує конкурс на заміщення вакантних посад:

доцента кафедри військової хірургії факультету перепідготовки та підвищення кваліфікації Військово-медичного інституту, штатно-посадова категорія «підполковник медичної служби», посадовий оклад 1400–1500 грн;

старшого викладача кафедри військової фармації факультету підготовки військових лікарів Військово-медичного інституту, штатно-посадова категорія «підполковник медичної служби», посадовий оклад 1380–1460 грн;

старшого викладача кафедри організації медичного забезпечення Збройних Сил факультету підготовки військових лікарів Військово-медичного інституту, штатно-посадова категорія «підполковник медичної служби», посадовий оклад 1380–1460 грн;

старшого викладача військової загальної практики-сімейної медицини факультету підготовки військових лікарів Військово-медичного інституту, штатно-посадова категорія «підполковник медичної служби», посадовий оклад 1380–1460 грн;

викладача кафедри військової загальної практики-сімейної медицини факультету підготовки військових лікарів Військово-медичного інституту, штатно-посадова категорія «майор медичної служби», посадовий оклад 1180–1250 грн.

Умови конкурсу: можуть брати участь особи офіцерського складу, які мають науковий ступінь кандидата медичних наук або вчене звання доцента, педагогічний стаж не менше 3 років.

Дата проведення конкурсу — з 07.06.2014 до 08.07.2014 р., термін подання документів до 08.07.2014 р.

Для участі в конкурсі надсилаються такі документи (матеріали): рапорт по команді; автобіографія; завірені копії документів про освіту та кваліфікацію; службова характеристика; службова картка; довідка про придатність до військової служби; довідка про проходження військової служби; копії документів про науковий ступінь, вчене звання, список наукових праць (винаходів).

Документи надсилаються на адресу: 04655, м. Київ, вул. Мельникова, 24А, начальнику Української військово-медичної академії.

***

Оголошення щодо проведення конкурсу на заміщення вакантних посад в Управлінні організації і супроводження ремонту озброєння та військової техніки Міністерства оборони України, надруковане на сторінках Центрального друкованого органу Міністерства оборони України «Народна армія» № 20 від 31.05.2014 року, вважати недійсним.

***

Оголошується проведення добору кандидатів для участі в конкурсі на заміщення вакантних посад державних службовців:

Управління організації і супроводження ремонту озброєння та військової техніки Міністерства оборони України проводить добір кандидатів для участі в конкурсі на заміщення вакантних посад державних службовців:

спеціаліст 1 категорії організаційно-планового відділу;

провідний спеціаліст відділу ремонту озброєння та військової техніки Сухопутних військ;

провідний спеціаліст відділу ремонту озброєння та військової техніки Військово-Морських Сил — 2 посади;

спеціаліст 1 категорії відділу ремонту озброєння та військової техніки Військово-Морських Сил — 2 посади;

головний спеціаліст відділу ремонту озброєння та військової техніки родів військ і служб;

провідний спеціаліст групи ремонту засобів зв'язку;

начальник фінансово-економічного відділу;

провідний спеціаліст фінансово-економічного відділу;

спеціаліст 1 категорії фінансово-економічного відділу.

Вимоги до кандидатів: повна вища освіта відповідного професійного спрямування за освітньо-кваліфікаційним рівнем спеціаліста або магістра;

володіння українською мовою; уміння працювати на комп'ютері на рівні користувача; стаж роботи за фахом на державній службі на посаді провідного спеціаліста не менше 1 року або стаж роботи за фахом в інших сферах управління не менше 3-х років.

Термін надання документів на розгляд конкурсної комісії — 30 календарних днів з дня опублікування оголошення.

Прийом документів проводиться за адресою: 03113, м. Київ-113, пр-т Перемоги 55/2, військове містечко №27.

Додаткова інформація за телефоном: 245-70, 0(44) 456–70-48 (з 9.00 до 18.00, крім вихідних та святкових днів).

***

Воєнно-наукове управління Генерального штабу Збройних Сил України проводить добір кандидатів для участі в конкурсі на заміщення вакантної посади **начальника науково-дослідного центру Збройних Сил України «Державний океанаріум» (м. Одеса)**, штатна категорія «капітан 1 рангу», посадовий оклад 1700–1800 грн.

Кваліфікаційні вимоги до посади: повна вища військова освіта оперативно-тактичного рівня, переважно за освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра військового управління. Науковий ступінь — кандидат (доктор) наук, вчене звання — старший науковий співробітник (доцент, професор). Стаж наукової діяльності не менше 10 років.

Також розглядаються кандидати для заміщення вакантних посад осіб офіцерського складу (наукові посади) заступника начальника центру з наукової роботи (штатна категорія «капітан 1 рангу», посадовий оклад 1649–1746 грн), заступника начальника центру (штатна категорія «капітан 1 рангу», посадовий оклад 1649–1746 грн), головного інженера — заступника начальника центру (штатна категорія «капітан 1 рангу», посадовий оклад 1649–1746 грн), помічника начальника центру з матеріально-технічного забезпечення — начальника служби матеріально-технічного забезпечення (штатна категорія «капітан 3 рангу», посадовий оклад 1135–1160 грн), помічника начальника центру — начальника фінансово-економічної служби (штатна категорія «майор», посадовий оклад 1135–1160 грн), начальника групи особового складу та стройової (штатна категорія «капітан 3 рангу», посадовий оклад 1000–1100 грн), начальника медичної служби — начальника медичного пункту (штатна категорія «майор медичної служби», посадовий оклад 1135–1160 грн), начальників науково-дослідних управлінь (штатна категорія «капітан 1 рангу», посадовий оклад 1640–1740 грн), начальників відділів (науково-дослідного, науково-організаційного, науково-інформаційного) (штатна категорія «капітан 2 рангу», посадовий оклад 1490–1590 грн), старших наукових співробітників (штатна категорія «капітан 2 рангу», посадовий оклад 1380–1460 грн), наукових співробітників (штатна категорія «капітан 3 рангу», посадовий оклад 1180–1250 грн).

Для участі в конкурсі надсилаються такі документи:

рапорт (заява) по команді; автобіографія; копії документів про освіту, науковий ступінь, вчене звання (для наукових посад); список наукових праць, винаходів, публікацій (для наукових посад); інші документи, що свідчать про професійні якості претендента; довідка про проходження військової служби;

службова та медична характеристики; копія службової картки, завірена встановленим порядком; витяг з Резерву кандидатів для просування по службі, завірений встановленим порядком (якщо особа офіцерського складу бере участь у конкурсі на посаду, вищу, за ту, на якій перебуває).

Термін подання документів — 30 календарних днів з дня опублікування оголошення.

Документи надсилаються на адресу: 03168, м. Київ, проспект Повітрофлотський, 6, начальнику Воєнно-наукового управління Генерального штабу Збройних Сил України.

За довідками та уточненням кваліфікаційних вимог до запропонованих посад звертатися за телефоном (044) 271–34-37.

***

Тил Збройних Сил України проводить добір кандидатів для участі у конкурсі на заміщення посад державних службовців:

вакантної посади провідного спеціаліста служби ветеринарної медицини Тилу Збройних Сил України;

посади спеціаліста 1 категорії відділу організації харчування управління забезпечення продовольством та організації харчування Центрального управління продовольчого забезпечення Збройних Сил України Тилу Збройних Сил України (на період відпустки основного працівника для догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку).

Кваліфікаційні вимоги: вища освіта відповідного професійного спрямування за освітньо-кваліфікаційним рівнем спеціаліста, магістра.

Стаж роботи за фахом на державній службі не менше 3 років або стаж роботи за фахом в інших сферах управління не менше 5 років.

Термін подання документів на конкурсну комісію — протягом тридцяти календарних днів з дня опублікування оголошення за адресою: 04119 м. Київ-119, вул. Дегтярівська, 28-А, відділ особового складу організаційно-планового управління Тилу Збройних Сил України (військова частина А2516).

За довідками звертатися за телефоном: 0(44) 481-54-89.

●УКРАЇНА–США

«СПРАВЖНІ ДРУЗІ ПІЗНАЮТЬСЯ В БІДІ»

Президент США Барак Обама і новообраний Президент України Петро Порошенко під час зустрічі у Варшаві обговорили ситуацію в Україні, фінансову допомогу для країни і можливості зменшення її енергозалежності від Росії.

Про це після зустрічі повідомив американський Президент. За його словами, він хотів особисто дізнатися, що Україні зараз потрібно найбільше.

«Хочу подякувати Президенту Обамі, американському народу, уряду і Конгресу за підтримку українського народу в боротьбі за свободу і демократію, в нашому прагненні розбудови незалежної суверенної європейської держави. Це є вкрай важливим для нас. Сьогодні ми особливо відчуваємо, як справжні друзі пізнаються в біді», — заявив Петро Порошенко.

При цьому Барак Обама зауважив, що обрання президентом України Петра Порошенка є «мудрим вибором» для України задля успішного проведення її через складний перехідний період і додав, що почувається «цілком спокійно» за майбутнє України. Президент США наголосив, що на недавніх президентських виборах українці відкинули насильство і корупцію, а вибрали демократію. Обама також зазначив, що інші країни мусять підтримувати Петра Порошенка і його уряд, а також разом допомагати готувати українські війська і правоохоронні органи.

Підготував Вадим КОВАЛЬОВ, «Народна армія»

●КОЛЕКТИВНА БЕЗПЕКА

СПІВПРАЦЯ, ЯКА ДОПОМОЖЕ РЕФОРМУВАТИ ВІЙСЬКО

Цього тижня в штаб-квартирі НАТО відбулося засідання Комісії Україна — НАТО на рівні міністрів оборони. Під час заходу, який проводився під головуванням Генерального секретаря НАТО Андерса Фога Расмуссена, виконувач обов'язків Міністра оборони України генерал-полковник Михайло Коваль поінформував колег про внутрішньополітичну та безпекову ситуацію в Україні, а також про кроки, спрямовані на нормалізацію ситуації та забезпечення діяльності Збройних Сил у проблемних регіонах України.

Зокрема він наголосив, що українські військові з честю виконують завдання з ліквідації незаконно створених, добре підготовлених та озброєних формувань терористів, що здійснюють акти збройної агресії у східних та південних областях України.

При цьому українська сторона засудила приховану агресію Російської Федерації, що, по суті, відбувається у східних регіонах України шляхом інспірування антиукраїнських настроїв та підтримки терористичних угруповань, які цинічно діють як проти українських військових, так й проти мирного населення, інформує прес-служба МЗС.

Окремо генерал-полковник Михайло Коваль зупинився на питанні співробітництва з НАТО у сфері оборони. Зазначено, що завдання щодо подальшої трансформації та зміцнення боєздатності Збройних Сил України є вкрай актуальним, тому розвиток усього спектра взаємодії з Альянсом є однією з ключових передумов повноцінного і успішного його виконання. У цьому зв'язку було окреслене бачення українською стороною напрямів такої взаємодії та наголошено на готовності поглиблювати її інтенсивність.

Своєю чергою Генеральний секретар НАТО Андерс Фог Расмуссен зазначив, що найближчим часом НАТО оголосить про пакет допомоги, спрямованої на модернізацію та реформування Збройних Сил України.

— У найближчі тижні ми завершимо всеосяжний пакет довгострокових заходів, які дозволять реформам в Україні стати більш ефективними, а її Збройним Силам — сильнішими, — заявив він. При цьому зауваживши, що на додаток до допомоги НАТО окремі члени організації виділять радників та нададуть Україні технічне сприяння.

Також Андерс Фог Расмуссен повідомив, що міністри оборони домовилися зміцнювати колективну оборону, зокрема за допомогою додаткових повітряних і морських патрулів і проведенням навчань від Балтійського до Чорного і Середземного морів.

Крім іншого, він наголосив, що НАТО не визнає анексію Росією українського Криму і закликає Кремль повернути півострів Україні, зауваживши, що ситуація навколо анексії Криму і надалі повинна вирішуватися виключно дипломатичним шляхом.

У ході засідання комісії міністри оборони країн НАТО одностайно привітали результати виборів президента України, що засвідчили прагнення українців до подальшої розбудови демократичного європейського майбутнього їхньої держави. Також було наголошено на всебічній підтримці зусиль нової української влади щодо стабілізації ситуації в Україні та якомога скорішого подолання кризи і на поглибленні взаємодії з оборонними та безпековими структурами України для допомоги в реалізації амбітних завдань щодо їхнього розвитку та подальшої трансформації.

Інф. «НА»

●МІЖНАРОДНІ АКЦЕНТИ

«ПІДТРИМАТИ УКРАЇНУ НА ШЛЯХУ ДО ДЕМОКРАТІЇ»

Під час дводенного візиту до Варшави, з якого розпочалася тижнева поїздка американського Президента по Європі, Барак Обама зустрівся з прем'єр-міністром Польщі, лідерами країн-членів НАТО та з новообраним Президентом України Петром Порошенком.

Основний акцент європейського турне американського Президента був зроблений на підтримці народу і уряду України, на питаннях зміцнення і модернізації НАТО, диверсифікації енергетичної безпеки Європи, а також питаннях, що стосуються трансатлантичного співробітництва, повідомило інформагентство BBC.

Про спрямування візиту на підтримку України засвідчила значна частина питань, що стосувалися саме розв'язання української кризи.

— США і далі будуть підтримувати Україну на її шляху до демократії, — зазначив американський лідер та закликав Москву використати свій вплив, щоб зупинити дії сепаратистів на Сході країни.

Також у ході візиту американський Президент оголосив про наміри посилення військової присутності США в Європі та виділення на програму «Європейська підтримка» 1 млрд доларів. При цьому він зауважив, що подальші провокації, інспіровані Росією проти України, призведуть до відповідної реакції Заходу, зокрема — до подальших санкцій, та назвав безпеку європейських союзників США «священною».

Зустрічаючись з військовослужбовцями загону винищувачів F-16, який базується в Польщі й складається з поляків і американців, які у квітні прибули до цієї країни для проведення військових навчань, президент США заявив, що безпека європейських союзників є «наріжним каменем для нашої власної безпеки».

Своєю чергою представники НАТО підтвердили, що на сьогодні Росія відвела від кордону з Україною значну частину військ. Решта також готуються до відходу. Але водночас у штаб-квартирі Альянсу у Брюсселі вважають, що Росія своїми діями змінила динаміку безпеки в Європі. Тож Альянс має застерегти Росію та підтримати занепокоєних його членів на кшталт країн Балтії та Польщі. Розроблені пропозиції можуть ухвалити на наступному саміті НАТО, який відбудеться у вересні в Уельсі.

У ході європейського турне американський Президент взяв участь у саміті G7, що мав проводитись у Сочі, але через санкції проти РФ був перенесений до Брюсселю. Після того він відвідав Францію, де провів низку переговорів зі світовими лідерами та взяв участь в урочистостях з нагоди 70-річчя висадки союзних військ у Нормандії. На цей захід також був запрошений і Президент України Петро Порошенко.

Підготував Володимир КОРНІЯКА, «Народна армія»

ХРОНІКА АТО

КІЛЬЦЕ НАВКОЛО ТЕРОРИСТІВ ЗВУЖУЄТЬСЯ

...Близько четвертої години ранку у понеділок терористи обстріляли Луганський прикордонний загін. Вони використовували міномети, гранатомети, кулемети та автомати.

Українські прикордонники тримали оборону загалом майже дві доби. Слід зрозуміти, що в безпосередній близькості від Луганського прикордонного загону розташовані житлові будинки (з деяких з них терористи вели стрільбу), що заважало повномасштабному застосуванню авіації, утім військові льотчики таки знищили кілька блокпостів терористів та розрахунки мінометних батарей.

Ворога атакували з повітря літаки Су-25, які завдавали удари по об'єктах бойовиків. Дії штурмовиків прикривали винищувачі Повітряних Сил ЗС України, але їхній роботі заважала низька хмарність. В один з бойових епізодів винищувач опустився нижче хмар, був обстріляний терористами, але виконав бойове завдання та повернувся на базу.

Слідом за літаками по об'єктах, визначених спільно з прикордонниками, працювали вертольоти Мі-24 під прикриттям винищувачів МіГ-29. Завдання авіація виконала. Від терористів була зачищена й лісосмуга, з якої вони постійно обстрілювали об'єкти прикордонників з гранатометів та мінометів.

Речник АТО Владислав Селезньов розповів:

— Літаки українських силовиків не могли прицільно атакувати позиції нападників. Але навіть без масштабного застосування авіації, льотчики завдали відчутного удару по позиціях терористів. Дії учасників АТО дуже обмежує близькість житлових будинків. А одним із головних завдань операцій є безпека місцевих жителів.

Через дві доби Державна прикордонна служба України повідомила:

— У зв'язку з ситуацією, яка склалася в результаті тривалих обстрілів добре озброєних бойовиків, та неможливістю в подальшому виконувати управлінські функції з місць постійної дислокації управління Луганського загону та відділ прикордонної служби «Станично-Луганське» передислоковано в більш безпечні місця для виконання завдань з організації охорони державного кордону.

ОДНИМ ІЗ ГОЛОВНИХ ЗАВДАНЬ АНТИТЕРОРИСТИЧНОЇ ОПЕРАЦІЇ Є БЕЗПЕКА МІСЦЕВИХ ЖИТЕЛІВ

Також після тривалого штурму бойовики захопили військову частину в Луганську, де розташовувався полк Національної гвардії України.

Бойовики на Луганщині діяли нахабно: обстрілювали прикордонників та гвардійців з прилеглих житлових будинків. Виганяли людей з квартир, давали їм 15 хвилин на збори і облаштовували там вогневі точки. З дахів працювали гранатометники та снайпери.

На тлі цих подій 3 червня розпочалися інтенсивні бої в районі Семенівки та Червоного Лиману Донецької області.

Зранку колона українських військових потрапила в засідку під час просування в напрямку Слов'янська. Вогонь вели із лісосмуги вздовж шляху. Напад було відбито, але нападникам вдалося пошкодити БТР, вбити одного українського військового та ще 13 поранити. Згодом сили АТО розпочали штурм бази терористів у пригороді Слов'янська — Семенівці. Використовуючи бойову техніку та повітряну підтримку до кінця дня населений пункт було звільнено.

Підсумки: серед терористів — більше 300 загиблих та приблизно півтисячі поранених. На жаль, не обійшлося без втрат і серед українських солдатів — 2 силовики загинули та 45 поранено.

В боях на Сході країни добре зарекомендували себе українські новітні бронетранспортери, які надійшли на озброєння підрозділів антитерористичної операції. Так, у районі Семенівки в БТР-4Е неодноразово влучали з протитанкового гранатомета. Бойові машини все витримали (Нагадаємо, БТР-4 «Буцефал» — восьмиколісна машина, розроблена Харківським конструкторським бюро з машинобудування. Вона є суто українською розробкою).

Наступна доба 4 червня виявилася не менш гарячою та результативною для підрозділів АТО. Після висунутого бойовикам у Красному Лимані ультиматуму скласти зброю в результаті запеклого бою місто було повністю очищене від терористів.

У БОЯХ НА СХОДІ КРАЇНИ ДОБРЕ ЗАРЕКОМЕНДУВАЛИ СЕБЕ НОВІТНІ УКРАЇНСЬКІ БРОНЕТРАНСПОРТЕРИ

Як наголосив голова Верховної Ради України Олександр Турчинов, ліквідація терористів в Краснолиманському районі Донецької області відкриває дорогу до звільнення від них центрального Донбасу.

До речі, під час своєї робочої поїздки 4 червня в район проведення АТО, Олександр Турчинов на військовому полігоні під Чугуєвом у Харківській області також оглянув важку і спеціальну військову техніку, яка буде використовуватися українською армією, зокрема й під час антитерористичної операції на Сході країни.

Ніч з 4 на 5 червня в районі проведення АТО пройшла спокійно, за винятком інциденту на півночі Донецької області, де терористи обстріляли колону військової техніки.

— Вночі під час маневру на півночі Донецької області колона сил АТО була обстріляна терористами. Вогонь відкрили з мікроавтобуса, який стояв на узбіччі дороги. Силовики відкрили вогонь у відповідь. Автобус з терористами був знищений, — повідомив речник АТО Владислав Селезньов. В решті районів ніч у зоні АТО пройшла спокійно. Слов'янськ у тісному «кільці» сил АТО.

У Червоному Лимані тривала зачистка спецпризначенцями. Виконуючи визначені заходи українські військовослужбовці знайшли чергове підтвердження протиправних дій терористів, які використовують будівлі медичних закладів, шкіл, дитячих садочків для облаштування своїх схованок та баз.

Унаслідок дій мінометних підрозділів Збройних Сил України було знищено склад боєприпасів. Саме за допомогою снарядів, що зберігались на території цього складу, бойовики обстрілювали житлові квартали міста Слов'янськ та блокпости українських військовослужбовців.

Підготував Олексій МАЗЕПА, «Народна армія»

Початок на 1 стор.

● НА ПРИКРИТТІ КОРДОНУ

Польова дорога, немов оторочена зеленим буйством пшеничного колосся, привела нас до одного з сіл, яке начебто загубилося серед широкого запорізького степу…

ПОЛІСЬКІ ЛЕВИ

Трохи поблукавши, дорога вивела нас до околиці невеличкого села. Озирнувшись навколо, ми не помітили жодної таблички з назвою населеного пункту. Тож довелося скористатися старим перевіреним способом — запитати дорогу в першої зустрічної людини. Нею виявився хлопчина років десяти, який їхав по узбіччю на велосипеді.

— Привіт, а чи є у селі військові? — відкривши вікно автомобіля, запитали ми у хлопця. Зупинившись та прискіпливо оглянувши нас, уже за секунду його обличчя розпливлося у посмішці.

— Так! Ось там, за поворотом, побачите солдатів і танки, — по-дитячи щиро відповідає хлопчина, показуючи нам рукою напрямок руху. Дійсно, через декілька кілометрів ми опинилися на блокпосту однієї з військових частин Сухопутних військ Збройних Сил України. А ще через декілька хвилин нас уже представили командиру окремого гвардійського механізованого з'єднання.

— Коли ми прибули у визначений район, селяни нас зустріли насторожено, — розповідає командир окремого гвардійського механізованого з'єднання полковник Олександр Н. — І це не дивно, адже стільки військових багато хто з них бачив уперше. Тож разом із сільським головою ми провели роз'яснювальну роботу з мешканцями села, познайомилися з людьми, представили командирів підрозділів, розповіли селянам про головне завдання перебування у визначеному районі підрозділів військової частини — захист нашої держави, її безпека.

Звісно, ще деякий час люди ретельно придивлялися до нових сусідів, які на краю села облаштовували польовий табір. Обжившись на новому місці, військові як доброзичливі гості запросили своїх нових сусідів на своєрідне новосілля.

— У відповідь — тепло і турбота з боку тамтешнього населення. Згодом свою допомогу запропонували місцеві підприємці, запорізьке духовенство та небайдужі громадяни. Так, Запорізька єпархія подарувала нам понад 800 ковдр та 400 подушок, а підприємці допомогли організувати майданчики для ремонту та обслуговування техніки, встановили антену для безперебійної роботи мережі Інтернет, — розповів командир з'єднання.

Допомогли місцеві мешканці й з обладнанням блокпостів на околиці села, де несуть службу військовослужбовці одного з розвідувальних підрозділів частини.

— Нас не втішає те, що блокпост розміщений в безпечному місці, — розповів командир розвідувального підрозділу. — Заспокоюватися не можна. Тому ми обладнали вогневі позиції, виставили секрети на під'їзних дорогах, інженерні загородження, ввели патрулювання по периметру таборів, установили зв'язок, розробили систему подачі сигналів тощо. Треба завжди бути готовим до будь-якого розвитку подій.

Ці настанови командира добре розуміють військовослужбовці передового підрозділу, тож до регулярних занять і тренувань на блокпосту ставляться особливо відповідально.

Відносний спокій у районі виконання завдань може бути досить оманливим. Тому зусилля командирів усіх підрозділів спрямовані на покращення бойового вишколу особового складу.

На широкому таврійському полі розгорнулися реактивно-артилерійські підрозділи. Як розповів командир підрозділу капітан Іван О., не зважаючи на те, що батарея укомплектована виключно військовослужбовцями, що були призвані у ході часткової мобілізації, всі заходи бойового залагодження з воїнами-артилеристами проведені у повному обсязі. Нещодавно на базі Рівненського та Широколанівського загальновійськових полігонів особовий склад успішно виконав залікові вогневі завдання з озброєння реактивних систем залпового вогню «Град».

— Нині головне — підвищити рівень управління підрозділом у бою. Саме від того, наскільки швидко і правильно приймає рішення командир, а особовий склад професійно виконує всі команди, залежить і влучність стрільби, і збереження життя і здоров'я особового складу. Якщо під час виконання бойових стрільб на полігоні ми вражали умовні цілі із закритих вогневих позицій, то сьогодні, щоправда без бойової стрільби, ми відпрацьовуємо злагодженість дій при займанні непідготовлених вогневих позицій та їх залишенні, зміні напрямків та дальності стрільби тощо, — зазначає командир реактивно-артилерійського підрозділу.

Заняття завершені…Ближче до вечора польовий табір наповнюється дещо іншим життям. Біля польових кухонь метушаться кухарі.

— Сьогодні на вечерю перловка з тушонкою, — інформують допитливих кухарі Сергій та Олександр.

— З самого початку в нас було встановлено правило — всі, від солдата до командира, харчуються з одного котла, — розповідає повар. — Тож готуємо так, щоб потім не було соромно перед товаришами за свою роботу.

— Звісно, раціон у військовослужбовців не такий, як у ресторані, — продовжує розповідь начальник продовольчої служби частини майор Олег Р. — Але повністю відповідає встановленим нормам. Особливо у спекотну погоду ми дуже прискіпливо ставимося до приготування їжі. Доставка всіх необхідних продуктів здійснюється регулярно, що повністю дозволяє нам забезпечити особовий склад гарячим триразовим харчуванням.

ГОЛОВНЕ — ВИСОКИЙ РІВЕНЬ УПРАВЛІННЯ ПІДРОЗДІЛОМ У БОЮ

За останні місяці помітно зріс бойовий та моральний дух військовослужбовців. За словами заступника командира з'єднання по роботі з особовим складом підполковника Василя С., багато в чому це пов'язано з тим, що військовослужбовці, які були призвані під час часткової мобілізації, відчули піклування про військо з боку держави. А з іншого боку, відчувають велику відповідальність за Батьківщину, за людей, які їм щиро допомагають чим можуть.

До речі, місцеві художники створюють емблеми своїх підрозділів, які потім не без гордості наносять на військову техніку. А серед офіційних назв підрозділів тут легко можна натрапити на поліських левів чи на прекрасного птаха Гамаюн.

Аркадій РАДКІВСЬКИЙ,
«Народна армія»

● КОЖЕН ЗНАЄ СВІЙ МАНЕВР

ТРИМАЄМО ПОРОХ СУХИМ

Надійна охорона та оборона польових таборів і місць дислокації тактичних груп, що несуть бойову службу на східних кордонах країни та в зонах проведення антитерористичної операції, є одним з головних завдань підрозділів. Воїни-гвардійці однієї із частин Сухопутних військ майже три місяці пильнують визначені рубежі на східному кордоні країни. Вони щодня кілька разів на добу відпрацьовують дії під час раптового нападу противника на базовий табір. Детально розглядаються варіанти нападу диверсійно-розвідувальних груп, терористів або наступу підрозділів противника.

— Відпрацьовуємо алгоритми дій за різними ввідними. За сигналом тривоги особовий склад за лічені хвилини займає кругову оборону, — розповідає командир однієї з тактичних груп капітан Сергій Г. — При цьому кожен офіцер, сержант та солдат чітко знає свої дії, місце в окопі, основні та додаткові сектори обстрілу тощо. Також є визначені підрозділи, які в разі нападу терористів на відділи Державної прикордонної служби України негайно виїжджають на допомогу своїм побратимам у зелених беретах. Адже захист Вітчизни — справа спільна.

Вся штатна техніка тактичної групи знаходиться у повній бойовій готовності, у екіпажів танків та бойових машин заздалегідь підготовлені картки вогню. Одразу приводиться в дію система мінно-вибухових загороджень навколо табору. А вогневі засоби протиповітряної оборони готові до відбиття можливої повітряної атаки та збиття безпілотних літальних апаратів.

— Усе озброєння «пристрілене» і постійно підтримується в належному стані, — говорить один із сержантів підрозділу Олег П. — Справні всі радіостанції, заряджені запасні акумулятори. Як то кажуть, тримаємо порох сухим!

Валентин ШЕВЧЕНКО,
«Народна армія»

●ГЕРОЇ НА ПЕРЕДОВІЙ

ЦЕ БУЛО ПІД СЛОВ'ЯНСЬКОМ...

Олександру у липні виповниться тридцять, він має дружину Оксану і двох дітей — молодшу дворічну Мирославу і на півтора роки старшого за сестричку Назарка. Проживає родина під Києвом, у Борисполі, тож нині після двомісячної розлуки своїх рідних Олександр бачить часто — до шпиталю разом із мамою відвідувати тата малеча приїздить чи не щодня.

Національний гвардієць сержант Олександр Думен перебуває на лікуванні у клініці пошкоджень Головного військово-медичного клінічного центру «ГВКГ» МО України. У нього розтрощена права нога, травмовані кістки таза. Про те, як все сталося, вояк згадує неохоче. Каже, що прикро, адже травми отримав уже після бою.

Спочатку був Майдан

У Олександра майже типова біографія героя нашого часу. Звичайний хлопець із Закарпаття, будівельник. Строкову службу проходив у Львівській «вісімдесятці» — 80-му окремому аеромобільному полку. Десантна тільняшка, у якій він нині лежить на госпітальному ліжку, — пам'ять саме про ту, іншу, мирну службу, яку закінчив десять років тому. Ніколи не думав, що ще коли-небудь доведеться брати до рук зброю, а тим паче за бойових обставин. Як і переважна більшість українців, він будував власне безхмарне життя: покохав, одружився, народили дітей. Хто ж знав, що таке станеться у нашій державі…

Спочатку був Майдан, а коли почалося формування першого резервного батальйону Національної гвардії, Сашко разом з іншими побратимами із 27-ї сотні добровольцем записався у лави захисників Вітчизни. Протягом місяця сформований 15 березня батальйон проходив навчання та бойове злагодження на базі однієї з військових частин спеціального призначення, що дислокується поблизу столиці. А через місяць, 15 квітня, бійці новоствореного формування попрямували на Схід для участі в антитерористичній операції.

Там, де небезпека

У район Ізюму — Слов'янська, про що згодом, як про місце несення служби першим резервним батальйоном НГУ, повідомлялося у засобах масової інформації, — підрозділ прибув не одразу. Спочатку національні гвардійці отримали завдання посилити блокпости поблизу Павлограда. Місто адміністративно підпорядковується Дніпропетровській області, але фактично — це західний Донбас. Поруч — більше десятка шахт. Утім перше, що дивувало наших бійців, ніяким сепаратизмом поблизу і не пахло. На блокпостах, залоги яких прибули посилити нацгвардійці, несли службу працівники місцевих правоохоронних органів, ДАІ, активісти павлоградської самооборони Майдану. Упродовж двох тижнів воякам батальйону довелося спостерігати потік біженців із сусідньої Донецької області — зупиняли і оглядали кожну

●ЛЮДИ НАШОГО ВІЙСЬКА

ТОЙ БІЙ ПОДІЛИВ ЖИТТЯ НА ДО І ПІСЛЯ...

…У той день підтримати наших поранених військових до Головного військово-медичного клінічного центру «ГВКГ» МО України приходило чимало відвідувачів. Серед них — дівчата-волонтери одного зі столичних офісів та прихожани храму Андрія Первозванного УПЦ Київського патріархату.

Раніше його настоятель отець Максим причастив і сповідав усіх хворих. Тепер же парафіяни принесли гостинці нашим хлопцям та залишили свої контакти, мовляв: "Якщо щось буде треба, ви тільки зателефонуйте і скажіть, ми принесемо…» Вразила сцена, коли літня бабуся, яка пережила Велику Вітчизняну війну, просила спантеличених вояків взяти в неї гроші. Ті навідріз відмовлялися, але наполеглива прихожанка таки «всунула» свою сотню. А ще для підняття бойового духу маленька супутниця бабусі подарувала хлопцям власноруч намальовану картину і написала найщиріші побажання скорішого одужання.

Одним із поранених, який приймав відвідувачів, був тридцятип'ятирічний майор Роман Шерстюк. У Збройних Силах він вже 19 років, однак це не убезпечило його від чотирьох кульових та трьох осколочних поранень. Дивом залишився живий. Бій, в якому йому довелося взяти участь, став чи не найдраматичнішою сторінкою в історії Української армії. Волноваха… Мало кому відома до того чорного четверга назва цього невеличкого селища облетіла нашу країну і збентежила серця багатьох українських матерів.

— 10 травня нашу бригаду направили на межу між Донецькою і Дніпропетровською областями для побудови нових блокпостів, — розповідає Роман Шерстюк. — Головним завданням нашого підрозділу було стабілізувати обстановку в зоні відповідальності. 19 травня ми здійснили черговий марш і перемістилися в район Волновахи, де наступного дня вже почали облаштовувати блокпост.

Проте ця робота затягувалася — місцеве населення заблокувало бронетехніку та інженерні машини й не давало розставити їх у належному порядку. Військових постійно оточували мітингувальники за участю близько 150 місцевих мешканців з настійною вимогою залишити район. Частина з них поводилися досить агресивно, навіть погрожували. Командир бригади полковник Володимир Я. розпочав з ними переговори.

— Поки домовлялися, ми ніяких дій не чинили, тобто блокпост залишався необлаштованим, — продовжує розповідь майор Шерстюк. — Ми знаходились на місці, самі себе охороняли та постійно спілкувалися з місцевими, пояснюючи, що ми тут перебуваємо для їхньої ж безпеки, аби не допустити проходу озброєних бандитів.

Так тривало протягом двох днів. Частина місцевих мешканців військовим дуже допомагала, підвозячи їжу та воду. Українським мотострільцям було приємно усвідомлювати, що їх визнали захисниками. Проте інша частина жителів залишалася вороже налаштованою. Тож напруга на блокпосту не спадала. У наших хлопців було неприємне відчуття, що щось має статися.

— Нас атакували 22 травня близько п'ятої ранку, — похмуро згадує Роман Шерстюк. — Усе відбулося блискавично, згідно зі сценарієм. Обабіч жвавої траси Донецьк — Запоріжжя різко загальмували кілька автомобілів: джип та інкасаторські броньовики…

Терористи вели вогонь з автоматів, гранатометів, закидали нас гранатами. Бій тривав усього кілька хвилин. Майор Шерстюк встиг випустити два з половиною ріжка, поки в нього не влучила куля. Офіцера поранили в руку, груди та ногу. У відповідь встиг кинути гранату...

Багато молодих солдатів з першими пострілами вибігли з наметів і одразу потрапили під нещадний вогонь нападників. Спочатку обстріл вівся від дороги, а згодом бандити обійшли підрозділ з правого флангу та відкрили вогонь з посадки. Як відомо, того дня під Волновахою (Донецька область) загинули 17 військових, а 26 отримали поранення.

Спершу поранені мотострільці перев'язували себе самі, але згодом почали підходити мирно налаштовані місцеві мешканці та надавати допомогу. Ще через деякий час прибули карети швидкої допомоги. Надійшло підкріплення. Спецпризначенці і витягли зраненого майора Романа Шерстюка. Разом з іншими його терміново доправили до лікарні у Волноваху.

— До нас тут поставилися із співчуттям, — каже Роман. — Викликали лікарів з Донецька, які зробили операції. В мене три кулі пішли на виліт, а одна залишилась в ступні…

Того ж дня під вечір поранених доправили вертольотом до Військово-медичного клінічного центру Північного регіону в Харкові. Як тільки прибули, Шерстюка відразу ще раз прооперували. Операція тривала чотири години. Згодом — черговий переліт до Києва, де поранений потрапив під опіку лікаря-травматолога Дмитра Николюка. Й сьогодні у руці майора — осколки. Залишились, бо засіли глибоко, немов нагадування про той швидкоплинний та трагічний бій під Волновахою.

Роман Шерстюк не здається, адже вдома його чекає сім'я — дружина і троє дітей. Звісно він дуже за ними скучив. Час від часу спілкується з сім'єю по Skype. Та й батько офіцера приїжджав провідувати його і в Харків, і в Київ.

Сам Роман, як одужає, прагне повернутися на Схід. Упевнений, що за скоєний бандитами підступний злочин прощення немає.

Наталія ТКАЧУК,
«Народна армія»

автівку, люди до вимушених зупинок ставилися з розумінням, лише бідкалися, мовляв, навіщо стоїте так далеко в тилу, допомагайте тим, хто вже наводить лад у Донбасі, рятує донеччан від терористів.

— Потім нас передислокували під Слов'янськ на блокпости навколо міста, і це вже була дещо інша служба, — згадує Олександр.

Зустріч із кинджальним вогнем

Ті дні — стислий у часі згусток подій, який випадає на долю далеко не кожної людини, — це нічні обстріли, поранення бойових товаришів, спартанський побут у наметах та вогких землянках, харчування «сухпайком» і непереборне бажання перемогти.

Тоді вони отримали наказ йти на посилення одного з блокпостів, що замикав кільце навколо Слов'янська. Рухалися колоною, аж доки дорогу не перегородив завал із повалених дерев. Техніку довелося залишити, і бійці продовжили рух пішки. Близько п'яти кілометрів рухалися лісом, і це був найлегший відтин шляху — ворогу важко було помітити нашу колону. Аж раптом підрозділ вийшов на велику галявину, оминути яку було неможливо. За нею — перший український блокпост, до якого потрібно було дістатися.

Відкритою місцевістю рухалися швидко, але з усіма пересторогами. Проскочили, минулося... А коли побачили, як попереду над блокпостом майорить синьо-жовте полотнище, то зраділи по-справжньому, щиро, немов мрії, що збулася.

15 хвилин перепочинку — нагорода за досягнення проміжного пункту. Кінцева мета місії — наступний блокпост. Знову завантажилися на «броню», рушили.

Раптом обстріл. Скільки б ти до нього не готувався, як би не очікував, він завжди розпочинається зненацька. Бійці вискакували з машин, займали позиції, відстрілювалися. З ворожого боку працювали професійно: кинджальний вогонь вівся з кількох боків, «поливали» з кулеметів та автоматів, притискуючи гвардійців до землі. Командир нацгвардійців оцінив ситуацію та наказав відступити.

У перший БТР «старі» — ті, хто вже мав попередньо досвід військової служби, — майже чи не силоміць заштовхували необстріляний «молодняк», прикривали вогнем їхній відхід.

За тими, хто продовжував перебувати під обстрілом терористів, невдовзі прибув другий бронетранспортер, і коли всі вони нарешті сховалися в ньому, бойова машина рушила з місця бою. У придорожній лісосмузі прикривати відступ побратимів залишився тільки Олександр Думен...

Тільки-но другий БТР залишив поле бою, сепаратисти припинили вогонь. «Броня» зупинилась за 300 метрів, чекаючи на Олександра, і той щодуху побіг до своїх. Заскочив на відкинутий боковий люк (протиснутися в середину бойової машини не було змоги — хлопців під бронею набилося немов сардин у банку). До блокпоста, з якого вирушали напередодні, доїхали без пригод, і все було б гаразд, якби БТР не зачепився відкинутим люком, на якому стояв Думен, за бетонну плиту. Від удару люк зірвало з петель, і Сашка закинуло під колеса багатотонної машини...

Останнє, що пам'ятає, — постріл, який встиг здійснити зі свого АК-74, аби механік-водій зреагував і зупинився.

Далі була «швидка», лікарня в Ізюмі, Харківський військовий госпіталь, апарат Ілізарова і перші рухи, коли на сімнадцятий день після травмування його вдалося посадити у крісло.

Скільки часу проведе у Київському госпіталі, Олександр не знає. Лікарі кажуть — травми важкі, можливо, на реабілітацію знадобиться щонайменше півроку. Товариш Олександра по палаті — також зі східного фронту Андрій Оніщенко. Хлопці не втрачають оптимізму та кажуть тим , хто залишився на передовій, триматися і вірити — перемога буде за нами!

Іван СТУПАК,
«Народна армія»

●НІХТО, КРІМ НАС

«Я ЗАВЖДИ ПАМ'ЯТАВ: НА НАС ЧЕКАЮТЬ ВДОМА»

Понад 10 поранень осколками міни отримав головний сержант аеромобільного взводу 80-ї окремої аеромобільної бригади сержант військової служби за контрактом Олександр Кліщ під час одного з боїв у межах антитерористичної операції на Донбасі.

— Я родом із Вінниччини. З дитинства мріяв служити у ВДВ. Свою мрію здійснив у 2011 році, — пригадує Олександр.

Невдовзі він переконався, що зробив правильний вибір. А командування частини помітило лідерські якості юнака. Про таких кажуть: він зможе повести за собою людей. Згодом Олександр обійняв відповідальну посаду головного сержанта взводу.

— Коли нас відправляли на Схід держави для участі в АТО, жоден з нашого підрозділу не відмовився від такого відрядження, добре усвідомлюючи, що їдемо в неспокійний регіон, — пригадує молодший командир.

Підрозділ Олександра був направлений у район Слов'янська. Там військовослужбовцям довелося нести чергування на одному з блокпостів.

— За майже півтора місяця служби на новому місці ми потоваришували з хлопцями з інших силових структур, які перебували на нашому блокпості. В тих умовах ніхто не акцентував уваги на тому, звідки він прибув, якою мовою розмовляє. Ми виконували одне завдання і разом протистояли атакам терористів, — каже Олександр.

Блокпост підрозділу був добре укріплений. У розпорядженні наших військовослужбовців — кілька найсучасніших БТР-4Е, інша броньована техніка. Ворожий блокпост знаходився на відстані близько 2,5 кілометра від них. На той час, за даними розвідки, там було понад 40 добре озброєних бойовиків.

За словами Олександра, майже щоночі непрохані гості обстрілювали блокпост десантників із різних видів зброї.

— У моєму підпорядкуванні було 15 вояків. Я завжди пам'ятав: на нас чекають вдома. Найголовніше моє завдання: щоб усі підлеглі живими та здоровими повернулися додому. Проте сам не вберігся. Наприкінці травня у парі з іншим військовослужбовцем укотре відправилися збирати інформацію про ворожий блокпост. Віддалившись на певну відстань від своїх, ми помітили двох бойовиків-розвідників, які рухалися в наш бік. Залишитися непоміченими нам не вдалося, зав'язався бій, — пригадує Олександр Кліщ.

Ворожий снайпер не дозволяв їм навіть підняти голови з укриття. Після повідомлення по рації командуванню про несподівану зустріч та координати снайпера, наші накрили ворога з АГС-17. Так вдалося знищити кількох нападників і відійти на безпечну відстань.

Незабаром бойовики відкрили шквальний вогонь по нашому блокпосту з різних зразків озброєння. Десантники — вогонь у відповідь.

— На жаль, тоді нас було значно менше, — пригадує Олександр. — Якоїсь миті поблизу мене розірвався снаряд зі 120-мм міномета. Мене відкинуло до стінки блокпоста. Свідомість затьмарилася, у вухах зашуміло. Спочатку я й не збагнув, що сталося, і намагався піднятися. Та коли товариші почали витирати кров з мого обличчя, зрозумів — поранило...

З прибуттям підкріплення, Олександра та інших поранених на бронемашині вивезли з району бою та доправили до місцевої лікарні. Лікарі надали йому першу медичну допомогу, витягнувши з тіла Сашка понад 10 великих осколків від боєприпасу, випущеного з ворожого міномета. Після того негайно доправили до Харкова.

Тепер ним опікуються досвідчені лікарі Військово-медичного клінічного центру Північного регіону. Поки що Олександр вставати з ліжка не може. Однак підтримка лікарів, батьків, товаришів по службі пришвидшують його одужання.

Дмитро ЧАЛИЙ,
Харків

●СИЛЬНІ ДУХОМ

«ХОЧУ ПОВЕРНУТИСЬ ДО БОЙОВИХ ДРУЗІВ...»

Звільняючись у запас, сержант Валерій Гундерук не міг уявити, що мине зовсім небагато часу, і йому знову доведеться одягти військовий однострій...

Строкову службу хлопець проходив у 95-й окремій аеромобільній бригаді, яка дислокується в Житомирі. Військова справа юнакові подобалася, тож він хотів залишитись на надстрокову. Але батьки вмовили повернутись додому…

У цивільному житті Валерій працював на різних роботах, а останнім часом — в одній з охоронних фірм. На початку березня у зв'язку з подіями на Сході країни Попільнянський райвійськкомат призвав його на військові збори, які проводилися на базі рідної частини у Житомирі. На полігоні протягом кількох тижнів він разом із сотнею таких же «партизанів» поновлював військові навички, стріляв з різних видів зброї. Після чого був призначений командиром відділення комплексу протитанкових керованих ракет і у складі підрозділу 95-ї бригади високомобільних десантних військ відправився на Донеччину.

— Там наше відділення облаштовувало блокпости, супроводжувало колони з різними вантажами тощо, — розповідає сержант Валерій Гундерук.

…Той вівторок, 20 травня, Валерій запам'ятає на все життя. Відділення 122-мм гаубиць, до складу якого він перейшов незадовго до цього, несло бойове чергування на горі Карачун. Неподалік розташовувалися позиції інших воїнів-десантників. Мета — блокування бойовиків, яких у прилеглій місцевості було чимало і які час від часу робили вилазки, завдаючи несподіваних ударів по наших підрозділах.

…Із «зеленки» по ним знову відкрили вогонь. Спочатку з автоматів і кулеметів, а незабаром і з мінометів. Наші артилеристи, звісно, не барилися, тож буквально за хвилину в бік терористів теж полетіли снаряди. Постріли, мабуть, були влучні, бо обстріл вщух так же раптово, як і розпочався. На жаль, Валерій зазнав важкого поранення: осколок міни влучив у спину…

Після цього військовика відразу відправили на гвинтокрилі до Харківського військово-медичного клінічного центру, де його негайно прооперували, а потім літаком «Віта» доправили до Києва.

З Валерієм ми зустрілись у Головному військово-медичному клінічному центрі «ГВКГ» МО України, де він проходив лікування. На запитання про здоров'я відповів, що «все гаразд» і почав розповідати про товаришів по службі. А ще — попросив допомогти… повернутись у свій підрозділ!

— Знаєте, після того, що я побачив на Сході України, місця в цивільному житті для себе не бачу, — зізнався він. — Тож боюся, щоб не комісували, бо без таких друзів важко у житті! Руслан Годлевський, Руслан Ярош, Сергій Мельниченко та багато інших солдатів і сержантів стали для мене рідними братами. Та й з офіцерами також пощастило, бо ставляться до нас дуже добре.

Коли в дитинстві й юності читав книжки про минулу війну, то не вірилось, що на фронті люди стають рідними. Тепер знаю, як це буває.

Сергій ЗЯТЬЄВ,
«Народна армія»

Народна армія
2–7 червня 2014 року

СЛОВО — ФАХІВЦЯМ

ПЕРЕДБАЧИТИ НЕПЕРЕДБАЧУВАНЕ

Чи треба говорити, що до здійснення маршу в бойовій обстановці потрібно бути підготовленим у всіх відношеннях і насамперед до відбиття можливого нападу супротивника? Або про те, що будь-яке пересування підрозділу, великого чи малого, не кажучи вже про поодинокі машини, в періоди контртерористичних кампаній завжди було пов'язано з максимальним ризиком піддатися нападу із засідки?

Під час бойових дій на Північному Кавказі для російських силовиків слово «засідка» стало синонімом тактичного прийому, від якого немає порятунку. Хоча, проаналізувавши факти, можна дійти висновку, що в більшості випадків потрапляння в засідку і знищення колон є наслідком помилок командирів при організації та здійсненні маршу.

Отже, при підготовці військовослужбовців до контрзасадних дій треба керуватися положеннями Бойового статуту, а саме його розділом «засідка».

Засідка визначається як «раптова атака із замаскованої позиції по рухомому противнику або який тимчасово зупинився». Вогневі позиції засідок на броньовану техніку розташовують подалі від зони ураження, оскільки вогонь ведуть протитанковими керованими ракетами і з гранатометів. Враховуючи високу прохідність, маневреність і швидкість пересування броньованої техніки, засідку влаштовують в таких місцях, де маневр обмежений, а між позицією засідки і зоною ураження є природні перешкоди (обриви, яри, річки). Підрозділи в засідці додатково оснащують протитанковими засобами, які розміщують так, щоб вразити головну і замикаючу машину.

Основою ефективності контрзасадних дій є тренованість особового складу підрозділу, його готовність до активних дій навіть у разі неочікуваного нападу: ведення щільного вогню по позиціях засідки з усіх видів зброї, захист підрозділів, які вже понесли втрати, постановка димової завіси та атака позицій супротивника.

Щільний вогонь у напрямку позицій засідки противника повинен вивести з ладу його ключові вогневі точки, знищити командний склад, викликати безлад серед особового складу і в результаті зірвати план атаки.

У цей момент необхідно приховати зону ураження димовими шашками і, якщо є можливість, закидати супротивника гранатами. Користуючись димовою завісою, частина підрозділу, що знаходиться в зоні ураження, атакує засідку. Негайній атаці позицій засідки по фронту, у фланг або з тилу повинні бути попередньо навчені на польових заняттях усі військовослужбовці. Хоча при атаці можливі важкі втрати, вона все одно повинна бути проведена, щоб запобігти повному знищенню підрозділу, що потрапив в засідку.

Атака у фланг засідки вважається більш доцільною та ефективною, адже дозволяє легше організувати взаємодію та досягти необхідного зосередження вогню.

Напад із засідки є раптовим і швидкоплинним. При цьому командний склад і засоби зв'язку виводяться з ладу першими пострілами, адже підрозділ знаходиться в попередньо пристріляній зоні ураження. Треба уяснити, що для нападників успіх засідки передусім полягає у порушенні управління колоною та знищенні її по частинах. Тож у першу чергу для протидії треба підготувати особовий склад так, щоб кожен знав свій маневр і виконував його навіть за відсутності командира. Для цього, зрозуміло, потрібно тренуватися, тренуватися і тренуватися. Вдосконалювати алгоритми дій до повного автоматизму.

Незалежно від способу пересування особисту зброю необхідно тримати готовою до негайного відкриття вогню, тобто вона має бути заряджена і поставлена на запобіжник.

Рух пішим маршем загальновійськові підрозділи здійснюють у дві колони по одному обабіч дороги. Дистанція між військовослужбовцями — 5 м, між відділеннями — 10 м. Якщо є велика ймовірність нападу із засідки, то підрозділ рухається у складі вогневих груп. Бойовий порядок вогневої групи будується кутом, аби ніхто нікому не перекривав сектор обстрілу.

Під час руху в колоні на транспортних засобах, якщо існує ймовірність потрапляння в засідку, відстань між машинами необхідно збільшити до 100 м. Це дозволяє уникнути потрапляння в зону ураження великої кількості техніки одночасно, а також триматися за межами пилової хмари від передньої машини і спостерігати за обстановкою.

Кожен командир підрозділу, машини або транспортної колони, вирушаючи на маршрут, повинен виходити з припущення, що саме на його підлеглих буде організований напад із засідки.

Перед початком руху він повинен вивчити маршрут по карті і визначити найбільш сприятливі для організації засідок місця, а також узгодити організацію артилерійських ударів по ймовірним позиціям диверсійних груп противника і прикриття літаками і вертольотами руху колони. Необхідно провести попередню підготовку транспортних засобів. Тент і дуги, що його підтримують, демонтують. Вони зовсім не захищають від куль, але заважають стріляти у відповідь. Знімають або опускають на капот вітрове скло, щоб уникнути ураження водія осколками. Бічні двері також знімають, щоб запобігти заклинюванню дверей та прискорити вихід з машини.

Задній борт встановлюють у горизонтальне положення, щоб полегшити спішування особового складу, і прибирають ремінь безпеки. На передньому бампері закріплюють імпровізований різак, щоб уникнути тілесних ушкоджень особового складу від натягнутого поперек дороги дроту.

Штирьові антени вигинають і закріплюють так, щоб запобігти їхньому зачепленню за високо натягнуту розтяжку. На дно кабіни водія та вантажного відділення, а також уздовж бортів кузова і на крила поряд з двигуном укладають мішки з піском.

Командир перед початком руху перевіряє, щоб особиста зброя була заряджена і поставлена на запобіжник. Навіть якщо особовий склад навчений контрзасадним діям, необхідно за день до маршу провести навчальний вихід з метою відпрацювання дій в зоні ураження засідки. Якщо ж такої можливості немає, то перед самим маршем командир повинен ще раз проінструктувати особовий склад, як і за якими сигналам діяти. Під час руху необхідно зупинятися перед найбільш небезпечними місцями, де передбачаються позиції засідки. Вперед висилається розвідувальний дозор для огляду цієї ділянки. Час, який буде витрачено на такого роду зупинки, потрібно заздалегідь включити в графік руху. Згодом після виходу підрозділу на маршрут потрібно провести тренування, що імітує дії особового складу в разі потрапляння в засідку. Час на її проведення також необхідно включити в графік руху.

Машина командира колони повинна знаходитися в її середині. При попаданні в засідку, якщо є радіостанція, командир колони (або той, хто залишився за нього) зобов'язаний сповістити вище командування про напад, повідомити про місцезнаходження противника, передбачуваний його склад і озброєння. Якщо радіостанцій кілька, вести переговори треба по одній із них, а інші будуть працювати тільки на прийом.

КОЖЕН КОМАНДИР ПІДРОЗДІЛУ, МАШИНИ АБО ТРАНСПОРТНОЇ КОЛОНИ, ВИРУШАЮЧИ НА МАРШРУТ, ПОВИНЕН ВИХОДИТИ З ПРИПУЩЕННЯ, ЩО САМЕ НА ЙОГО ПІДЛЕГЛИХ БУДЕ ОРГАНІЗОВАНИЙ НАПАД ІЗ ЗАСІДКИ

При попаданні в засідку кулеметники першими покидають машину і відразу відкривають вогонь, прикриваючи товаришів, які спішуються. У чотирьох кутах кузова розташовуються спостерігачі: двоє передніх ведуть спостереження за ходом руху і з боків, двоє ззаду контролюють тил. Крім стрілецької зброї, у них повинні бути димові гранати або шашки. Між двома передніми спостерігачами розташовується снайпер, який також оглядає місцевість у готовності негайно відкрити вогонь. Особовий склад розміщується на лавках, встановлених посередині кузова, і веде спостереження вліво і вправо у готовності вести вогонь.

При попаданні в засідку спостерігачі тих машин, які опинилися в зоні ураження, повинні виставити димові завіси, кинувши в напрямку засідки димові гранати або шашки, а потім прикривати спішування особового складу вогнем. Після свого спішування, якщо є укриття, вони займають його, а якщо ні, то атакують разом з усіма засідку, прикриваючись димовою завісою.

Виконуючи завдання на території можливих дій диверсійно-розвідувальних груп противника, застосування контрзасадних заходів надасть командирам можливість не допустити раптового нападу та відбити атаку з найменшими втратами. Як це, наприклад, було з колоною підрозділів АТО, яка рухалася з базового табору до Слов'янська. Незважаючи на раптовість нападу та щільність вогню, підрозділи вийшли з бою з мінімумом втрат.

Віталій БІДНИЙ,
Київ

Кожного офіцера, сержанта і солдата необхідно навчати діям у двох ситуаціях незалежно від виду пересування.

Перша — противник відкрив вогонь з відстані кидка гранати (до 35 м).

У цьому випадку частина підрозділу знаходиться під надзвичайно щільним і концентрованим вогнем. Без додаткової команди ця частина підрозділу відповідає максимальним вогнем в напрямку засідки, кидає димові та осколкові гранати і атакує позиції противника. Ті, хто знаходиться поза зоною ураження, відкривають вогонь у напрямку позицій засідки, прикриваючи атаку.

Друга — противник відкрив вогонь із відстані, що перевищує вищевказану дистанцію (більше 35 м). Частина підрозділу, що потрапила в зону ураження, залягає, ставить димову завісу і відповідає вогнем в напрямку засідки. Друга частина підрозділу, що не потрапила в зону ураження, повинна атакувати позиції засідки з флангу або з тилу вогнем і маневром.

●ДЕЩО З ПРИВОДУ

КОЛИ НА ЗЛОДІЄВІ ШАПКА ГОРИТЬ...

Чим більше стискається кільце навколо сепаратистів-терористів, тим гучніший гавкіт піднімають російські мас-медіа, які, як відомо, перебувають під цілковитим контролем Кремля.

Ще з самого початку антитерористичної операції телевізійні кілери на кшталт Кисельова почали оббріхувати наших військовиків, порівнюючи їхні дії з діями есесівських зондер-команд у роки Другої світової війни. І робили свою чорну справу так, що навіть Геббельс позаздрив би! Тим більше, що тренувалися вони на висвітленні подій у Криму, за що найбільш «талановиті» були удостоєні високих державних нагород із рук Путіна. Наприклад, той же Кисельов…

Чого варта лише інформація російського телебачення про «жорстокі обстріли українськими силовиками дітей, які мали намір відправитися до Криму на відпочинок».

А телесюжет, показаний цими днями одним із каналів, у якому йдеться про штурм Національною гвардією житлових будинків… Перелік схожих фактів можна продовжувати і продовжувати: не проходить і дня, щоб російські канали не обійшли увагою антитерористичну операцію, грубо сфальсифікувавши реальні події.

Якщо перші особи Росії всіляко відхрещуються від участі своєї країни в подіях на сході України, то деякі не замовчують цього.

Наприклад, днями глава Чеченської республіки Рамзан Кадиров підтвердив, що в Луганській та Донецькій областях є його земляки. Він зауважив, що «жодного чеченця в Україну не посилав», мовляв, вони добровільно поїхали туди. Проте не забув пригрозити, що в разі наказу Президента Росії відправитись в Україну готові десятки тисяч чеченських бойовиків.

Важко не погодитися з російським опозиційним політиком Борисом Нємцовим, який вважає, що «Росія взагалі не має навіть морального права осуджувати Україну за її антитерористичну операцію». Насамперед тому, що, за словами Бориса Юхимовича, у неї самої руки по лікті в крові чеченського, осетинського та абхазького народів. Дійсно, за підрахунками міжнародних експертів, під час «відновлення конституційного ладу в Чечні загинули десятки тисяч мирних жителів». Офіційна Москва спростовує цю інформацію.

Продовжили безглуздо-істеричні заяви окремих російських політиків інсинуації у висвітленні російськими журналістами подій на сході України, порушення генеральною прокуратурою Росії кримінальної справи проти наших… Збройних Сил!

Наступним кроком служителів Феміди, можливо, стануть кримінальні провадження і проти західних політиків, які підтримують Україну у її прагненні покінчити з терористами. А чому б, скажімо, не порушити справу і проти США, яка серед інших надає допомогу Україні?

За порушенням кримінальної справи проти наших військовослужбовців криється намагання Російської Федерації приховати від міжнародної спільноти свою участь в терористичній діяльності на теренах суверенної держави. Адже на злодієві, як відомо, і шапка горить…

Сергій ЗЯТЬЄВ,
«Народна армія»

●БЛІЦОПИТУВАННЯ

Валентин БАДРАК,
директор Центру досліджень армії, конверсії і роззброєння:

— Останнім часом з'явилися «експерти», які гостро критикують хід антитерористичної операції. Не вступатиму з ними в діалог, а скажу лише, що своїми «одкровеннями» вони не лише паплюжать наші Збройні Сили, а й підтримують дії терористів.

Антитерористичну операцію потрібно продовжувати, при чому інтенсивніше, доки не будуть знищені або вигнані з нашої території військові найманці. З ними нема про що домовлятися. Вести переговори можна лише з тими жителями Донеччини і Луганщини, на руках яких немає людської крові, які не одурманені російською агітаційно-пропагандистською машиною, що працює на повних обертах. Усі ці заклики російських чиновників припинити бойові дії задля збереження людських життів у мене викликають сміх. Мені добре відомо, що армія діє дуже і дуже обережно, щоб не гинули мирні жителі. Впевнений: коли б там не було мирних жителів, з терористами давно було б покінчено.

Галина ОСЬОДЛО,
полковник медичної служби, начальник кафедри військової терапії Української військово-медичної академії:

— Мені як українці, жінці, матері боляче дивитися на події, що відбуваються на нашій рідній землі. Але разом з тим розумію, що іншого, альтернативного, варіанта розв'язання цієї проблеми немає. Адже те, що відбувається на сході, не випадковість, а добре спланована акція сусіда, яка готувала і продовжує готувати у своїх таборах найманців, що проливають в Україні кров наших громадян.

Як офіцер-лікар пишаюся діями своїх колег, які, ризикуючи власним життями, рятують в районі бойових дій наших військовиків.

УКРАЇНЦІ ПРО АТО

ПОДІЇ, ЩО ВІДБУВАЮТЬСЯ НА ЛУГАНЩИНІ І ДОНЕЧЧИНІ, ТРИМАЮТЬ У НАПРУЗІ МІЛЬЙОНИ УКРАЇНЦІВ. РАЗОМ З ТИМ СЬОГОДНІ, ЯК НІКОЛИ ДО ЦЬОГО, ГАСЛО «НАРОД І АРМІЯ ЄДИНІ» СПОВНА РЕАЛІЗУЄТЬСЯ. СВОЇМИ ДУМКАМИ ЩОДО ПОДІЙ У ЦЬОМУ «ГАРЯЧОМУ» РЕГІОНІ ДІЛЯТЬСЯ УКРАЇНЦІ — ПРЕДСТАВНИКИ РІЗНИХ ВЕРСТВ НАСЕЛЕННЯ.

Володимир КРАВЧУК,
полковник у відставці:

— З уст деяких політиків можна почути заклики щодо негайного припинення антитерористичної операції. Як на мене, цього не слід робити. Адже терористи розуміють тільки силу. Як відомо, жодна цивілізована країна світу не веде з ними ніяких переговорів. Їх просто знищують.

Як людина, яка віддала армійській службі понад 30 років життя, я у захваті від українських солдатів і офіцерів. Вони, незважаючи на всі труднощі, які супроводжують проведення операції, показують себе справжніми патріотами України. Приємно, що переважна більшість українців щиро підтримують своє військо, і не лише морально. Ті мільйонні суми, перераховані Збройним Силам, є яскравим свідченням справжнього ставлення до своїх захисників.

Руслан НАЗАРЕНКО,
сержант запасу:

— Відтоді, як я зняв військовий однострій, минуло чимало часу. Але сьогодні, переглядаючи телесюжети з району бойових дій, відчуваю гордість за своїх співвітчизників, які зі зброєю в руках відстоюють суверенітет і територіальну цілісність країни. Події, які розгортаються в Донецькій та Луганській областях, ще раз переконливо довели: незважаючи на розбіжності в багатьох питаннях, більшість українців є справжніми патріотами своєї країни, готовими до захисту своєї Вітчизни.

Роман КРУЦИК,
голова Київської міської організації Всеукраїнського Товариства «Меморіал»:

— На жаль, історія вкотре повторюється: Україну знову хочуть позбавити державності, перетворити у вірного сателіта Російської Федерації. Сьогоднішні події переконливо доводять, що саме українське військо, при всій повазі до інших державних інститутів, є чи не найнадійнішим гарантом нашої незалежності, збереження територіальної цілісності.

На жаль, усі ці роки держава не опікувалася належним чином нашою армією, через що доводиться розплачуватися нашим солдатам і офіцерам. Проте, попри всі сподівання наших ворогів, українське військо демонструє приклади героїзму, професіоналізму і мужності. Хочу вірити, що із цих подій керівництво держави зробить правильні висновки, і Збройним Силам приділятиметься значно більше уваги.

Народна армія
2–7 червня 2014 року

●МІСЦЕ СЛУЖБИ — «ГАРЯЧА» ТОЧКА

МЕДИКИ В ПОГОНАХ — НА ПЕРЕДОВІЙ

У районах проведення АТО на сьогодні розгорнуто понад 30 мобільних лікарсько-сестринських бригад укомплектованих хірургами, анестезіологами та медичними сестрами. Перев'язувальні, розміщені на базі автомобілів, доволі мобільні та достатньо обладнані, що дозволяє виконувати складні оперативні втручання.

Про діяльність військових медиків на передовій, у районах проведення антитерористичної операції розповідає директор військово-медичного департаменту Міністерства оборони України, заслужений працівник охорони здоров'я України, полковник медичної служби Віталій АНДРОНАТІЙ.

— Багато моїх колег зараз перебувають у районі бойових дій, під кулями, у прямому розумінні цього слова, — говорить Віталій Борисович. — І сьогодні, коли держава в небезпеці, ми, люди мирної професії, поруч з її військом. Так завжди було, є і буде. Адже надання допомоги пораненим — наш святий обов'язок.

— Хто увійшов до складу цих підрозділів?

— Звичайні лікарі, медсестри — працівники військових госпіталів, військово-медичних центрів, розташованих у всіх регіонах країни. На базі останніх сформовані бригади, які змінюють одна одну щомісяця.

Я міг би назвати десятки прізвищ лікарів, медсестер, які, ризикуючи своїми життями, рятують життя інших.

— Отже, солдати та офіцери, які беруть участь в антитерористичній операції, можуть розраховувати на оперативну кваліфіковану медичну допомогу…

— Звичайно. До складу підрозділів, про які я говорив, увійшли досвідчені фахівці, готові до дій в екстремальних умовах. Вони, до речі, надають первинну лікарську та кваліфіковану медичну допомогу, після чого поранених відправляємо до військово-медичного клінічного центру Північного регіону, що у Харкові, де є медична апаратура кращих світових зразків, операційні, реанімаційні. І головне — там працюють професійні лікарі.

— Але ж цей медичний заклад знаходиться за багато кілометрів від району проведення антитерористичної операції…

— Після надання первинної медичної допомоги евакуацію поранених здійснюємо автомобілями «швидкої допомоги» та гвинтокрилами Збройних Сил України. Перевезення до Харкова відбувається виключно вертольотами.

— А чому б не домовитись з цивільними колегами про лікування у місцевих лікарнях?

— Віднедавна така практика існує і ми переконались в її ефективності. Коли ж є потреба, то відправляємо людей до військово-медичних клінічних центрів ЗС України. На сьогодні там продовжують лікуватися десятки військовослужбовців Збройних Сил, Національної гвардії. Зокрема, в клініках ушкоджень, щелепно-лицевої хірургії, офтальмології, у відділенні гнійної хірургії тощо. Також поранені лікуються в інших військово-медичних центрах.

— До речі, скільки сьогодні під юрисдикцією Міноборони є медичних закладів, спроможних надавати допомогу військовикам?

— Для цього маємо шість військово-медичних клінічних центрів, розташованих у Києві, Вінниці, Одесі, Львові, Харкові та Ірпені. Окрім них, є ще 14 військових госпіталів: у Миколаєві, Житомирі, Чернівцях, Рівному, Білій Церкві, Чернігові та інших містах України.

У Головному військово-медичному клінічному центрі, що в Києві, вже лікуються десятки військовослужбовців Збройних Сил, Національної гвардії, інших силових відомств, задіяних у цій операції. За технічною оснащеністю, зокрема, діагностично-лікувальною апаратурою, він не поступається і деяким спеціалізованим інститутам МОЗ. Проте головний його скарб — це працівники. Зважаючи на професійну підготовку, досвід роботи, вони здатні витягати пацієнтів і «з того світу». Протягом проведення антитерористичної операції фахівці з Києва також працюють і в Харківському медичному центрі. Це нейрохірурги, травматологи, анестезіологи.

— Чи забезпечені військові медики, які перебувають у районі бойових дій, всім необхідним?

— Були певні проблеми, зокрема, з транспортними засобами для евакуації поранених до найближчих стаціонарних медичних закладів. Інколи навіть при звичайних захворюваннях потреба в медичній допомозі може обчислюватися хвилинами, не кажучи вже про важкі вогнепальні поранення, що супроводжується різними ускладненнями при втраті значної кількості крові. Тому до Харкова перекинули чимало транспортних засобів з інших регіонів. На сьогодні ця проблема розв'язана.

— А як із медпрепаратами?

— Медичне забезпечення військовиків особисто контролює виконувач обов'язків Міністра оборони України генерал-полковник Михайло Коваль. Всі витрати, пов'язані з операціями, лікуванням своїх захисників, держава повністю взяла на себе. При цьому про вартість тих чи інших ліків взагалі не йдеться!

— Під час бойових дій можуть постраждати й військові медики?

— Під час воєнних конфліктів вони є особами недоторканними, оскільки знаходяться під захистом відповідних міжнародних законів — так званих Женевських конвенцій. За їхнє порушення міжнародною спільнотою законодавством передбачена кримінальна відповідальність. Проте жоден з цих законів, схвалених міжнародною спільнотою, добре знаючи, що вона перевозить поранених військовослужбовців. Не так давно були вбиті два водії «швидких»! На щастя, серед медичних працівників втрат немає. Проте серед них є поранені. Наприклад, під час проведення евакуації постраждалих бойовики обстріляли гелікоптер Мі-8, внаслідок чого були поранені військовий лікар і фельдшер.

70% ПОРАНЕНИХ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ — ЦЕ ТРАВМАТОЛОГІЧНІ ХВОРІ. В ОСНОВНОМУ ТРАВМОВАНІ КІНЦІВКИ, БО ВОНИ НЕЗАХИЩЕНІ. НА ЩАСТЯ, ЖОДНИЙ ПОРАНЕНИЙ СИЛОВИК, ЯКИЙ ПОТРАПИВ У ЛІКУВАЛЬНІ ЗАКЛАДИ МІНІСТЕРСТВА ОБОРОНИ, НЕ ПОМЕР

— Багато роботи у санітарного літака «Віта»?

— Цей літак оснащений медичним устаткуванням, за допомогою якого підтримується життєдіяльність багатьох людських органів, на його борту є навіть реанімаційна. Він спроможний одночасно перевозити 5 важкопоранених або 8 осіб з легкими ушкодженнями. До нього «приписана» ціла бригада лікарів Вінницького військово-медичного клінічного центру, яка в мирний час перебуває в цілодобовій готовності вилетіти в будь-який район України для надання допомоги тим, хто її потребує.

Сьогодні «Віта» належно працює: у багатьох випадках саме на ній доставляємо поранених з Харкова до тих міст і регіонів, де є профільні медичні заклади, здатні надати якісну допомогу. Наприклад, одного з військовослужбовців, який зазнав поранень органів зору, доставили до військово-медичного центру Південного регіону, що в Одесі, у складі якого є найкраща у військовому відомстві клініка офтальмології. До того ж за потреби ми можемо залучати і фахівців Одеського інституту офтальмології, відомого в усьому світі. Завдяки вчасній допомозі військових лікарів солдату вдалося зберегти зір. І це не поодинокий випадок.

— Останнім часом скорочувалась не лише кількість ліжок для хворих у військово-медичних закладах Міноборони, а й вони самі. Невже і далі військова медицина так «реформуватиметься»?

— Річ у тім, що і чисельність Українського війська всі ці роки зменшувалась. Отже, ці процеси, самі розумієте, не могли не зачепити й медичну галузь.

Утім на сьогоднішній день про подальше скорочення мережі військових медичних закладів не йдеться, навпаки, на часі розвиток військової медицини, зміцнення матеріально-технічної бази наших госпіталів, військово-медичних центрів.

— Чи можете навести конкретні приклади?

— Розуміючи роль військової медицини, виконувач обов'язків Міністра оборони України поставив перед нами відповідні завдання. Зокрема, й щодо збільшення кількості ліжко-місць у Миколаївському, Чернігівському, Дніпропетровському госпіталях. Йдеться не просто про збільшення ліжок, а про оснащення установ сучасним медичним обладнанням, введення до штату фахівців.

У Військово-медичному центрі Центрального регіону, що у Вінниці, буде збудовано лікувальний корпус на 90–100 ліжок.

Свого часу було прийнято не зовсім продумане рішення щодо скорочення Запорізького військового госпіталю. У недалекому майбутньому він знову працюватиме.

— У районі бойових дій, як відомо, створено штаб антитерористичної операції. Чи входять до його складу представники військової медицини?

— Офіцер Центрального військово-медичного управління ЗС України підполковник медичної служби Ілля Єресь організовує медичне забезпечення учасників операції, взявши на себе всю відповідальність за цю ділянку роботи. Не можна не згадати полковника медичної служби Віктора Поліщука — начальника Військово-медичного центру Північного регіону, якому доводиться вирішувати питання, зокрема щодо вивезення поранених із зони бойових дій до цивільних лікарень та центру, відправки їх за потреби до медичних закладів Міноборони, що в інших регіонах тощо. Ці військові медики сумлінно виконують свої обов'язки, усвідомлюючи, що від їхніх дій значною мірою залежать наших військовослужбовців життя.

Інтерв'ю вів Сергій ЗЯТЬЄВ, «Народна армія»

●З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

НАПИСАТИ ЛИСТА ПІДШТОВХНУВ ГАЗЕТНИЙ МАТЕРІАЛ...

Доброго дня, шановна редакціє!

По-перше, дякую за вашу роботу, особливо сьогодні, а надто — за висвітлення подій на Сході України...

Написати цього листа мене підштовхнув газетний матеріал про старшого лейтенанта Я. Миронова «Жалкую, що не зможу допомогти товаришам у бою...», в якому згадується і мій чоловік... Незабаром День медичного працівника, тож мені хочеться привітати всіх військових і мобілізованих медиків 30-ї омбр міста Новоград-Волинський на чолі із начмедом майором медичної служби М. Ладанаем та командиром медичної роти майором медичної служби О. Стороженком, а особливо свого коханого чоловіка капітана медичної служби Д. Герасимчука, день народження якого цього року співпав із професійним святом. Я не буду багато писати, просто хочу сказати, що ви — люди у білих халатах — не менш важливі, ніж військові інших спеціальностей... А інколи навіть найпотрібніші...

З повагою Оксана ГЕРАСИМЧУК

●ТЕРОРИСТИЧНИЙ ПАНОПТИКУМ

Одним з важливих елементів ведення будь-якої диверсійно-партизанської війни є створення в оперативному районі сприятливих умов для дій диверсійних груп. Саме виконанню цього завдання будь-які ворожі групи, незалежно від їхньої ідеологічної, політичної або суто військової спрямованості, зазвичай віддають левову частку своїх зусиль та часу.

«ЖИВИЙ ЩИТ» ДЛЯ МАРГІНАЛА З АВТОМАТОМ

Однією з головних таких умов є створення доброзичливого або хоча б нейтрального ставлення до них з боку місцевого населення. І відповідне формування негативного сприйняття місцевим населенням сил противника…

У ході нинішньої антитерористичної операції (АТО), яка триває у південно-східній частині країни, наші військовослужбовці вже неодноразово стикались зі спробами терористів тим чи іншим методом заплямувати чесне ім'я українського війська. Причому в хід йшов та продовжує застосовуватися найрізноманітніший арсенал засобів дискредитації — від використання в ролі «пропагандистів та агітаторів» місцевих мирних мешканців до відвертого бандитизму та пограбувань в одностроях українських військовослужбовців.

Так, 31 травня у низці російських та контрольованих представниками так званої ДНР засобів масової інформації (ЗМІ) з'явились повідомлення про нібито проведення неназваними силами Національної гвардії України на півночі Луганської області (район містечка Сватове) «каральної операції».

При цьому люди, які називали себе «журналістами», навперебідки стверджували, що українські національні гвардійці нібито «в ході каральної операції» у містечку Сватове займались масовим мародерством, вбивствами мирних мешканців, грабунками та чинили інші протиправні дії. У зв'язку з цими «повідомленнями» на сайті Національної гвардії України з'явилось офіційне спростування.

Як з'ясувалося, жодний підрозділ Національної гвардії в цьому районі не з'являвся, до того ж виявилося, що мародерством і грабунками в містечку займалися саме представники «народного ополчення Донецької народної республіки», але вдягнуті в однострої бійців Національної гвардії.

Важко повірити, що такого роду «маскарад» був випадковим. Адже раніше «ополченці» та «мирні протестанти» із автоматичною стрілецькою зброєю та важким піхотним озброєнням цілком успішно обходились

ЯК З'ЯСУВАЛОСЯ, ЖОДНИЙ ПІДРОЗДІЛ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ В ЦЬОМУ РАЙОНІ НЕ З'ЯВЛЯВСЯ, ДО ТОГО Ж ВИЯВИЛОСЯ, ЩО МАРОДЕРСТВОМ І ГРАБУНКАМИ В МІСТЕЧКУ ЗАЙМАЛИСЯ САМЕ ПРЕДСТАВНИКИ «НАРОДНОГО ОПОЛЧЕННЯ ДОНЕЦЬКОЇ НАРОДНОЇ РЕСПУБЛІКИ», АЛЕ ВДЯГНУТІ В ОДНОСТРОЇ БІЙЦІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ

власним одягом та спорядженням. Але в північних районах Луганської області (Сватове, Старобєльск), відомих своїми проукраїнськими настроями, ці «ополченці» замаскувалися під українських військовиків. І раптом позбавилися «георгіївських» стрічок та прапорів так званої ДНР або ЛНР. Навряд чи це спало їм на думку випадково чи спонтанно.

Загалом слід відзначити, що терористи на Донбасі дуже ретельно дотримуються писаних та неписаних правил ведення диверсійно-партизанської війни. Що вкотре доводить, що «повстале місцеве населення» у лавах терористів, якщо і присутнє, то в дуже обмеженій кількості. Тим більше, що переважна більшість цих «місцевих уродженців», як з'ясовується в результаті плідної роботи органів СБУ, свого часу здійснила достатньо специфічні туристичні подорожі в декілька цікавих місць. Наприклад, у навчально-тренувальний центр ФСБ РФ неподалік Ростова-на-Дону, або відвідала табори у мальовничих Кримських горах, де навряд чи милувалася місцевими краєвидами, а переважно опановувала досить специфічні навчальні предмети. Наприклад — диверсійну підготовку, мінно-вибухову справу або тактику дій малих груп у тилу ворога. Як кажуть у таких випадках, кожна успішна «спонтанна дія» є результатом ретельної і дбайливої підготовки. А надто — коли це стосується такої важливої справи, як дестабілізація суспільно-політичної ситуації в сусідній країні.

Думається, саме під час цих подорожей нинішні донецькі та луганські терористи опанували новітні методики створення різкого несприйняття мешканцями Донбасу центральної української влади. У зв'язку з цим варто наголосити на достатньо високому рівні «творчої винахідливості» керівництва проросійських диверсійно-терористичних угруповань, діючих у цьому регіоні. Наприклад, достатньо дієвий метод блокування пересування українських військ за допомогою так званих «мирних жителів» (з місцевих люмпенів, набраних за плату). Хоча й не завжди їхня «креативність» у цій справі виявляється достатньо дієвою та ефективною.

Пригадаємо, нещодавно (2 червня) атаку групи терористів з майже 500 бойовиків на Управління Луганського прикордонного загону Державної прикордонної служби України. Як відомо, бій тривав майже 12 годин і лише застосування бойової авіації Повітряних Сил та армійської авіації Сухопутних військ Збройних Сил України дозволило частково знищити, а частково розсіяти ці бандформування.

Достатньо красномовним і достатньо наочним прикладом, м'яко кажучи, своєрідної тактики ведення бойових дій проросійськими бойовиками став один факт, який набув достатньо широкого розголосу в ЗМІ. Річ у тому, що для ведення вогню по розташуванню української військової частини Прикордонної служби частина бойовиків під час підготовки до нападу на прикордонників обладнала собі позиції… у двох багатоповерхових житлових будинках, зокрема й на їхніх дахах.

Причому під час вогневого контакту бойовики вели вогонь з житлових будинків із різноманітної зброї, включаючи снайперські гвинтівки, гранатомети та кулемети. Зрозуміло, що подавити ці вогневі точки українські військовики не могли (адже в такому разі численні жертви серед мешканців цих будинків були б невідворотними). Чим, власне, і скористалися бойовики. Причому зробили це цілком свідомо і навмисне. Лише прицільний снайперський вогонь українських військових, який дозволив запобігти жертвам серед місцевих жителів, допоміг вибити терористів з таких «зручних» для них позицій.

А можна ще пригадати витівки «славянських орлів» сумнозвісного пана Гіркіна, які для мінометного обстрілу позицій українських військових, які заблокували місто та розташувалися на висоті Карачун, навмисно обирали житлові квартали та райони приватної забудови, чудово розуміючи, що в такому випадку ведення вогню у відповідь для підрозділів ЗС України та Національної гвардії МВС України буде вкрай ускладнене.

Треба бути вкрай цинічним та нехтувати людськими життями, щоб, наприклад, облаштовувати мінометну позицію у дворі дитячого садка або місцевої лікарні. Однак, як виявляється, терористам, які засіли у Слов'янську, така тактика дій здається цілком прийнятною і навіть «високоефективною». У такому випадку завжди можна виправдати руйнування будівель або жертви серед мирних мешканців… «звірствами військ хунти» та «нехтуванням київською

ТРЕБА БУТИ ВКРАЙ ЦИНІЧНИМ ТА НЕХТУВАТИ ЛЮДСЬКИМИ ЖИТТЯМИ, ЩОБ, НАПРИКЛАД, ОБЛАШТОВУВАТИ МІНОМЕТНУ ПОЗИЦІЮ У ДВОРІ ДИТЯЧОГО САДКА АБО МІСЦЕВОЇ ЛІКАРНІ

владою правил ведення війни». Особливо, коли разом з бойовиками працюють і «бійці» російського пропагандистського «фронту», які заради потрібної їм картинки готові знімати та демонструвати на екранах телебачення будь-які криваві результати дій підопічних терористів.

Недаремно президент Російської Федерації Путін на одному зі своїх брифінгів для преси, відповідаючи на запитання про нову «перспективну» тактику дій своїх військ, досить чітко змалював її сутність.

— «Нехай спробує хтось з числа українських військовослужбовців стріляти у своїх людей, за якими ми стоятимемо ззаду. Не попереду, а ззаду. Нехай вони спробують стріляти в жінок і дітей», — цитують главу російської держави з цього приводу світові інформагентства.

Як бачимо, нинішні проросійські терористи на Донбасі цілком вдало взяли на озброєння цю пораду. Саме так і чинять. І річ тут зовсім не в тому, що пана Путина «не так зрозуміли» і він мав на увазі «захист самих українських громадян». Всі ці обмовки та «невірно витлумачені» слова російського лідера насправді цілком чітко дають зрозуміти принципи, якими керуються його прихильники, які нині діють у південно-східному регіоні нашої країни.

Зрозуміло, що ведення диверсійно-партизанської війни передбачає певний відступ від канонів ведення класичної війни. Особливо у сфері збереження боєздатності (себто уникнення втрат від переважаючих сил противника) малих груп диверсантів та партизанів. Основною формою їхніх дій тут, зазвичай, є так звана тактика «бий і тікай», тобто раптова атака і такий же стрімкий відхід у безпечне місце.

Але дійсність свідчить, що нинішні проросійські терористи на Сході нашої країни зовсім не обмежуються такими формами застосування своїх сил. Воно і зрозуміло. Дестабілізувати суспільно-політичну ситуацію в регіоні лише короткочасними нальотами важко. Особливо тоді, коли значна частина місцевого населення, м'яко кажучи, зовсім не в захваті від цього напівкримінального розгулу «жаданого руЦького світу», коли грабуються торговельні центри, банківські установи, магазини, а пересічні громадяни ризикують втратити на вулиці майно, здоров'я, а то й життя.

Саме для того, аби поширити серед місцевого населення відчуття невпевненості, страху, продемонструвати свою «силу та безкарність», проросійські диверсанти та терористи застосовують такі «нетривіальні» методи ведення боротьби, як раптові напади та розстріли українських армійських підрозділів (випадок у районі селища Волноваха), захоплення у заручники місцевих мешканців, журналістів, іноземних спостерігачів з міжнародних громадських організацій, полювання на проукраїнських активістів, з подальшим їхнім катуванням та вбивством. Та ще й з особливим звірством та жорстокістю. Все це має, на думку керівної ланки терористів, допомогти «встановленню в регіоні сприятливого для процесу незалежного державотворення нового режиму». А простіше кажучи, для розчленування єдиної України.

Як наслідок, кількість біженців у центральній та західній частині України з охоплених сапаратизмом регіонів країни вже досягла понад 15 тис. мирних мешканців (здебільшого з Донецька). А окремі селища та міста через діяльність терористів вже заблоковані (Слов'янськ, Краматорськ), тому мирні мешканці позбавлені можливості їх залишити, однак мають шанс стати черговим «живим щитом» для терористів.

Костянтин МАШОВЕЦЬ,
«Народна армія»

Народна армія
2–7 червня 2014 року

РЕАЛІЇ СЬОГОДЕННЯ

ЧИ ПОЇДЕ ВІЗ БЕЗ КОЛІС?

Без українських двигунів АІ-222-25 російські навчально-бойові літаки Як-130 не зможуть підніматися у небо

Російський військово-промисловий комплекс має критичну залежність від українських виробників, які є постачальниками комплектуючих на основні зразки озброєння та військової техніки. І така залежність неминуче позначиться на обороноздатності російської армії.

За часів СРСР у Дніпропетровську виготовлялася ракета РС-20 (за сучасною класифікацією Р-36 «Воєвода»). Ракета стала основою російського ядерного щита, і нині фахівці українського ракетобудування здійснюють технічне супроводження цих ракет. У разі відмови у наданні послуг «Воєводи» залишиться без відповідного обслуговування, а відтак не буде 100-відсоткової гарантії їхнього безпечного застосування на бойовому чергуванні.

До того ж російську пресу вже тривалий час розбурхує питання можливого продажу технології виробництва «Воєвод». Попри те, що ракету знято з виробництва, ця технологія лишається дуже цікавою для інших країн.

Окрім ядерного щита російська обороноздатність залежить від експорту продукції ПАТ «Мотор Січ». Підприємство постачало до Росії двигуни до всіх типів вертольотів, що там виробляються. Двигунами запорізького виробництва оснащуються нові Мі-26, військові Мі-28Н, Мі-35, Ка-32А11ВС, Ка-31 і військово-транспортні Мі-8 (Мі-17).

Не меншим попитом ніж вертолітні двигуни у Росії користуються і літакові двигуни Д-436, які також серійно виготовляються в Україні. У 2007 році на «Мотор Січ» розпочалося серійне виробництво двигунів Д-436-148 для пасажирських літаків Ан-148. Лише за період 2008–2012 років до Росії відвантажено 46 таких двигунів.

Критично важливими для Росії залишаються також поставки двигунів АІ-222-25 для всіх навчально-бойових літаків Як-130, які виробляються на замовлення Міноборони Росії в корпорації «Іркут», а також на експорт. Складання двигунів здійснюється на московському заводі «Салют», який працює в кооперації з «Мотор Січ». Із Запоріжжя отримують газогенератори, а на самому «Салюті» виробляють «холодну» частину двигуна і здійснюють його остаточну збірку. За словами президента «Мотор Січ» В'ячеслава Богуслаєва, в 2011 році спільно з «Салютом» було виготовлено 40 двигунів АІ-222-25, а в 2012-му — 64.

НЕ МЕНШИМ ПОПИТОМ У РОСІЇ КОРИСТУЮТЬСЯ І ДВИГУНИ Д-436, ЯКІ ТАКОЖ СЕРІЙНО ВИГОТОВЛЯЮТЬСЯ В УКРАЇНІ

У межах зустрічних поставок «Салют» відвантажує комплекти закріплених за ним «холодних» частин АІ-222-25 у Запоріжжі, де проводиться їхнє остаточне складання для подальших поставок за власними експортними контрактами з Китаєм. У Піднебесній цей двигун встановлюється на літак L-15, і за контрактом, підписаним у грудні 2005 року, до цієї країни постачаються авіадвигуни АІ-222К-25, АІ-222К-25Ф і комплектуючі вузли для літака L-15.

Окрім кооперації́них відносин «Мотор Січ» відома реалізацією проектів, конкурентних російським. Ще на початку 2000-х років керівник підприємства В'ячеслав Богуслаєв заявляв про плани створення виробництва вертолітної техніки в Україні. У листопаді 2012 року Кабінет Міністрів України призначив очільника «Мотор Січ» генконструктором України зі створення і модернізації вертолітної техніки. Тим же розпорядженням затверджено перелік видів продукції, що підлягає розробці, виробництву, експлуатації, а також модернізації.

У той період стартували перші проекти з ремоторизації радянських вертольотів Мі-8 та Мі-2. У межах ДКР з модернізації вертольота Мі-2 в профіль МСБ-2 на вертоліт встановлено новий двигун АІ-450М (М1), а також нове навігаційне обладнання і система радіозв'язку. У межах налагодження серійного виробництва ремоторизованих вертольотів за підтримки «Мотор Січ» відновлена виробнича діяльність збанкрутілого держпідприємства «Вінницький авіаційний завод» і виконано капітальний ремонт 38 вертольотів Мі-2. На сьогодні крім ремонтно-відновлювальних робіт на цьому підприємстві проводяться роботи з підготовки до освоєння модернізації за профілями Мі-2МСБ і МСБ-2, що включають заміну двигунів ГТД-350 на АІ-450М запорізького виробництва.

Нині також триває сертифікація і держвипробування нового вертольота «Джміль» (модернізована версія Мі-8МСБ(П) в інтересах МО України, на ньому вже встановлена низка рекордів). Оновлення вертольотів за планом «Мотор Січ» досить значно вплине на перспективи продажу аналогів з Росії.

БЕЗ ПРОДУКЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО ОПК РОСІЯ ЗНАЧНО ВТРАТИТЬ ОБОРОНОЗДАТНІСТЬ

Отже для Росії нині неможливо обійтися без українських авіаційних і вертолітних двигунів. Така сама ситуація спостерігається нині й у сфері корабельного двигунобудування. Там лідируючі позиції займає ДП НВКГ «Зоря»–«Машпроект», яке є провідним в СНД проектантом і виробником газотурбінних двигунів різних модифікацій для газотранспортних магістралей, енергетики, а для судових двигунів — монопольним.

Основні доходи компанії припадають на поставки газоперекачувального обладнання (50–71%). Головними замовниками в сегменті газоперекачувального обладнання крім Росії залишаються Узбекистан, Казахстан і Туркменістан.

Близько 2/3 всього обсягу виробленої продукції становлять двигуни потужністю 25МВт — найбільш складні у виробництві.

При цьому виробництво газотурбінних установок для кораблів займає майже 14% в обсягах підприємства. І найбільшим замовником цієї продукції залишається ВМФ Росії, у складі якого знаходиться найбільша кількість кораблів, оснащених установками підприємства. Також корабельні газотурбінні установки вітчизняного підприємства активно поставляються до Індії, Китаю та В'єтнаму.

На території Росії знаходяться не тільки основні проектні потужності військового кораблебудування (Північне ПКБ, ЦМКБ «Алмаз», Зеленодольське ПКБ), але і всі підприємства, пов'язані з автоматизацією кораблів, з якими співпрацює «Зоря»–«Машпроект». Газотурбінні установки миколаївського виробництва встановлювалися на перші три фрегати типу Talwar, які були побудовані в Росії для індійських ВМС. Крім того, двигуни «Зорі» встановлюються на фрегати проекту «Адмірал Радянського Союзу Горшков», на сторожових кораблях типу «Гепард», які виробляються як за внутрішнім замовленням, так і на експорт.

Таким чином висновок очевидний. Його можна передати народним прислів'ям «чи поїде віз без коліс?» Або іншими словами, відмова з боку України постачати продукцію підприємств ОПК до Росії призведе до значущих втрат обороноздатності наших сусідів у військово-морському, авіаційному та ракетно-ядерному сегментах.

Наталія ПЕЧОРІНА, «Народна армія»

Припинення технічного обслуговування міжконтинентальних балістичних ракет четвертого покоління РС-20 (РС-36 «Воєвода») не гарантуватиме їхнього безпечного застосування на бойовому чергуванні

● ВІТЧИЗНЯНИЙ ВИРОБНИК

«ДОЗОР» ЗАСТУПИТЬ У ДОЗОР

За час, що минув, багато води утекло. Змінилися форми й методи застосування війська. Пройшли десятки різних як національних, так і міжнародних виставок озброєння та військової техніки. Як-то кажуть: ходили, хвалили та грошей не виділяли. Нині, як то мовиться, вдарив грім. Нарешті почато переозброєння не «на папері», а в реальності.

Першими ластівками, обкатаними в бою, стали вітчизняні БТР-4Е. До речі, ці повністю українські машини виявилися більш живучими, ніж бронетранспортери «радянського» зразка: після влучення кумулятивної гранати «четвірка» не втратила боєздатність. Армії потрібна й інша техніка: більш маневрена та економічна за великий БТР. І розробки такі в нас є. Йдеться, зокрема, про розробку фахівців Харківського КБ машинобудування імені О. Морозова бронеавтомобілі «Дозор-Б».

Корпус цієї бронемашини виконаний з броньованої сталі. Днище має спеціальну округлу форму, яка дозволяє забезпечити захист екіпажу від мін. Зварювання корпусу з броньових листів, а не навішування їх на міцний каркас, як це прийнято у багатьох світових виробників, має свої переваги. Такий корпус краще витримує дію ударної хвилі, а також порівняно легкий. Зрозуміло, навішування панелей — технологічно більш легка операція. Та й замінити пошкоджену частину значно простіше, ніж відновити цілісність всього корпусу.

Десять років тому Збройні Сили України брали участь у стабілізаційній операції в Іраку. Тоді військовики та експерти відзначали, що бронетехніка, яка стоїть на озброєнні армії, м'яко кажучи, не зовсім придатна для таких завдань. Її сфера — оперативний простір, а не тісні вулиці міст та автомагістралі. І це зрозуміло, адже створювалася вона в часи масових армій та лінійної тактики.

У базовій версії ця машина броньована від 7,62-мм бронебійних куль з відстані 30 метрів та уламків 150-мм осколочно-фугасного снаряда, підірваного на відстані 50 метрів. На замовлення можливе встановлення посиленого захисту як пасивного у вигляді бронеплит та решітчастих екранів, так і активного на кшталт танкової активної броні. І, звичайно ж, у будь-якому варіанті зсередини корпус оббитий протиосколковим захистом, чого, до речі, дуже не вистачало бронетранспортерам в Іраку. Пригадаймо, більшість поранень під час першого нападу на український конвой були саме від осколків власної броні. У «Дозор-Б», як і в тому БТР-4, цю проблему розв'язано.

Ще однією перевагою «Дозор-Б» є розміщення озброєння в окремому модулі з дистанційним керуванням. Багато виробників схожої техніки, як, наприклад, Росія зі своїм «Тигром», намагаються спростити конструкцію, «змушуючи» стрільця висовуватися, а отже «підставлятися» під обстріл. В української машини озброєння керується оператором, що знаходиться всередині корпусу. Ця бронемашина розроблялася з урахуванням світових вимог, а в арміях світу безпека солдата на першому місці.

Стандартне озброєння «Дозору» включає в себе 12,7-мм зенітну кулеметну установку. Вона оснащена оптичним монокулярним перископічним прицілом ПЗУ-7, який має кратність збільшення 1,2 і поле зору 50°. Боєкомплект становить 450 патронів. Кути наведення по вертикалі від -3° до +68°, по горизонталі — 360°. На додаток 30-мм автоматичний гранатомет КБА-117. Замість бойового модуля з кулеметом можна встановити будь-який інший. В Україні вдосталь потрібних напрацювань.

У якості силової установки поки що застосовуються двигуни IVECO 8142.38.11 або DEUTZ BF 4M 1013 FC. Це чотиритактні, чотирициліндрові рядні дизелі з турбонаддувом та інтеркулером. Вітчизняних аналогів наразі не існує. Привід на колеса постійний повний. Для зручності управління застосовується автоматична КПП Allison 1000LCT.

Якось мені довелося поспілкуватися з офіцером, який готувався брати участь у параді на бронеавтомобілі «Дозор-Б». Він не приховував свого захвату:

— Кермується, як легковик! Тяговитий дизель і автоматична трансмісія — вище за будь-яку похвалу: скільки натиснув на акселератор — стільки й поїхав!

Зрозуміло, що «Дозор» — не спортивне авто, і швидкісні перегони — не його царина. Однак наявність незалежної підвіски свідчить, що його керованість близько «максималки» залишиться в прийнятних межах. До речі, залежно від потужності силової установки та наявності додаткового обладнання, як то озброєння чи бронювання, максимальна швидкість у «Дозора» може сягати від 95 до 105 км/год.

Ще одна технічна перевага «Дозору» — прилад нічного бачення водія. Він може працювати як в активному режимі, так і в пасивному, не виказуючи себе «зайвим» випромінюванням. Причому, як свідчать випробувальники, навіть у пасивному стані через цей прилад видно достатньо, аби безпечно кермувати в умовах темної хмарної ночі.

Конструктори бронемашини подбали і про комфорт. Наприклад, «Дозор-Б» оснащений системою кондиціонування та очищення повітря, а також системою вентиляції з примусовою циркуляцією повітря і видаленням порохових газів при веденні стрільби зі стрілецької зброї при вимкненій фільтровентиляційній установці.

Є тут і система опалення рідинного типу, як у звичайному автомобілі. Вона забезпечує комфортні умови перебування всередині екіпажу і десанту бронетранспортера в холодну пору року і обдування теплим повітрям лобових склопакетів.

Словом, наші конструктори не схибили. У «Дозорі» поєдналися простота, ефективність і порівняно невисока ціна. Не даремно ліцензію на його виготовлення придбала Польща, в чиїй армії він буде служити під іменем «Ocilla».

Наше військо вже давно чекає на нову сучасну техніку, яка підвищить ефективність армії, в той же час дозволить виробникові продовжити роботу з удосконалення конструкції наявних машини та розробляти нові, досконаліші.

Роман БАКУМЕНКО, «Народна армія»

● НА ЧАСІ — ПЕРЕОЗБРОЄННЯ ВІЙСЬКА

«ПРОТИРАКЕТНИЙ МАНЕВР»

Втрати армійської авіації під час проведення антитерористичної операції змушують посилити її захист передусім від переносних зенітно-ракетних комплексів. Що ж можна протиставити цій зброї, яка довела свою ефективність ще кілька десятиліть тому?

У Міноборони роблять все, щоб прискорити закупівлю систем захисту вертольотів від ПЗРК «Игла», якими озброєні терористи на південному сході країни.

Спроби розробити переносні протиавіаційні ракетні установки були здійснені ще німцями наприкінці Другої світової війни. По суті першим дослідним переносним зенітно-ракетним комплексом стала німецька пускова установка «Fliegerfaust». Першим ПЗРК, який застосовував керовану ракету, став американський FIM43A «Redeye», прийнятий на озброєння армії США у 1965 році. Цей комплекс став родоначальником цілого класу ПЗРК, які мають систему наведення за допомогою інфрачервоної головки самонаведення (ІЧ ГСН), яка відстежує ціль за тепловим контрастом двигуна.

При використанні таких ПЗРК оператор за допомогою оптичного прицілу пускової установки виявляє, а потім супроводжує повітряну ціль, поки вона не буде захоплена головкою самонаведення (ГСН) зенітної керованої ракети (ЗКР). Як тільки інфрачервоне випромінювання цілі починає сприйматися приймачем головки самонаведення ЗКР, спрацьовують візуальний і звуковий індикатори, які повідомляють про фіксацію та захоплення цілі ІЧ ГСН. Оператор, продовжуючи стежити за ціллю, визначає момент її входу в зону ураження й здійснює пуск ракети. Політ ракети, переслідування і ураження цілі відбувається в автоматичному режимі без участі оператора. Сьогодні більшість ПЗРК використовують саме таку систему наведення (сімейство радянських ПЗРК «Стрела» та «Игла», американський FIM-92 «Stinger», французький SATCP «Mistral»).

Система наведення за допомогою ГСН не вимагає участі оператора в процесі керування польотом ракети після пуску. Тут реалізується принцип «вистрілив і забув» — робота оператора зводиться до прицілювання комплексу до захоплення цілі ГСН і здійснення пуску. Це дозволяє оператору швидше здійснювати обстріл нової цілі та міняти позицію у випадку нагальної необхідності. Простота експлуатації значно полегшує підготовку особового складу.

Разом з тим таким ПЗРК притаманні певні недоліки. Через те, що основний тепловий контраст літака спостерігається у зоні двигуна, стрільба з ПЗРК здійснюється навздогін. Ефективність ГСН знижується внаслідок застосування «теплових пасток». Теплова пастка являє собою піропатрон, який після вильоту з літака впродовж деякого часу дає яскраву вогняну кулю дуже високої температури. Через більшу теплоконтрастність піропатрона у порівнянні з соплом двигуна літака ГСН «перенацілюється», і ракета, минаючи літак, уражає хибну ціль. Також ефективність ІЧ ГСН знижується при наявності природних перешкод, таких як купчасті хмари, освітлені сонцем. При кутах між віссю ГСН і напрямком на сонце менш 20° наведення ракети на ціль практично не забезпечується. Нещодавній обстріл кондиціонера у Луганську тому красномовний приклад.

Інший варіант боротьби з інфрачервоними системами наведення — станції оптикоелектронних перешкод (СОЕП). Вони нічого не відстрілюють, але працюють не менш ефективно. Робочий елемент СОЕП влаштовано приблизно так: на корпусі повітряного судна розташовується своєрідний ліхтар. Всередині нього розташовані інфрачервона лампа великої потужності і обертовий відбивач-переривник, майже як в автомобільної «блималки», але з більш складною конфігурацією прорізів. За рахунок обертання переривника випромінювання лампи має для ракети такий же вигляд, як і працюючий двигун. Таким чином ракета «бачить» не одну точку двигуна, а величезне засвічення на все поле зору. Як результат — вона втрачає ціль.

Восени 2011 року успішно завершилися випробування системи MANTA (MANpads Threat Avoidance), розробленої іспанською компанією Indra Systemas S.A. Головний елемент MANTA — лазерна станція перешкод ALJS. Система працює наступним чином: датчики фіксують старт зенітної ракети і передають її кутові координати в обчислювальний блок. Далі обчислювач спільно з оптико-механічним блоком відстежує переміщення ракети і наводить на неї лазер. У потрібний момент обчислювач віддає команду на вмикання лазера, внаслідок чого відбувається засвічення ІЧ ГСН ракети, і остання більше не може продовжувати атаку. Словом, ефективних способів збити зенітну ракету з курсу чимало.

Народна армія
2–7 червня 2014 року

●МАЙБУТНЄ ВІЙСЬКА

Останній дзвоник прозвучав у Київському військовому ліцеї імені Івана Богуна. Цей випуск, без перебільшення, — особливий. В одному строю з богунівцями в доросле майбутнє карбували крок і 11 випускників Військово-морського ліцею Міністерства оборони України.

Фото Володимира ШВЕЦЯ

З ПОБАЖАННЯМИ ВСІМ СТАТИ ОФІЦЕРАМИ

Ці хлопці у незвичній для столичного ліцею морській формі завершували навчання у КВЛ після виведення з тимчасово окупованої території АР Крим.

Коли почалася анексія сонячного півострова, їхнє навчання у Військово-морському ліцеї стало неможливим. Юнакам запропонували довчитися у столиці, вони пристали на пропозицію, адже хотіли стати офіцерами ВМС ЗС України. Тепер втіленню їхньої мрії нічого не заважає. Про це сказав у вітальному слові до випускників виконувач обов'язків Міністра оборони України генерал-полковник Михайло Коваль.

Серед гостей, які прийшли привітати цьогорічних випускників, були представники духовенства, громадських організацій, вчителі та батьки, а також багато тих, хто навчався в ліцеї у різні роки.

Це, зокрема, заступник Міністра оборони України Ігор Кабаненко — випускник 1978 року, начальник Управління організаційно-аналітичного забезпечення роботи Міністра оборони України, учасник бойових дій в Афганістані, кавалер чотирьох бойових орденів Віктор Савечко — випускник 1974 року, священик В'ячеслав Ліпатов, який займається духовною опікою ліцеїстів, — випускник 1982 року.

Під час урочистостей випускникам вручили нагрудні знаки та атестати про закінчення Київського військового ліцею імені Івана Богуна.

Виконувач обов'язків Міністра оборони України подякував випускникам та викладацькому складу за відмінну підготовку ліцеїстів, належний моральний стан, стройовий та фізичний вишкіл. Сьогодні в них є неабиякий шанс для здійснення мрії, адже всі хлопці продовжать навчання в Україні на пільгових умовах.

— Хочу, щоб ви всі стали офіцерами, адже нам з вами — майбутніми офіцерами — будувати принципово нову Українську армію, — сказав генерал-полковник Михайло Коваль, вітаючи ліцеїстів-випускників.

Під час спілкування з випускниками виконувач обов'язків Міністра оборони України зазначив, що цьогоріч при вступі до вищих військових навчальних закладів для ліцеїстів Київського військового ліцею передбачено 15% пільгових місць, а наступного року цей відсоток буде збільшено. Також генерал-полковник Михайло Коваль акцентував на тому, що у другій половині червня у другому читанні розглядатиметься нова редакція закону «Про вищу освіту», куди за пропозиціями Міністерства оборони України включені всі необхідні норми для забезпечення повноцінного функціонування системи військової освіти, чого не було в попередній редакції закону.

Загалом більше 95% цьогорічних випускників Київського військового ліцею подали документи на вступ до вищих військових навчальних закладів Міністерства оборони України та інших силових відомств. Усі випускники Військово-морського ліцею продовжуватимуть здобувати офіцерські погони у військових вишах.

Ігор ПАРУБСЬКИЙ, «Народна армія»

●З УКРАЇНОЮ В СЕРЦІ

ЇМ ВІДНОВЛЮВАТИ НАЦІОНАЛЬНИЙ ФЛОТ

Академія військово-морських сил імені Нахімова в Севастополі була єдиним вищим військово-морським навчальним закладом України. Коли після анексії Криму постало питання про виведення курсантів-нахімовців з півострова, керівництвом Міністерства оборони України було прийнято рішення перевести їх у Військову академію в Одесі. Там тепер здобувають освіту близько ста курсантів колишньої Академії ВМС імені П.С. Нахімова.

До кримських подій хлопці по закінченні навчання планували служити на «Костянтині Ольшанському», «Запоріжжі», «Славутичі», «Кременчуці», «Луцьку», «Чернігові», «Хмельницькому», «Тернополі» тощо. На жаль, поки що ці кораблі Україні не повернуті. Та майбутні військово-морські офіцери вірять, що в Українського флоту з часом будуть і нові кораблі! Принаймні сьогодні юнаки сповнені оптимізму щодо своїх службових перспектив.

— Росіяни вже передали частину корабельного складу флоту, тож я сподіваюсь, що, коли ми закінчимо навчання, нам буде де застосовувати отримані знання. У гіршому випадку після навчання можна буде служити енергетиком на військово-морській базі на суходолі, — розповів курсант 4-го курсу — 20-річний запорожець Василь Огаренко.

Він вважає, що особливих проблем з проходженням практики та працевлаштуванням не буде. Адже цього року курсанти 5 курсу вже практикувалися на «Гетьмані Сагайдачному». Щоправда, потрапити на борт флагмана вдалося лише десятку кращих з кращих.

Киянин Павло Севрук на командному пункті корабля складав маршрут руху у відкритому морі. Він — майбутній штурман і зовсім не проти продовжити свою військову службу після отримання лейтенантських погонів саме на цьому фрегаті. Під час першого виходу в море стояв біля керма поруч з командиром корабля.

— Відразу відчувається піднесеність, тому що це реальна зброя, це реальні люди, і це відповідальність, — каже Павло Севрук.

Розслаблятися на борту корабля молодим фахівцям не дозволяли. З перших днів кожен курсант працював на своєму місці відповідно до спеціальності. Оскільки фрегат має постійно бути в бойовій готовності, тут мало не щодня тестують артилерійське і протидиверсійне обладнання. Після закінчення практики командир корабля кожному дав рекомендації, тож сьогоднішні курсанти, можливо, стануть частиною нового екіпажу «Гетьмана Сагайдачного».

Того, що в суто сухопутному військовому виші колись навчатимуться моряки, ніхто й уявити не міг. Але до прийняття «кримчан» тут підготувалися, адже військові мають вміти оперативно знаходити вихід з будь-якої ситуації. В Одеській національній морській академії нині створюють спеціальний військово-морський факультет. Курсантам молодших курсів подобається, як їм викладають спеціалізовані предмети. Та й старші приємно вражені рівнем викладання.

— Крім основних предметів, майбутні офіцери посилено вивчають іноземні мови. Особлива увага приділяється англійській, що зрозуміло: за специфікою проходження служби морські офіцери відвідують багато країн світу і пліч-о-пліч з іноземними партнерами беруть участь у спільних міжнародних військово-морських навчаннях і операціях, — розповів в.о. начальника академії генерал-майор Олег Гуляк.

Додатковою мотивацією для курсантів є те, що деякі з них незабаром зможуть продовжити навчання у вищих навчальних закладах Європи. До Міністерства оборони України нещодавно надійшли пропозиції від наших партнерів з Великобританії та Франції. Військові відомства цих держав готові посприяти продовженню навчання в їхніх військових вишах наших друго- і третьокурсників, які проходитимуть морську практику на кораблях НАТО.

Планується, що з 1 вересня поточного року і до отримання лейтенантських погонів у Великобританії безкоштовно вчитимуться десять курсантів, а у Франції — сім.

— Зараз ведеться відбір кандидатів на навчання. Таке право зможуть отримати тільки ті, хто за підсумками поточного навчального року продемонструє кращі показники у військовій дисципліні та навчанні. Адже проходити військово-морську підготовку за кордоном — це і престижно, і пізнавально, і дуже відповідально, — зазначив генерал-майор Олег Гуляк.

Наші нахімовці заслуговують на гідне майбутнє. Адже у важкий для країни період вони не зреклися Батьківщини і своїм прикладом показали мільйонам українців, що таке честь і гідність справжнього патріота.

Нагадаємо, що курсанти Академії ВМС імені П.С. Нахімова стали відомими після 20 березня поточного року. Урочиста церемонія підняття російського прапора над академією — була «затьмарена» для її організаторів вчинком рядових курсантів — справжніх патріотів. Вони в розпал цього «триколорного» дійства, влаштованого окупантами, заспівали гімн України. Зрадники намагалися заглушити спів музикою оркестру, а українці показово залишили площу перед вишем. Відео з курсантами-патріотами облетіло весь світ. Коли юнаки від'їжджали на нове місце навчання, то забрали з собою український прапор і прапор Військово-Морських Сил ЗС України, зняті зі щогол на плацу севастопольського вишу.

Інна МАЛЕВИЧ, «Народна армія»

АКТУАЛЬНА ТЕМА

НОВІ ЧАСИ — НОВІ ГЕРОЇ,

АБО РОЗПОВІДЬ ПРО МУЖНІСТЬ ТА ПАТРІОТИЗМ СЬОГОДНІШНІХ ЗАХИСНИКІВ ВІТЧИЗНИ

Я так заздрив своєму однокласнику Льоні Фетисову, батько якого повернувся з фронту в капітанській шинелі, хоч і без руки. Заслуженому фронтовику запропонували посаду кіномеханіка в клубі нашої шахти. А заздрив приятелеві я тому, що він мав можливість дивитися через віконце батьківської кінобудки нові кінострічки. У післявоєнні роки похід у кіно був для нас справжнім святом. А свята, як відомо, не бувають щодня.

Якось Льоня попросив мене допомогти батькові доставити коробки з кінострічками, бо той з однією рукою не міг упоратися. За це пообіцяв безкоштовно провести до кінозали на демонстрацію нової стрічки «Олександр Матросов». Кінорозповідь про подвиг 19-річного юнака справила на всіх нас неабияке враження. Ми, граючи у війну, зі стебелин соняшника та кукурудзи будували «дзоти» і кидалися на них, щоб грудьми закрити вогняну точку.

У Великій військовій енциклопедії, виданій у СРСР 1984 року, Олександру Матросову присвячено лише один абзац. Написано, що гвардії рядовий Олександр Матросов у бою за село Чорнушки закрив своїм тілом амбразуру ворожого дзоту, був удостоєний звання Героя Радянського Союзу (посмертно). Його подвиг став символом самопожертви заради Вітчизни, збереження життя бойових побратимів. Жоден гітлерівський солдат у роки Другої світової війни не вдався до такого вчинку. Не зареєстровано такого факту і серед бійців армій антигітлерівської коаліції. Між тим подвиг Олександра Матросова повторили понад 300 радянських воїнів. Виявом мужності, патріотизму, вірності бойовому побратимству стало використання повітряних, танкових таранів як останньої зброї відважних воїнів.

НИНІШНІ ПРЕДСТАВНИКИ ВІТЧИЗНЯНОГО ВІЙСЬКА, ЯК І ПРЕДСТАВНИКИ СТАРШОГО ПОКОЛІННЯ У РОКИ ВЕЛИКОЇ ВІТЧИЗНЯНОЇ ВІЙНИ, ТЕЖ САМОВІДДАНО ВИКОНУЮТЬ ОБОВ'ЯЗКИ ІЗ ЗАХИСТУ БАТЬКІВЩИНИ. ТИМ САМИМ ВОНИ ЗДОБУЛИ ВИЗНАННЯ ВСЬОГО СУСПІЛЬСТВА

Як відомо, перший в світі повітряний таран здійснив засновник вищого пілотажу, військовий льотчик штабс-капітан Петро Нестеров у серпні 1914 року. Його досвід взяли на озброєння радянські пілоти. Одним з перших застосував його 22 червня 1941 року льотчик Петро Рябцев. Лише в перший день війни наші повітряні бійці 16 разів таранили ворожі літаки. Загалом же в роки Великої Вітчизняної війни вони здійснили понад 600 повітряних таранів. 400 з них у найтяжчий період — в 1941–1942 роках. Командування фашистських Люфтваффе, занепокоєне появою такої «нової» зброї, розробило спеціальну інструкцію, яка забороняла наближатися до радянських літаків на відстань до 100 метрів. А рекордсменом-таранником вважають Героя Радянського Союзу Бориса Ковзана, який у такий спосіб знищив чотири ворожі літаки, а сам залишився живий. Загалом на його бойовому рахунку було 28 збитих ворожих крилатих машин.

Радянські воїни в ході війни як останню зброю на полі бою застовували і танкові тарани. Одним з перших його здійснив 22 червня 1941 року екіпаж лейтенанта Павла Гудзя. У районі міста Яворів він таранним ударом знищив гітлерівський Т-3 і бронетранспортер. А через чотири дні в бою під Дубном такий подвиг здійнили танкісти Героя Радянського Союзу капітана В. Богачова. Лише під час Курської битви радянські танкісти понад 50 разів спрямовували свої Т-34, КВ на хвалені Гітлером «тигри», «пантери» і трощили їхню броню…

Як я вже розповідав, ми, діти війни, переглянувши фільм «Олександр Матросов», почали в наших іграх закривати грудьми «амбразури ворожих дзотів». Дізнався, що сьогодні українські хлопчики теж граються у війну — вже антитерористичну і захищають на блокпостах рідну землю від терористів, бандитів. За приклад вони взяли мужність і відвагу, виявлені українськими військовослужбовцями на передовій неоголошеної війни. Отже, час визначає нових героїв, якими пишається весь народ України. Кожного дня літопис Збройних Сил України поповнюють подвиги захисників Вітчизни. Наведу деякі з останніх прикладів.

Сержант військової служби за контрактом Ярослав Холодницький отримав на блокпосту неподалік Слов'янська важке поранення правої руки. А сталося це за таких обставин. Через портативну радіостанцію він дізнався, що в ході збройного протистояння поранено його підлеглого і він просить допомоги. Позицію, на якій перебував бойовий товариш, відділяли від сержанта Холодницького 30 метрів. Ярослав без вагань під прикриттям кулеметника кинувся на допомогу підлеглому. Під час перебіжки під вогнем сепаратистів був поранений у руку. Попри біль, сержант Ярослав Холодницький добіг до товариша, який лежав на відкритій місцевості та спливав кров'ю. Вхопив пораненого за бронежилет і метр за метром тягнув його до укриття. Таким чином сержант врятував бійцю життя. Першу медичну допомогу в польових умовах їм обом надали військові медики. Перебуваючи на лікуванні в госпіталі, ці воїни спецпризначення розповідають про атмосферу взаємодопомоги, відчуття міцного плеча бойового побратима, яка панує на блокпостах на передовій антитерористичної операції.

Приховав від батьків своє рішення добровільно відбути на передову вісімнадцятирічний десантник солдат військової служби за контрактом Антон Магльований. На цей час він чи не наймолодший учасник цієї операції. Але він вже встиг зарекомендувати себе як справжній боєць. Під час відбиття атаки сепаратистів під Слов'янськом він та ще один десантник отримали поранення. Їх з лінії вогню виніс на собі командир розвідувального взводу старший лейтенант Костянтин Султанбогомаєв.

Ось що про героїчний вчинок свого командира сказав врятований ним Антон Магльований: «Він не тільки врятував два життя. Він усьому особовому складу бригади продемонстрував приклад мужності й непохитності. Наступного року обов'язково вступлю на факультет аеромобільних військ Військової академії в Одесі, де навчався старший лейтенант Султанбогомаєв».

Добру справу роблять ті вітчизняні телеканали, які розповідають про мужність та героїзм українських військовослужбовців, їхню стійкість у подоланні труднощів «фронтових» буднів на передовій. Коли я переглянув один з таких телерепортажів, то подумав, що українські військовослужбовці схожі на наших батьків та дідів. Представники старшого покоління у роки Великої Вітчизняної війни теж у залитих водою окопах, холоді та голоді стійко утримували бойові позиції, не скаржились на умови фронтового життя, а самовіддано виконували обов'язок із захисту Вітчизни. Саме так сьогодні діють їхні внуки на неоголошеній Україні війні, і тим здобули визнання як ветеранів Великої Вітчизняної, так і всього суспільства.

Про це також красномовно свідчить телесюжет одного з популярних каналів. Це сталося у Ялті під час проведення урочистої лінійки з нагоди завершення навчального року в єдиній у місті українській школі. Коли пролунала мелодія гімну Росії, юнаки та дівчата, приклавши руку до серця, заспівали Державний гімн України. Вони знали про можливе переслідування за вияв любові до Батьківщини, але свідомо здійснили такий патріотичний вчинок. Гадаю, що зробили вони це і під впливом мужності та відваги, які демонструють українські військовослужбовці.

Володимир ЧІКАЛІН, «Народна армія»

УРЯДОВІ ІНІЦІАТИВИ

ПРИДБАЄШ ОБЛІГАЦІЇ — ДОПОМОЖЕШ ВІЙСЬКУ

Міністерство фінансів України розпочало розміщення казначейських зобов'язань під назвою «Військові». Їх ще називають «військовими» облігаціями. За словами головного фінансиста держави Олександра Шлапака, їх передбачається випустити у кількості 100 тисяч номінальною вартістю в одну тисячу гривень. Термін їхнього обігу становитиме два роки. Дата погашення — 18 травня 2016 року. Дохідність цих цінних паперів становить сім відсотків річних. Отже, вони розраховані на патріотів нашого війська, які в такий спосіб підтримають захисників Вітчизни.

Всі кошти від розміщення облігацій зараховуватимуться до спеціального фонду Державного бюджету для подальшого витрачання виключно на потреби Збройних Сил України.

Українські урядовці власним прикладом закликали співгромадян підвищити обороноздатність держави шляхом придбання військових облігацій. Так, одним з перших до цієї акції долучився Голова Верховної Ради Олександр Турчинов. Він придбав казначейських зобов'язань «Військові» на 20 тисяч гривень. Також до цієї доброї справи долучилися Прем'єр-міністр Арсеній Яценюк, голова Національного банку України Степан Кубів, міністр фінансів Олександр Шлапак, міністр юстиції Павло Петренко, голова Державної податкової служби Ігор Білоус, народний депутат України Лілія Гриневич та багато інших високопосадовців.

Особливу активність у цій акції виявляють жителі Києва та області, Миколаївщини, Полтавщини й Івано-Франківщини. Загалом по Україні лише протягом шести робочих днів з часу розміщення цінних паперів в установах Державного ощадного банку було придбано казначейських зобов'язань на суму понад три мільйони гривень.

Нашим читачам, небайдужим до проблем Українського війська, повідомляємо номер телефону Контакт-центру, за яким можна отримати докладну інформацію про порядок придбання цих облігацій: 0–800–210–800 (безкоштовно зі стаціонарних та мобільних телефонів на території України).

Інф. «НА»

СОЦЗАХИСТ

ЗЕМЕЛЬНІ ДІЛЯНКИ ДЛЯ КОЛИШНІХ КРИМЧАН

Конкретних прикладів реальної турботи органів державної влади, всього українського народу про наших військовослужбовців нині чимало. На долю багатьох з них випали випробування під час подій, пов'язаних з анексією Криму. Виведені на територію материкової України, вони обживаються на нових місцях служби.

Аби допомогти цим людям у погонах, керівництво Державного земельного агентства виступило з ініціативою виділити по 12 соток землі тим військовослужбовцям, які залишили окупований Крим. Про це повідомив під час робочої поїздки до Миколаївщини його голова Сергій Рудик. Це питання обговорено з керівниками Одеської, Херсонської та Миколаївської областей.

На це виділять близько 100 гектарів землі. Насамперед нададуть ділянки тим людям у погонах, які прослужили 20 і більше років і не мають власного житла.

Інф. «НА»

Народна армія
2–7 червня 2014 року

●СВІДОМИЙ ВИБІР

БАТЬКІВЩИНА НЕ ПРОДАЄТЬСЯ!

Дружина майора Станіслава Карачевського, розстріляного у Криму російським військовослужбовцем, відмовилася від квартири і грошей, які їй пропонували представники правоохоронних органів і збройних сил РФ.

«Врегулювати ситуацію» росіяни намагалися з неприхованим цинізмом. В обмін на трикімнатну квартиру в Севастополі, 4,5 млн російських рублів та призначення пенсії як члену сім'ї загиблого військовослужбовця Ользі Карачевській запропонували відмовитися від претензій стосовно подальшого розслідування кримінальної справи за фактом вбивства її чоловіка і погодитися з тим, що майора Карачевського буде заднім числом зараховано до лав ЗС Російської Федерації.

Пропозицію росіян Ольга рішуче відкинула, заявивши, що такі дії зганьблять пам'ять про її чоловіка, і що діти офіцера, який не зрадив народу України, не зможуть жити там, де живуть убивці їхнього батька і отримувати від них милостиню.

Нагадаємо, що майор Карачевський став другою жертвою серед українських військовослужбовців, які загинули у Криму від рук окупантів. Сталося це близько півночі 6 квітня в селищі Новофедорівка Сакського району. Російський морський піхотинець молодший сержант Зайцев пострілами з АК-74 у груди та голову смертельно поранив беззбройного українського офіцера. Причому росіянин застосував зброю у приміщенні офіцерського гуртожитку, в якому проживали сім'ї українських військовослужбовців.

За версією російської сторони, українець загинув під час п'яної бійки з власної вини, оскільки, начебто перебуваючи у нетверезому стані, спровокував озброєного російського вояка. Однак усі, хто знав Станіслава особисто, в один голос стверджують — Карачевський украй рідко вживав спиртне і навіть не палив.

Наприклад, за свідченнями однокласниці покійного Ольги Шматової, він не торкався чарки на зустрічах випускників. Пояснював, що просто не п'є і все.

На сьогодні слідство по справі триває, а тим часом корінна кримчанка Ольга Карачевська разом із двома дітьми — шестирічним Владиком та чотирирічною Софійкою перебралися до Миколаєва, куди вивели з окупованого півострова бригаду морської авіації, в якій служив їхній батько і чоловік.

У МІНІСТЕРСТВІ ОБОРОНИ УКРАЇНИ ПРИЙНЯТО РІШЕННЯ ПРО НАДАННЯ РОДИНІ КАРАЧЕВСЬКИХ ЖИТЛА В МИКОЛАЄВІ

У військовій частині Олю поки що влаштували працівником Збройних Сил. Найближчим часом, щойно передислокована з Криму бригада отримає нову юридичну адресу, Ольга зможе укласти контракт на проходження військової служби. Таке бажання — служити разом з бойовими друзями свого чоловіка — вона висловила в розмові з командуванням.

Товариші Станіслава по службі разом з волонтерами допомагають родині загиблого, чим можуть — з орендою житла, опікуються дітьми та самою Ольгою, яка досі перебуває у вкрай важкому психологічному стані.

Не залишається осторонь проблем родини загиблого військовика і оборонне відомство. У Міністерстві оборони України на найвищому рівні прийнято рішення про надання родині Карачевських житла в Миколаєві.

На жаль, за словами начальника Головного квартирно-експлуатаційного управління Збройних Сил України Яни Грузинської, на сьогодні вільних квартир у Миколаївському гарнізоні немає. Однак цим питанням активно займаються в Департаменті капітального будівництва МО України.

— Нині триває процедура підготовки до проведення тендера на централізовану закупівлю житла для військовослужбовців Миколаївського гарнізону за рахунок коштів бюджетної програми «Будівництво (придбання) житла для військовослужбовців Збройних Сил України», — повідомила начальник відділу планування та організації будівництва ДКБ МО України Наталя Висоцька. — Порядок придбання житла для військових відповідно до постанови Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку використання коштів, передбачених у державному бюджеті на будівництво (придбання) житла для військовослужбовців, осіб рядового і начальницького складу», передбачає проведення конкурсу. Термін його проведення з урахуванням усіх погоджень і затвердження відповідних документів стосовно придбання та оформлення квартир може становити 3 місяці. Тож очікується, що житло сім'ї миколаївських військовослужбовців отримають орієнтовно в серпні поточного року.

Виконувач обов'язків міністра оборона України генерал-полковник Михайло Коваль звернувся з листом до міського голови міста Миколаїв Юрія Гранатурова. У ньому йдеться про те, що, зважаючи на патріотизм та стійку громадянську позицію дружини загиблого військовослужбовця, її бажання вступити на службу до військової частини, в якій служив її чоловік, а також нагальну потребу підтримати сім'ю загиблого, з метою прискорення розв'язання житлового питання родини Карачевських Міністерство оборони України звертається до міської влади з проханням виділити для військового відомства квартиру, рівноцінну якій зобов'язується повернути до кінця поточного року.

Сподіваємося, що позитивна відповідь мера обласного центру не забариться, і миколаївці знайдуть можливість допомогти сім'ї українських патріотів та підтримати її у важкий час.

Іван СТУПАК,
«Народна армія»

●БРЕХНЯ НАШВИДКУРУЧ

«СТРАВИ» РОСІЙСЬКОЇ ПРОПАГАНДИ

Війна проти України ведеться не лише на території Донбасу, а і в інформаційному полі. І першими її жертвами ми офіційно можемо визнати російських громадян. Адже кожен день на їхні невинні і довірливі до телевізора голови виливаються тонни інформаційних помиїв. І російський глядач, здається, втратив будь-який імунітет до такого низькопробного, відкрито брехливого «харчу».

Пропонуємо нашим читачам ознайомитися з новими головними «стравами» російської інформаційної кухні.

Луганськ атакований «Правим сектором»

Російський телеканал LifeNews повідомив, що нібито Нацгвардія України розпочала масштабний наступ на Луганськ з півдня. Насправді там все навпаки — оборону тримав український загін прикордонників. Сепаратисти застосовували мінomети, гранатомети та важкі кулемети. «І ось останні повідомлення з Луганська. Нацгвардія відкрила вогонь по південній частині міста. За словами ополченців, силовики застосовують не тільки стрілецьку зброю, але й артилерію», — б'ється у конвульсіях стриманої люті журналіст каналу в кадрі.

На півдні Луганська — район Мирний, де дислокується гарнізон Державної прикордонної служби України. Ніякої Нацгвардії і тим більше «Правого сектору» там немає. Також LifeNews повідомляє, що нібито на території цього загону прикордонники утримують строковиків, що і послужило наче причиною «вимоги» з боку «ополченців» «відпустити» їх на службу до «армії південного сходу», як телеканал називає озброєні групи проросійських сепаратистів.

На відміну від військ Росії солдатів строкової служби в українських прикордонних військах вже багато років немає. Там несуть службу винятково контрактники, що свідомо обрали свою професію.

Телеканал «Росія-24» також поспішив прозвітувати про обстріл Луганська «Правим сектором» і силами Нацгвардії України того ж дня.

Слов'янськ бомбили... у Канаді рік тому

Соціальні мережі пережили справжнє цунамі, викликане фотографією палаючого Слов'янська, який «зухвало і безпринципно» 10 днів поспіль «бомбили українські стратегічні бомбардувальники». Росіяни у своїх коментарях зовсім зійшли на піну, захлинаючись у цитуванні «кисельовських» гасел про «звірства фашистського режиму» в Україні.

Насправді в Україні немає стратегічних бомбардувальників, а те фото з результатами їхньої начебто роботи — з Квебека, де у 2013 році сталася катастрофа: посеред міста палав цілий поїзд з нафтою, що зійшов з рейок через аварію локомотива.

Олімпійський снайпер

Телеканали «Росія-1», LifeNews та їхні численні сателіти — сайти-смітники — опублікували чергову епічну нісенітницю. Їхні кореспонденти розповідають, що українська спортсменка-біатлоністка, заступник міністра молоді та спорту України Олена Підгрушна стала головним бійцем сил АТО, б'є «ополченців» без жалю, страху і промаху. Олену називають снайпером, котрий нібито у Слов'янську стріляє по дітях. Для цього навіть було сфабриковано фото жінки зі зброєю, яка, щоправда, мало схожа на відому біатлоністку.

Напевне, Олені Підгрушній росіяни не можуть пробачити блискучий виступ на Сочинській Олімпіаді 2014 року.

Причина для брехні, як завжди, банальна — вирвана фраза з контексту. В одному з інтерв'ю Підгрушна сказала: «Кращі снайпери — це біатлоністи, тому нас можуть викликати в будь-який момент». Ці слова з'явилися в пресі 31 травня під час боїв на сході України. Олена Підгрушна сказала їх, коли говорила, що купила «військові» облігації на підтримку української армії. Однак це інтерв'ю лише ще раз підтверджує, що вона в той момент перебувала в Києві, а не у Слов'янську.

Такий жахливий для росіян образ валькірії-снайпера народився із виступу керівника «Народного фронту Новоросії» Долгова. З його слів, Підгрушна особисто «відстрілює ополченців». І це у той час, коли десятки людей щодня бачать її в стінах Міністерства молоді та спорту в Києві.

Андрій ШУМСЬКИЙ,
«Народна армія»

ПЕРЕДОВИЙ ДОСВІД

СТАВКА НА РЕЗЕРВ ТА МОБІЛІЗАЦІЮ

СЬОГОДНІ НІ ДЛЯ КОГО НЕ СЕКРЕТ, ЩО ПРОВІДНІ КРАЇНИ СВІТУ ВІДДАЮТЬ ПЕРЕВАГУ ЗБІЛЬШЕННЮ КІЛЬКОСТІ ЯКІСНО ПІДГОТОВЛЕНИХ РЕЗЕРВІСТІВ, ЯКІ НАБАГАТО ПЕРЕВИЩУЮТЬ ЧИСЕЛЬНІСТЬ РЕГУЛЯРНИХ ВІЙСЬК. АДЖЕ ЦЕ І ЕКОНОМІЯ КОШТІВ, І У РАЗІ НЕОБХІДНОСТІ ДОБРЕ ПІДГОТОВЛЕНИЙ ОСОБОВИЙ СКЛАД ДЛЯ ЗБРОЙНИХ СИЛ. ТОЖ ЯК ПРОХОДИТЬ ПІДГОТОВКА РЕЗЕРВІСТІВ У ДЕЯКИХ АРМІЯХ СВІТУ?

ШВЕЙЦАРІЯ — З АВТОМАТОМ ПІД ЛІЖКОМ

Швейцарія хоч і нейтральна країна, утім це держава з найбільшим у світі відсотком населення, яке служить в армії. Там всі чоловіки віком від 20 до 50 років — військовослужбовці, які в буквальному сенсі сплять з автоматом під ліжком. Швейцарія здатна за дві-чотири години розгорнути з 22-тисячної армії мирного часу — 650-тисячну, а за дві доби — 1,7-мільйонну армію, чудово навчену, організовану і дуже непогано озброєну.

Швейцарія — не єдина країна в світі, що має кадрово-мілітарну структуру. За цим же принципом побудований, наприклад, Бундесвер, що є по суті якимось величезним аналогом радянських «кадрових» дивізій. Тобто їхня система підготовки військ — це небагато солдатів, багато кадрових офіцерів і унтерофіцерів, резервісти, учбові збори. І розгортання тільки за необхідності. Швейцарська система — доведення до абсолютну ідеї «народ — це армія».

Кадрових військових у країні близько 9000, в основному в авіації. Тих, які знаходяться на службі і перепідготовці, — близько 10–15 тисяч одночасно. Солдати викликаються на 90 днів у школу рекрутів. Після її закінчення держава віддає бійцю особисту зброю з двома повними магазинами, «консерву міністра» (відкривається тільки за наказом самого міністра), три комплекти форми на всі пори року, спорядження, бронежилет і каску, з якими він і їде додому. Зберігає резервіст все це майно як хоче — ніхто перевіряти не буде.

До 32 років рядовий за 10 років вісім раз удосконалює свої навички на зборах по три тижні, до 42 років — три рази по два тижні, до 50 років — 1 раз два тижні. Як тільки виповнюється 51 рік, тебе офіційно звільняють з армії, забирають гвинтівку, пістолет і «консерву» і дарують споряджений помповий дробовик і мобілізаційне розпорядження — на випадок тотальної мобілізації.

Особливість швейцарської армії — посилена підготовка офіцерів-резервістів. Охочі стати офіцерами проходять додаткові збори (кожен ранг) приблизно 100 днів у сумі. Також ніхто не може ухилитися від служби: ані студент, ані сам Президент, якщо він чоловік.

У Швейцарії немає армії, вся Швейцарія — армія

Цікаво, що військовий бюджет країни в 7,5 млн населення становить майже п'ять мільярдів доларів. На озброєнні більше 800 танків і бронемашин (420 Леопардів-2, 150 САУ М-109). У країні, територія якої має довжину всього 300 км є 14 ескадрилій з більш ніж 350 бойовими, 120 учбовими літаками і 100 вертольотами. При цьому парк постійно оновлюється. Такою є плата за нейтральний статус.

Ізраїльські резервісти завжди готові до бою

ІЗРАЇЛЬ — ДО СТРОЮ ЗА 24 ГОДИНИ

Система служби резервістів Ізраїлю побудована за принципом: кожен громадянин країни — військовослужбовець, який одинадцять місяців на рік перебуває у відпустці. Встановлена нині тривалість служби резервіста складає 45 днів на рік для офіцерів і старшого сержантського складу та 30 діб для рядових. Служба в резерві обов'язкова для чоловіків до 55 років і жінок до 50 років.

Як показав досвід Війни Судного дня, країна у будь-який момент може піддатися раптовому нападу. Таким чином найкоротші терміни загальної мобілізації є життєво важливою умовою: прибуття резервістів на базу, їхній розподіл, видача матеріальних засобів і доставка підрозділів на відведені їм ділянки фронту мають тривати не більше 24 годин; 48 годин є граничним терміном зайняття бойових позицій. У деяких підрозділах — особливо у ВПС — він не перевищує 12 годин.

Часто обов'язки резервістів пов'язані з деякими незручностями, особливо в тому віці, коли молоді люди тільки починають влаштовувати своє життя. Проходження військової служби порушує ритм роботи, примушує переривати навчання тощо. Для зведення до мінімуму цих негативних чинників була створена ціла низка адміністративно-військових комісій, які надають відстрочки. Наприклад, працівники деяких галузей промисловості визнані особливо важливими для національної економіки, звільненим від служби резервістам, а також студентам надається можливість складати іспити в зручні для них терміни, щоб не допускати зриву навчального року через виклик на службу резервіста.

Матеріальна компенсація за службу резервіста здійснюється у межах Інституту національного страхування. Працівник продовжує отримувати свою звичайну зарплату впродовж усього терміну служби, а держава повертає цю суму працедавцеві. Сьогодні багато ізраїльтян не уявляють свого життя без служби резервіста. Чимало з них добровільно продовжують служити в резерві і після досягнення встановленого законом віку.

ФІНЛЯНДІЯ — НІЯКИХ «УХИЛЬНИКІВ»

У Фінляндії діє загальна військова повинність. Щороку приблизно 30 000 призовників приходять на строкову військову службу, не рахуючи 35 000 резервістів, які йдуть на перепідготовку. Служба в армії передбачається з 18 до 60 років. Термін служби різний — він може бути і 180 днів, і 270, і 362 дні. Практично увесь цей час — це безперервне навчання. Сьогодні резерв у цій країні становить біля 300 тисяч чоловік.

З урахуванням того, що служба в армії дає професійне зростання, полегшує влаштуватися на роботу або, якщо людина була призвана в армію з робочого місця, гарантує його збереження, випадки «ухилення» від армії надзвичайно рідкісні. Зізнатися, що ти не служив, просто якось непристойно і може зіпсувати кар'єру навіть банківському працівникові або вченому, не кажучи вже про політика.

Збройні сили Фінляндії можуть поставити в стрій до 490 тисяч чоловік. Надзвичайно грамотна система армійської підготовки на основі загальної військової повинності й чіткі мобілізаційні плани поставлять перед будь-яким агресором армію, оснащену усім необхідним для активної оборони своєї країни.

Близько 80% усіх фінських чоловіків пройшли через армію. Майже усі вибирають саме військо. Це при тому, що є можливість пройти альтернативну службу. Приміром, великий відсоток керівників потужних підприємств має статус резервіста.

Військові фахівці високо оцінюють мобілізаційну готовність армії Фінляндії — країни з 5-мільйонним населенням. Свого часу в кадрованих полках Ленінградського військового округу серед офіцерів існувала думка, більше схожа на правду, ніж на жарт: «У разі війни з Фінляндією нам доведеться швидко знищити техніку, склади і відходити на схід — все одно фіни проведуть мобілізацію на два-три дні раніше...»

За мобілізації фінські сухопутні сили воєнного часу швидко збільшуються до 2 танкових, 10 єгерських і 14 піхотних бригад, а ВМС отримують бригаду берегової оборони. Охорону тилу несуть близько 50 батальйонів місцевої оборони і прикордонної охорони. Ударними, елітними частинами сухопутних військ є танкові й єгерські (фактично мотопіхотні) бригади, які мають на озброєнні цілком сучасну бойову техніку (зокрема автомат «Валмет» — фінську версію «Калашникова» з набоями калібру 7,62 і 5,56 мм).

Традиційно велика увага приділяється підготовці та професійному вдосконаленню офіцерського корпусу, зокрема офіцерів резерву — кістяка армії військового часу. Тут немає місця формалізму — до цього, як і до багато чого іншого, у Фінляндії підходять дуже грунтовно. Так, випускники університету Гельсінкі під час літніх військових зборів перед іспитом на звання офіцера резерву здійснюють 700-кілометровий марш-похід з Рованіємі в Гельсінкі — з усіма маневрами, стрільбами й форсуванням водних перешкод.

80% фінських чоловіків служили в армії

Підготував Роман ВУС, «Народна армія»

Народна армія
2–7 червня 2014 року

● ЇМ БИ ЖИТИ Й ЖИТИ

ВОНИ ЗАГИНУЛИ ЗА УКРАЇНУ

«…Присягаю Українському народові завжди бути йому вірним і відданим, обороняти Україну, захищати її суверенітет, територіальну цілісність і недоторканність, сумлінно і чесно виконувати військовий обов'язок…» — ці рядки з Військової присяги урочисто зачитує кожен, хто обрав для себе непростий шлях служіння Батьківщині. Військовослужбовці, які загинули під час виконання бойового завдання на Сході України, сповна виконали свій військовий обов'язок і віддали в ім'я Вітчизни найцінніше, що є в людини, — своє життя.

Вони повоі йшли сільською вулицею. Звуки траурного маршу раз по раз глушив несамовитий плач. «Хлопчику мій дорогенький, синочку…Господи, чому ж так?..» Проводити в останню путь свого земляка, друга, однокласника — військовослужбовця Збройних Сил України солдата Євгена Біду, який загинув при виконанні бойового завдання, прийшла вся громада села Кантелина Іллінецького району, що на Вінниччині.

Попереду похоронної процесії несли весільне дерево, позаду — фото юнака у військовому однострої в траурній рамці…

Від скорботної музики та жалібного голосіння завмирало серце, кров стигла у жилах, а до горла підступав клубок нестерпного болю: «Йому б жити й жити»…

Про бій, в якому загинув Євген, сьогодні багато говорять — шукають відповіді на запитання, що саме призвело до трагедії під Волновахою? Чи можна було її уникнути, коли в підступному бою з терористами загинули 17 військовослужбовців окремої механізованої бригади, а більше 30 зазнали поранень? Відповіді, звичайно, як не сьогодні, то завтра будуть знайдені, але мужність та героїзм, виявлені військовослужбовцями Українського війська в ім'я збереження цілісності держави, вже є беззаперечним фактом. Навіть з плином часу герої-військовослужбовці не підуть у забуття, пам'ять про них зберігатиметься, бо заради майбутнього своєї держави, заради кожного з нас вони віддали найцінніше — своє життя. А Євгену було лише 22 роки.

— Він одним із перших прийшов у військкомат, почувши про часткову мобілізацію, — говорить військовий комісар Іллінецького райвійськкомату підполковник Микола Козенко, — маючи досвід військової строкової служби та роботи в охоронній структурі, після проходження медичної комісії був розподілений до окремої механізованої бригади. Звідти й був направлений у складі підрозділу для виконання бойових завдань у східних регіонах держави.

Його ровесник і однокласник Володимир, не приховуючи сліз, розповідає, що Женя завжди був життєрадісним і веселим, душею будь-якої компанії. Любив спорт, риболовлю, в селі вважався найкращим мисливцем. Був надійним і вірним другом, товаришував практично з усіма. Допомагав усім і в усьому. В селі завжди вистачає роботи, а в нього будь-яка справа спорилася. За фахом Женя був будівельником, та вмів працювати і на тракторі, і на комбайні. Відслуживши у війську, влаштувався у приватну охоронну структуру. Графік роботи мав такий, що після кожного чергування було кілька днів відпочинку, тож встигав і у Вінниці працювати, і в селі батькам допомагати по господарству.

— Ми відмовляли його йти до військового комісаріату, — зізнається Володя, — та жодні аргументи не діяли. Я для себе вже все вирішив, говорив він. Ми кожного дня спілкувалися, телефонували один одному. Женя розповідав про свою військову службу, розпитував, як справи в Кантелині. Дуже хвилювалися за нього, та він, як завжди веселий, запевняв, що все буде гаразд, а як дзвонив останній раз, то сказав, що в червні приїде додому. Не судилося…

«Замість святкових весільних калачів спекли Євгену похоронні, — жалібно шепотіли на кладовищі, — йому б сім'ю створити, дружину додому привести, ото була б радість для Лариси та Миколи — Євгенових батьків». Натомість вони кричали в розпачі над домовиною вбитого сина, трагічно лунали похоронні мелодії, слова прощання та співчуття, вінки та квіти від рідних, друзів, односельців, співпрацівників, обласної та районної влади, Міністерства оборони…

— Він був, як той промінчик, усюди і скрізь, — ледь шепоче почорніла від горя мати Євгена Лариса Анатоліївна, — мав добре серце і щиру вдачу… Завжди намагався бути першим і в школі, і на роботі, першим із села пішов захищати Україну… Згас наш промінчик…

Євген БІДА під час строкової служби (праворуч)

Кожен із Коростишева 28-річного Сергія Панасюка вважає героєм. Ще декілька місяців тому він стояв на Майдані, виборюючи своє право жити в європейській державі. А вже в квітні, коли оголосили мобілізацію, добровольцем пішов до військкомату. Його направили до 95-ї аеромобільної бригади оператором протитанкового взводу 1-го аеромобільно-десантного батальйону.

Старший солдат Сергій ПАНАСЮК

— Строкову службу Сергій Панасюк проходив у нашій бригаді, — розповідає командир взводу 95-ї аеромобільної бригади Іван С. — Фізична підготовка в старшого солдата була чудовою, тож ми були раді його поверненню.

Уже 2 травня Сергій виконував бойове завдання в межах антитерористичної операції.

— Завдання підрозділу полягало в тому, щоб заблокувати осередок бойовиків, — пояснює командувач ракетних військ і артилерії Сухопутних військ України генерал-майор Андрій К. — Але озброєні екстремісти використовували вже звичну для себе тактику терористичних угруповань — залучення до блокування місцевих жителів, зокрема жінок.

Військові 95-ї аеромобільної бригади мали оточити осередок озброєних бойовиків. Під час руху колони десантників їх заблокували на мосту на околиці Слов'янська. Поки тривали переговори військових і місцевих жителів про перемир'я, з-за спин цивільних, яких бойовики використовували як живий щит, пролунали постріли. Сергій у той момент сидів на БТРі. Куля влучила солдату в шию і зачепила сонну артерію. Він помер на місці в ніч проти 3 травня…

…Сергій був наймолодшим у багатодітній родині, рано втратив батьків. Його виховували три старші сестри. За трагічним збігом обставин син однієї з сестер теж служив і загинув на Сході України. А в рідному містечку на нього чекала наречена. Після повернення з армії мало відбутися пишне весілля…

— На жаль, Сергій не встиг одружитися і не залишив після себе дітей, — каже однокласниця загиблого Наталія Олександрович. — Та для всіх нас, живих, він назавжди залишиться героєм.

Сусіди й рідні та й весь Коростишів сприйняли цю страшну звістку з великим болем. Тож попрощатися з героєм на площу до місцевого Будинку культури прийшли чи не всі мешканці — більше тисячі людей: ті, хто знав Сергія Панасюка, і ті, хто вперше про нього почув. Провести героя в останню путь також прибули керівники Житомирської обласної ради, державної адміністрації, представники ЗС України, 95-ї окремої аеромобільної бригади ВДВ, інших військових частин Житомирщини.

Катерина Гетманенко особисто Панасюка не знала, але також прийшла вшанувати пам'ять земляка. Її син та зять служили разом із Сергієм під Слов'янськом. Каже, кожну звістку про загибель наших військових сприймає, як особисту трагедію.

В останню путь Сергія провели як героя. Труну з тілом загиблого солдата пронесли центром Коростишева й поховали з військовими почестями на Алеї Слави місцевого кладовища поряд з почесними громадянами міста. Влада області обіцяє допомогти родині загиблого матеріально, а місцеві каменярі власним коштом виготовлять надгробок.

— У цей скорботний день ми схиляємо голови перед пам'яттю нашого земляка, бойового побратима, справжнього героя, який поклав своє молоде життя у боротьбі з тероризмом, захищаючи мир, свободу, цілісність та єдність нашої держави України. Висловлюємо співчуття родині загиблого військовослужбовця, — говорили на похороні промовці. — Це — втрата та біль жителів усієї Житомирщини та України. Світла пам'ять про героя житиме в наших серцях!

**Матеріали сторінки підготували
Сергій ФУРДИК, Вінниця; Наталія ТКАЧУК, «Народна армія»**

● ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ…

ЖИТТЯ ЗАРАДИ НОВОЇ УКРАЇНИ

«…Люди, молоді та не дуже, йдучи на бій з темною силою, втрачали життя. Перший упав, другий, третій — їхні серця зупинялися від куль. Але побачили люди, що герої не вмирають, що насправді їхні душі у світлі сходять у небо в золотих, сяючих обладунках, стаючи небесними ангелами, воїнами добра. Цілий загін ангелів, ціла небесна сотня постала перед райськими ворітьми. І Бог забрав їх до себе, всіх до одного, героїв із чистими душами, та наказав берегти свій народ, боронити від лихого. Відтоді наші ангели-охоронці ось такі — вродливі, сміливі, загартовані у бою воїни. І це вони бережуть нас від усього на світі зла…»

Ці рядки із оповідання, яке досі поширюється серед мільйонів людей. Його, як і безліч віршів та пісень, написали звичайні українці після кривавих подій на Майдані в пам'ять про загиблих.

Ким були люди, які ціною власного життя змінили історію України? «Народна армія» вирішила написати історію про кожного з них. Наш проект називається «Небесна сотня». Ми хочемо показати нашим читачам, що активісти, які полягли на Майдані, були з різних куточків України, різних національностей, різного віку й віросповідання, різних професій. Але їх назавжди об'єднали любов до України та прагнення змінити життя кожного українця на краще.

Хто вони — герої Майдану? Це київські студенти, які першими вийшли на акції у листопаді 2013 року, що стало початком Євромайдану. Це лікарі, які працювали в медичних пунктах на Майдані. Це воїни-афганці, які знають про війну не з чуток. Це тисячі волонтерів, які несли службу і в патрулі, і на кухні. Це священики, які завжди були на передовій, закликали до миру та припинення насильства. До кінця протистоянь в Києві вони надавали майданівцям психологічну підтримку. Це підприємці малого та середнього бізнесу, які були основним джерелом допомоги Євромайдану. Це митці, які неодноразово ставали опорою для багатьох акцій ненасильницького спротиву.

24 лютого Верховна Рада України присвоїла загиблим активістам Майдану звання Героїв України. Також Парламент розширив список вшанування учасників збройних конфліктів в Україні та надав звання «Герой України» всім загиблим від смертельних поранень і після 1 березня 2014 року.

У «Небесній сотні» на сьогодні 126 загиблих протестувальників.

Це Герої України, посмертно зараховані до «Небесної сотні». Сотні, яка піднялася у небо в ім'я свободи та справедливості. Сотні, яка навіки записана в історію України. Сотні титанів духу, які зайняли гідне місце в пантеоні великих героїв минулого.

Ми великою ціною виграли революцію, сотні сердець згоріли за перемогу і запалили ще мільйони сердець. Слава Україні! І вічна пам'ять героям!

Андрій МОВЧАН

Андрій Сергійович, 34-річний громадський активіст родом із Чернігівщини. Мешкав у Києві. Працював у Національному театрі ім. І. Франка майстром сцени. Мріяв стати актором. На Майдані був і в 2004 році, і цього разу, з першого дня. Як волонтер, носив їжу на барикади, був у Самообороні. Вірив, що Україна незабаром буде вільною та заможною. Друзі порівнювали його з іграшковим ведмедиком, бо Андрій був дуже м'якою людиною. Говорив тихо і небагато. Любив філософські теми: про життя на інших планетах, про Бога читав. Загинув 20 лютого на барикадах від кулі снайпера. Актор-початківець виконав головну роль свого життя — Героя Небесної сотні…

Віктор ЧЕРНЕЦЬ

Віктор Григорович, 36-річний майданівець родом із села Подібна, Черкаської обл. Був дуже доброю людиною. Гуртував навколо себе всю велику родину, ніхто і ніколи не тримав на нього зла. Мріяв дати належну освіту своїм дітям. Під час революції разом із дружиною уважно стежив за ситуацією в Києві. Гаряче підтримував Майдан. Тому в складі громади села пішов захищати блокпост на трасі Одеса — Київ, щоб «тітушки» не дісталися до столиці. Там його на шаленій швидкості збив джип, що супроводжував бандитів. У Віктора залишився дві донечки 11 і 16 років.

Володимир ЗАХАРОВ

Володимир Костянтинович, 57-річний ІТ-спеціаліст. Працював у будівлі, в якій розміщувався офіс Партії регіонів. Ремонтував комп'ютери. Був добрим чоловіком, чуйним колегою, вкрай чесною людиною. Завжди був готовий прийти на допомогу. Вірив у людську доброту та розум. 18 лютого загинув під час пожежі в офісі на вул. Липській, 10. Того фатального дня він не мав там бути. Напередодні домовився про зустріч з товаришами в іншому місці. Але не судилося… Без чоловіка залишилася дружина, без батька — двоє дітей, без дідуся — троє внуків.

Сергій КЕМСЬКИЙ

Сергій Олександрович, 32-річний євромайданівець родом із Керчі. Останні роки жив у місті Коростень. Аналітик Інституту політичних та економічних ризиків і перспектив, писав статті для «Української правди», газети «День» та інших видань, перекладав з англійської. Рішуче викривав корупціонерів провів навіть серію власних розслідувань. Вважав, що Майдан має стати постійним по всій Україні. Був прихильником ненасильницького спротиву. На Майдані стояв із самого початку, належав до «Чорної сотні». Допомагав виносити поранених. Загинув 20 лютого від снайперського пострілу на Інститутській.

Дмитро ПАГОР

Дмитро Олексійович, 21-річний активіст Євромайдану з Хмельниччини. Навчався в Кам'янець-Подільському аграрно-технічному університеті (заочно). Працював на автомийці та цікавився мототехнікою. На хмельницький Майдан приходив з перших днів його існування. Скандував разом з усіма, нічого не ламав і не трощив. Був учасником мирного протесту біля будівлі СБУ в Хмельницькому. Хлопець загинув 19 лютого, прикривши собою дівчину від куль, що летіли з боку СБУ. У нього залишилися батьки та молодший брат. Дмитро не дожив 2 місяці до свого 22-річчя…

Андрій ДИГДАЛОВИЧ

Андрій Іванович, 40-річний боєць Самооборони Майдану з Львівщини. З дитинства ріс бунтарем. Напевно в нього це було спадкове: бабусин брат був полковником УПА. Андрій працював будівельником. Виховував двох доньок (21 і 11 років). У 2004 році з першого і до останнього дня був на Майдані під час Помаранчевої революції. На Євромайдані стояв протягом трьох місяців після побиття студентів. Був кілька разів поранений. Комендатурою Майдану нагороджений орденом «За оборону Майдану». Вручення мало відбутися ввечері 20 лютого, проте зранку він загинув. Снайперська куля пробила бронежилет навиліт, коли Андрій виносив пораненого. Нагороду вручили дітям під час похорону.

Віталій СМОЛЕНСЬКИЙ

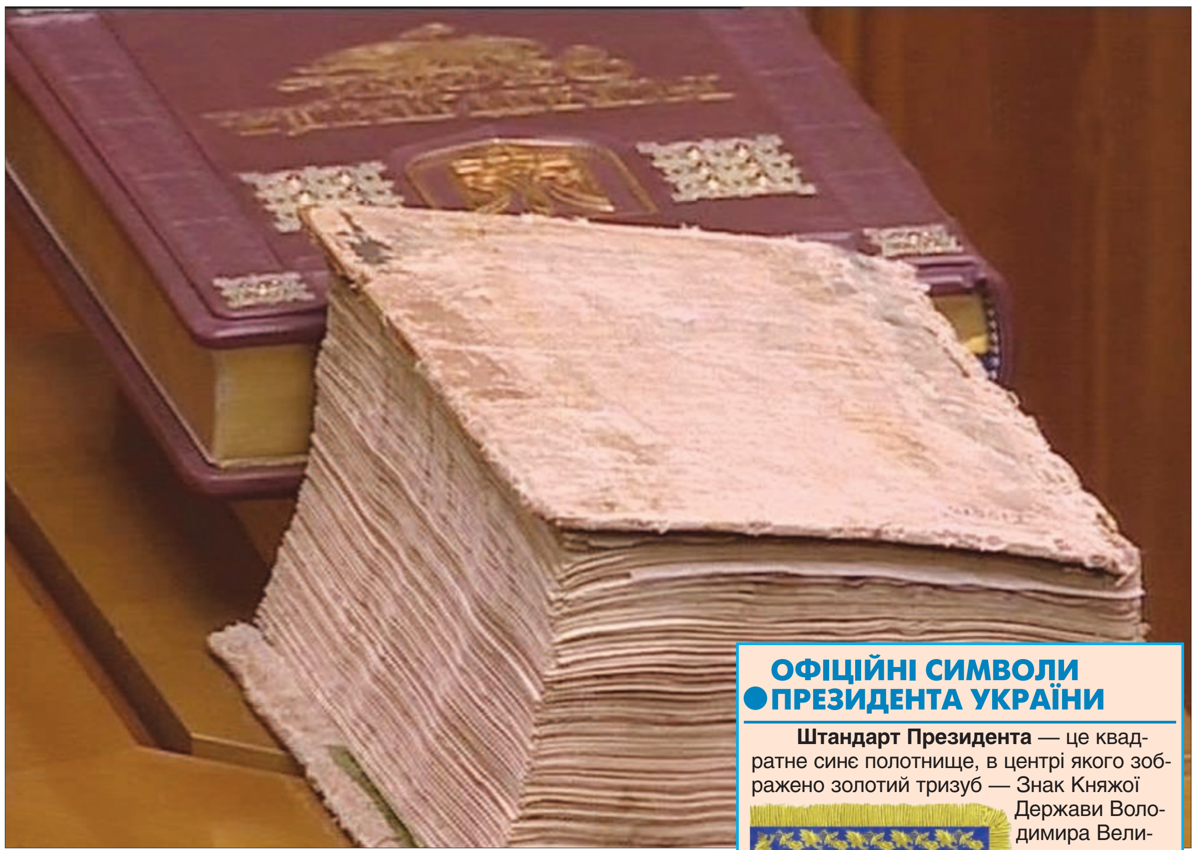
Віталій Віталійович, 29-річний волонтер Євромайдану родом із Черкащини. Після закінчення школи здобув робітничу спеціальність, не цурався ніякої праці. Родина Смоленських жила скромно, не розкошувала. Останнім часом він жив та працював у Києві. Був завжди щирий та усміхнений. На передовій перебував чи не з перших днів протистояння. Гаряче підтримував Майдан. Вірив, що не даремно. Рік тому трагічно пішов з життя старший брат Віталія. А 20 лютого снайперська куля обірвала і його життя. Без батька залишилося двоє маленьких дітей.

Матеріали сторінки підготувала Марина ХЛІБКО, «Народна армія»

Народна армія
2–7 червня 2014 року

● КЛЯТВА НАРОДУ

Урочиста присяга керівництва держави вірно служити своєму народові — історичний момент для кожної країни, який назавжди залишається в її історії. Обравши п'ятого Президента, наша країна переживатиме чергову, ювілейну, церемонію інавгурації входження новообраного Президента в свою посаду. Однак кожна церемонія інавгурації має свої релігійні, історичні та подекуди культурні особливості.

ЯК ПРИСЯГАЮТЬ ПРЕЗИДЕНТИ

Історичним корінням ритуал інавгурації (від латинського — inauguro, у перекладі «посвячаю») сягає глибокої давнини, коли спеціальні урочистості влаштовували при королівських дворах під час входження монарха на престол. Однак з часом цей ритуал набув широкої популярності у багатьох країнах світу. Нині — це невід'ємний елемент кожної держави. І Україна — не виключення.

Одним із об'єднуючих елементів інавгурації є той факт, що усі вони проводяться в приміщеннях головних будівель країни чи на площах. Різниться місце проведення урочистостей від встановлених традицій. Наприклад, у США цим місцем є площа біля Капітолію, що у Вашингтоні. У день складання присяги подивитися на це дійство збираються десятки тисяч людей. Саме «американську» модель присяги зараз часто використовують у світі, але, звісно, зі своїми національними «родзинками».

Клянеться американський Президент, тримаючи руку на Біблії, на якій клявся Авраам Лінкольн. Хоча у Барака Обами під рукою лежали два святих письма. Друга Біблія належала відомому правозахиснику Мартіну Лютеру Кінгу. Після клятви, до речі, текст якої прописано в Конституції, новообраний американський Президент проходить по прилеглій до Капітолію вулиці у складі імпровізованого параду, вітаючи мешканців міста та гостей. Вперше такий парад було проведено в далекому 1805 році під час інавгурації Томаса Джефферсона. І з того часу це — невід'ємний елемент усіх ритуалів такого рівня. Приміром, під час інавгурації Барака Обами ця колонна зібрала близько 9 тисяч чоловік та сягала довжини 3 кілометрів. Окрім того, з нагоди входження в посаду новий керівник Білого дому приймає невеликий військово-історичний парад, проходження оркестрів усіх родів військ, бере участь у святковому обіді та вечірньому балу.

У Європі інавгурації дещо скромніші, але не менш святкові. Наприклад, у Франції новообраний Президент після проїзду головними вулицям Парижа отримує з рук канцлера Ордену Почесного легіону титул магістра Ордену в стінах Єлисейського палацу та так званий «ядерний» код, який передає йому попередній керівник країни. Після цього проголошує промову до французів, однак урочистої присяги він не складає. Традиційною складовою протоколу роками залишається вшанування пам'яті Невідомого воїна біля славнозвісної Тріумфальної арки. Завершується церемонія артилерійським салютом з 21 залпу.

В інших країнах, наприклад, у Вірменії, ця церемонія також наближена до європейських традицій. Так, новообраний президент складає присягу на Конституції та Євангелії Пресвятої Богородиці VII століття. Водночас приймає присягу нового Президента католикос (вселенський патріарх) усього вірменського народу. Починаючи з 2008 року, під час кожної церемонії президент відвідує військове кладовище — Ераблур, де спочивають воїни, загиблі у Карабахській війні.

В Україні традиції інавгурацій не такі тривалі, але ми все ж отримали певні канони, частогусто запозичені від інших держав. Так, щоразу новообраний очільник країни складає присягу в стінах Верховної Ради України, тримаючи руку на Конституції, так і на Пересопницькій Євангелії — одному з перших друкованих перекладів святого письма українською мовою, виданого ще у XVI столітті. Далі з рук голови Центрвиборчкому він отримує символи президентської влади — булаву, нагрудний колар, печатку та посвідчення. Саме ці елементи влади були затверджені напередодні клятви другого Президента України — Леоніда Кучми. Без них тепер не обходиться жодна церемонія. Хоча саме дійство проводилося не у стінах парламенту, а у столичному Палаці «Україна». Приймають новообрані керівники країни і символічний парад військ, який спершу проводився біля стін Маріїнського палацу, а згодом — біля під'їзду Адміністрації Президента.

Під час інавгурації Віктора Ющенка вперше церемонія була поділена на офіційну та громадську. Під час першої спеціально зі стокгольмського королівського військового музею було привезено булаву та прапор Богдана Хмельницького, які доповнили антураж сесійної зали. А під час громадської — новообраний Президент вперше присягнув на Хрещатику перед багатотисячною аудиторією українців, наголошуючи, що своїм обранням він завдячує саме народу України.

Максим ХОРОШУНОВ, «Народна армія»

Проїзд по паризьким вулицям новообраного сьомого Президента п'ятої Французької республіки Франсуа ОЛАНДА

Урочистий парад по прилеглій до вашингтонського Капітолію авеню з нагоди інавгурації 44-го Президента США Барака ОБАМИ

● ОФІЦІЙНІ СИМВОЛИ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Штандарт Президента — це квадратне синє полотнище, в центрі якого зображено золотий тризуб — Знак Княжої Держави Володимира Великого, по периметру йде золота листва з рослинного орнаменту. Двостороннє шовкове полотно вишите із застосуванням комп'ютерних технологій.

На одній стороні штандарта нанесено понад мільйон стібків ниткою червоного і жовтого золота. Вишитий тризубець, завдяки використанню спеціальної підкладки, є об'ємним.

Президентська булава виконана зі срібла та повністю позолочена. Її вага — 750 грамів. Складається вона з двох порожнистих частин: рукоятки і так званого яблука. Яблуко булави прикрашене золотими орнаментальними медальйонами та золотим стилізованим вінцем, прикрашеним 64 каменями (смарагдами і гранатами) у золотій оправі.

Гербова печатка Президента України має круглу форму. У її центрі — зображення малого Державного Герба України, по колу йде напис «Президент України». Під гербом — стилізоване зображення знака Ордена князя Ярослава Мудрого. Рукоятка нової печатки прикрашена лазуритовою кулею. Тубус печатки, тобто центральна частина, позолочений; за своєю колірною гамою відповідає національному прапору України. Печатка виготовлена зі срібла і важить майже півкілограма.

Нагрудний знак (колар) Президента України важить майже 400 грамів. Він не є обов'язковим, але у глав більшості європейських держав президентський колар — один із символів державної влади. Вітчизняний нагрудний знак Президента виготовлений з білого і жовтого золота. А сім його медальйонів розписані київськими художниками.

Нові технології відкривають людству нові можливості. Технологічні новинки нині широко застосовуються в усіх сферах нашої життєдіяльності. Те, що ще вчора здавалось мало не космічним відкриттям, зараз часто вже є звичним для широкого загалу гаджетом. Пропонуємо до вашої уваги технологічні новинки, які, сподіваюсь, зроблять ваше життя безпечнішим та комфортнішим.

●«ІНТЕЛЕКТУАЛЬНА БРОНЯ»

КОСТЮМ «ЗАЛІЗНОГО СОЛДАТА»

Революційна «інтелектуальна броня» з'явиться у збройних сил США і наділить американських солдатів «надлюдською силою». У країні офіційно презентували легкий тактико-штурмовий керований костюм (Tactical Assault Light Operator Suit, TALOS).

Про розробку TALOS повідомило Командування спеціальних операцій армії США — одне з дев'яти бойових командувань Пентагону. Військові звернулися до технологічних підприємців, лабораторій та академій із закликом допомогти в розробці та тестуванні технологій для створення суперброні, повідомляють eizvestia.com.

Костюм TALOS буде порівнянний з обладунками супергероя із блокбастера «Залізна людина». Він буде повністю куленепробивним і отримає власні «мізки» — бортові комп'ютери, здатні відреагувати на зміни в навколишньому середовищі і захистити свого оператора від температурного впливу, отруйних газів та інших загроз.

За словами військових, сучасні натільні бронежилети мають ті ж «ахіллесові п'яти», що і обладунки часів середньовіччя. Спецпідрозділи при захопленні терористів зазнають бойових втрат, коли солдат обстрілюють збоку, завдаючи поранення в пахви, коліна і щиколотки.

Щоб вирішити цю 1500-річну проблему, окремі деталі TALOS передбачається зробити з «рідкого металу» — матеріалу, що розробляється під егідою армії США інженерами Массачусетського технологічного інституту. Така броня здатна за мілісекунди змінити свій стан від рідкого до надтвердого при зміні силових характеристик магнітного поля або електричного струму.

У костюм буде вбудований екзоскелет, який збільшить силу бійця. Також TALOS надасть у розпорядження свого оператора великий набір сенсорів і датчиків для орієнтації в темряві або на незнайомій місцевості. Усередині костюма буде розташовуватися панель, прилегла до тіла людини, що зчитуватиме його медичні характеристики, включаючи температуру шкіри, рівень її зволоження і частоту серцевого ритму.

Обладунки TALOS будуть підтримувати комфортну температуру, за потреби переключатимуться на використання власного запасу кисню і зупинятимуть кровотечі за допомогою спеціальної ранозагоювальної піни.

●ПОБУТОВІ ЗРУЧНОСТІ

РОЗУМНИЙ КИЛИМ

На ринку вже представлено чимало побутових пристроїв з підключенням до Інтернету: телевізори, холодильники, пральні машини і навіть кавоварки. Невдовзі з'явиться й підстилка SmartMat для звичайного дверного килима.

Вона здатна визначати вагу і час, протягом якого відбувається тиск. На підставі отриманих даних пристрій визначає, хто на нього став — доросла людина, дитина чи тварина. Після цього за допомогою вбудованого адаптера Wi-Fi килимок відправить повідомлення на смартфон власника.

Живиться килимок від побутової розетки або від звичайної батарейки. Останньої вистачає на 3 дні роботи. Розробник пояснює — такий килимок попередить батьків про те, коли дитина пішла з дому чи повернулася зі школи, допоможе дізнатися, що під дверима чекає кішка чи собака, і навіть стежити за іншими членами сім'ї. Утім це навряд чи їм сподобається.

●СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ

ГНУЧКІ ТЕЛЕВІЗОРИ

Новий телевізор від LG дійсно гнучкий. Користувач може коригувати кривизну 77-дюймового екрана за допомогою спеціального пульта. Змінюючи цей параметр залежно від відстані глядача до екрану, можна отримати оптимальне зображення. Але не лише це забезпечує максимально якісну картинку. Відповідно до суперсучасних тенденцій новий телевізор оснащений дисплеєм на органічних світлодіодах і має роздільну здатність 4K (3840x2160).

Компанія наголошує, що на розробку гнучкого 77-дюймового OLED-телевізора витратила більше року, і запевняє у надійності продукту. Очікують, що він з'явиться в продажу наприкінці цього — початку наступного року за ціною від $30 тис. Покупцям також запропонують вигнуті телевізори з діагоналлю 55 та 65 дюймів.

Своєю чергою Samsung теж підготувала кілька гнучких телевізорів. Серед них — новинка під назвою Bendable TV. Як і в конкурента від LG, вбудовані електромоторчики дозволяють дистанційно змінювати кривизну екрана. Головна ж відмінність — у розмірах. Діагональ дисплея Samsung — 85 дюймів.

Проте компанія анонсувала й ще більший вигнутий телевізор — справжній гігант з діагоналлю екрана 105 дюймів, співвідношенням сторін 21:9, роздільною здатністю 4K і кількістю пікселів 11 мільйонів. Неймовірні розміри впливатимуть і на ціну телевізора, яка в магазинах сягатиме близько $70 тис.

Разом з цим велетнем Samsung планує вивести на ринок і доступніші Ultra HD-телевізори з гнучкими дисплеями діагоналлю 55, 65 і 78 дюймів.

●ГРОМАДСЬКИЙ ТРАНСПОРТ

НОВЕ ЖИТТЯ ТРАМВАЯ

Трамвай, вагончик чи просто поїзд. Як би його не називали, міський електротранспорт актуальний завжди. Колись майже весь міський транспорт ходив по рейках. Але потім на зміну йому прийшли автобуси та автомобілі. Тепер завдяки сучасним технологіям, відсутності шкідливих викидів і простоті у встановленні цей вид громадського транспорту отримав нове життя.

Вибір потягів з низькою кількістю шкідливих викидів замість транспорту з бензиновими і дизельними двигунами — влучний хід у містах, де зелена тематика у пріоритеті. Однак щоб транспорт став насправді популярним, потрібно перевірити його ефективність, надійність і комфорт.

Трамваї отримують енергію з місцевої електромережі через пристрій, який називається струмоприймач. Він приймає електричну енергію з контактних точок. Максимальна швидкість цієї машини — 100 кілометрів на годину, однак у межах міста вона рідко перевищує 70. Незважаючи на це, трамваю необхідні надійні гальма.

Коли машині потрібно зупинитися, двигун відключається від електромережі, але інерція трамвая продовжує обертати колеса. Це дозволяє моторам генерувати електроенергію. Такий процес називається «відновлювальне гальмування». Для екстрених випадків

трамвай обладнаний повітряними гальмами. Якщо щось впаде на колію, гальма спрацюють разом із бар'єром безпеки, і ніякий предмет не застрягне під вагоном.

Трамваї не завдають шкоди навколишньому середовищу і заощаджують кошти на міських рахунках. Але це все ще не пояснює, чому звичайний пасажир надає перевагу трамваям перед автобусами. Низька посадка, яка є можливою за рахунок конструкції, при якій більшість обладнання розміщено на даху. Це залишає колесам та осям достатньо простору для руху. Адже плавність руху завжди була головним принципом для транспорту, що курсує сталевими рейками.

●КОРИСНО ЗНАТИ

КИНУТИ ПАЛИТИ ДОПОМОЖЕ... ЗАПАЛЬНИЧКА

Запальничка Quitbit рахує, скільки разів її запалили, та зберігає результат у спеціальному додатку на смартфоні, з яким вона з'єднана через Bluetooth. Причому не важливо — нею користувалися для того, щоб запалити, чи, скажімо, розвести багаття.

Приміром, вона показує, скільки грошей власник заощадив, якщо зменшив кількість викурених сигарет. Також відображає інтервал часу з моменту останнього перекуру і скільки сигарет за певний проміжок часу випалено.

Утім розробники наголошують: основне завдання їхнього винаходу — допомогти відмовитися від шкідливої звички. Якщо ж ви не плануєте кинути палити, то купувати запальничку немає сенсу.

Матеріали сторінки підготувала Світлана ЯРОВА, «Народна армія»

Народна армія
2–7 червня 2014 року

В ОБ'ЄКТИВІ ТЕЛЕКАМЕРИ «ГОРЯЧА» ТОЧКА

«АВТОМАТНА ЧЕРГА ПРОЛУНАЛА ШВИДШЕ, НІЖ УВІМКНУЛАСЬ КАМЕРА...»

В 1996 році військовий журналіст Владислав Волошин вперше побував у «гарячій точці» в Боснії та Герцеговині. Саме там він усвідомив, що таке справжня військова журналістика. Загалом із своєю відеокамерою він побував у багатьох зонах конфлікту, де захищали мир наші військовослужбовці — у Косові, Сьєрра-Леоне, Південному Лівані, Ліберії, Конго, Кувейті, Іраку, Лівії.

Владислав Волошин розповідає, що ще в Боснії та Герцеговині він зрозумів, що війну у звичному розумінні глядача зняти майже неможливо. Можна задокументувати лише невеличкий епізод. Тому доводиться знімати те, що відбувається навколо війни.

Одного разу військовий журналіст відправився із групою розвідників на патрулювання. Біля зруйнованого вибухом мосту вояки потрапили в засідку. Наші миротворці зайняли позиції. Почалися тривалі перемовини з нападниками. Владислав зробив спробу зафільмувати події, проте тільки він узяв до рук камеру, напружену тишу розірвала автоматна черга. Стріляли саме в його бік.

— Люди зі зброєю вимагали, щоб ми не знімали і їхали геть. Аби уникнути жертв, ми поверталися тією ж дорогою. На зворотному шляху натрапили на протипіхотну міну, вибух мало не залишив машину без колеса. Я сидів з того боку, де вибухнула міна, і навіть не встиг зрозуміти, що сталося, — пригадує Владислав Волошин.

Водій замінив колесо, і група вирушила далі. Подумки прокручуючи ситуацію, військовий журналіст усвідомив, що зняти «реальну війну», навіть сховавшись за камінням, не вдалося. Автоматна черга пролунала швидше, ніж увімкнулась камера. Тоді мрія зафільмувати справжню війну була відкладена на деякий час — до відряджень в інші гарячі точки.

Сьогодні служба наших військовослужбовців у миротворчих контингентах не менш небезпечна. На підтвердження своїх слів Владислав Волошин наводить багато прикладів, зокрема з його відрядження в ДР Конго. Вертоліт, на якому військовий журналіст вилітав з екіпажем на бойове завдання, повернувся із кількома дірками від куль. Борт пробило наскрізь, але доля вберегла екіпаж від загибелі.

Розповідати без емоцій про нещодавнє своє відрядження до східних рубежів нашої країни, де триває АТО і наші військовослужбовці ведуть реальні бойові дії, військовий журналіст не може. Там він бачив страшні речі.

— Стає моторошно, коли в повітрі з борту вертольота бачиш, як палає Мі-8, який ще 3 хвилини тому стояв поряд на летовищі. Добре, що екіпажу вдалося вчасно евакуюватися. А борт, на якому був я, після двох вильотів повернувся, як решето, — розповідає полковник Владислав Волошин. — Під час польоту по бойовій машині вели стрільбу із великокаліберної зброї просто з осель місцевих мешканців, над якими з повітря розкидували листівки із антисепаратистською агітацією, на наше щастя не стріляли з зеніток, адже Мі-8, який зависає в повітрі, дуже зручна мішень.

— СТАЄ МОТОРОШНО, КОЛИ В ПОВІТРІ З БОРТУ ВЕРТОЛЬОТА БАЧИШ, ЯК ПАЛАЄ МІ-8, ЯКИЙ ЩЕ 3 ХВИЛИНИ ТОМУ СТОЯВ ПОРЯД НА ЛЕТОВИЩІ

Встиг він поспілкуватися і з офіцерами, які несуть службу на блокпостах, і з місцевим населенням, дізнався про їхні настрої. Дуже багато кадрів, які сьогодні транслюють вітчизняні центральні телевізійні канали, було знято саме камерою Владислава Волошина.

P.S. *Коли спілкувався із головним редактором — заступником директора ЦТРС МО України полковником Владиславом Волошиним в його кабінеті, прийшла неприємна звістка. На Донеччині під час обстрілу постраждав його підлеглий — військовий оператор майор Вадим Стасюк. Він отримав осколочні поранення. Це ще раз доводить, що професія військових журналістів вкрай небезпечна, адже кожного дня вони ризикують життям заради головного — донести до широкого загалу правду про події в гарячих точках.*

Ігор ПАРУБСЬКИЙ,
«Народна армія»

6 червня у День журналіста колектив Центральної телерадіостудії Міністерства оборони України відзначив 22-гу річницю з дня створення.

Якщо заглибитися в історію, то варто зазначити, що все починалося, як кажуть, з нуля, адже в Радянській армії такої структури просто не існувало.

Сьогодні військові телевізійники знані як журналісти «високої проби». Вони зарекомендували себе в телепросторі та радіоефірі як справжні професіонали.

Нині у випусках новин на багатьох українських телевізійних каналах можна побачити кадри, які відзняли саме військові журналісти. Їхні камери зараз знаходяться на передовій антитерористичної операції, яка проводиться у східних регіонах нашої країни. Вони працюють, аби донести до аудиторії правдиву інформацію, показати важку працю наших військових та нелегку ситуацію, яка сьогодні заважає нормально жити місцевим мешканцям. Адже хто, як не армійські медійники, зможе професійніше та краще розповісти про військо і про людей, які щоденно виконують свій обов'язок із захисту Вітчизни.

Бажаємо нашим колегам творчих злетів. Ми впевнені, що військові медійники й надалі будуть на передовій інформаційного простору.

ВІЙСЬКОВІ ЖУРНАЛІСТИ НА ПЕРЕДОВІЙ

ПАТРУЛЬ НА АБІДЖАН

Зведення спостерігачів із сусіднього з Ліберією Кот-д'Івуару на той час не були втішними: численні жертви серед мирного населення, перетинання кордонів незаконними бандформуваннями, більше мільйона біженців у сусідні Ліберію, Гвінею, Малі, Буркіна Фасо та Гану. Все свідчило про те, що конфлікт у цій країні далекий від урегулювання.

Наприкінці 2010 року в Кот-д'Івуарі відбулися президентські вибори, які спричинили гостру політичну кризу і, як наслідок, громадянську війну. У ході спільної операції ООН і французьких військ Лоран Гбагбо був усунений від влади, новим президентом став Алассан Уаттара. Миротворці українського підрозділу, які входили до складу сил миротворчого контингенту ООН у цій країні, також були задіяні у стабілізації обстановки та відновленні миру та спокою в цій державі.

Мені довелося побувати у Котд'Івуарі та написати про рішучість дій наших миротворців у стабілізації тамтешньої ситуації.

У день того перельоту пара вертольотів 56-го ОВЗ місії ООН у Ліберії вирушила до кот-д'івуарійського аеродрому «Буаке», на якому базувалася наша група авіаційної підтримки сусідньої Місії ООН. За півгодини польоту мені згадався інструктаж найпершої групи вертолітників, яку готували до відправки у країну, охоплену полум'ям збройного протистояння.

— Хлопці, маршрут руху пролягає по визначених точках, — по-військовому коротко пояснював льотчикам представник місії ООН. — Час польоту — близько трьох з половиною годин. Ситуація у країні складна, але контрольована.

Проте небезпека перельоту полягала в тім, що в точці перетинання кордону, за оперативними даними спостерігачів місії ООН, рештки регулярної армії Гбагбо, чатуючи в засідці на українські вертольоти, могли використати «Стінгери». Тож цього треба було уникати, облітаючи це місце південніше. А далі рухатись за маршрутом до аеродрому базування українських вертолітників.

«Скільки ще до кордону?» — написавши олівцем на папері, запитав я бортового авіаційного техніка, адже марно було перекрикувати гуркіт двигуна бойового Мі-24.

У відповідь той показав на пальцях три рази по п'ять. Отже, від небезпечного місця було лише чверть години льоту. Проте члени екіпажу були спокійні, не виявляли жодних ознак нервування.

Діставшись аеродрому «Буаке», ми нарешті наступного дня змогли вирушити до місця найзапеклішого протистояння в тій політичній кризі — економічної столиці Кот-д'Івуару Абіджана.

Про членів екіпажів, які виконували завдання в ході операції місії ООН у Абіджані під час кульмінації протистояння між прихильниками двох президентів, треба писати окремо. Адже для них все почалося на місяць раніше.

...Вже за тиждень роботи в північній частині Кот-д'Івуару, підконтрольній новообраному президенту, наші льотчики отримали завдання дістатися Абіджану для надання оперативної підтримки силам місії ООН у проведенні операції щодо стримування збройного протистояння.

Отримавши плани польотних завдань на найближчі два дні та взявши курс на Абіджан, вертолітники вирушили до французької бази «Лікорн». Згодом екіпажі планували повернутися на аеродром у Буаке. Але тліюча громадянська війна внесла корективи.

Саме в ті дні ситуація в Абіджані загострилася, тож командування сил Місії ООН вирішило залишити наші вертольоти на базі «Лікорн». У місті палали фабрики та магазини, процвітало мародерство, скрізь було чути постріли.

— Перші дні перебування на французькій базі було важко, адже ми знаходилися у режимі постійної готовності та не відходили від вертольотів ні на крок, чекаючи команди на зліт, — згадує ті події командир вертольота Мі-24 Руслан М.

Кожного ранку екіпажі отримували від керівництва сил Місії ООН найоперативнішу інформацію, відповідно до якої командування 56-го окремого вертолітного загону ставило польотні завдання.

— Під час польоту працювали по координатах, що надходили зі штабу місії та постійно оновлювалися. Тому польотне завдання, як правило, корегувалося вже в повітрі, що додавало проблем, — розповідає командир вертольота Мі-24 Володимир Б.

Оперативність виконання завдань була настільки високою, що льотчикам вже у польоті доводилося вводити координати в навігаційну систему та облітати Абіджан за новими координатами.

Після чотирьох днів повітряної розвідки, виконуючи завдання командування миротворчих сил ООН, два вертольоти Мі-24 обстріляли

● СПОРІДНЕНІСТЬ ПРОФЕСІЙ

НОВИНАР ШИРОКОГО ПРОФІЛЮ

Професія журналіста вимагає знань у різних сферах. Адже коло проблем, висвітлюваних на сторінках видань, досить широке. Часто доводиться бути і швецем, і женцем, і… рештою фахівців. Така підготовка часто допомагала в різних ситуаціях. Згодилася вона й під час відрядження до Іраку.

Пропозиція поїхати в ту гарячу точку не здивувала. Здивувало запропоноване амплуа: офіцер відділу розвідки штабу Об'єднаних оперативних сил коаліції. Спочатку виникли сумніви: чи впораюсь? Та вирішив, що не боги горщики ліплять!

Як виявилося, нові посадові обов'язки були майже такими ж, як і «старі» — збір, обробка інформації, підготовка звітів та прогнозів. Майже те саме, що доводилося робити, працюючи кореспондентом «Народної армії», окрім поширення результатів своєї роботи серед широкого загалу. Ті ж поїздки країною, «прочісування» безкраїх просторів всесвітньої мережі тощо. Все, як завжди, за винятком одного нюансу — війни, яка точилася навколо. Це була справжня війна, на якій будь-яке нехтування простими правилами могло коштувати життя. Збираючись супроводжувати колег при виконанні бойового завдання, постійно чув настанови: не зупинятися без нагальної потреби, а зупинившись — одразу виходити з машин і спостерігати за визначеним сектором, триматися середини дороги, з-під моста чи шляхопроводу виїжджати іншою смугою, аніж заїжджав, не «пускати між коліс» нічого, що лежить на дорозі, у разі обстрілу продовжувати рух якомога швидше тощо. Спочатку все це здавалося схожим на дитячу гру і викликало ледь стримувану посмішку: «Ми ж дорослі люди, а граємося, немов малеча у війнушку». Але така думка зникла без сліду, коли за декілька днів побачив повідомлення, що в кузов однієї з машин з моста жбурнули гранату, згодом інший конвой розстріляли під час зупинки, за декілька днів приписана до нашого підрозділу машина підірвалася на саморобній міні, закладеній у труп собаки, що лежав серед дороги. Згадалися слова офіцерів-викладачів загальної тактики: бойові статути написані кров'ю. Якщо щось у них здається нелогічним, то просто ти не все знаєш…

Під час одного з виїздів за межі «зеленої» зони наш водій помітив, що посеред дороги щось лежить. Зрозуміло, що ми не лише поїхали в об'їзд, а й повідомили про знахідку саперів. Наступного дня у хроніках військових подій прочитав, що саперний підрозділ знову знешкодив кілька саморобних вибухових пристроїв. Серед місць їхнього закладання значилася й дорога на Багдадський аеропорт, якою ми тоді вирішили не їхати.

Випадків, коли ми змінювали запланований маршрут після повідомлень інших груп, теж було чимало. Досліджувати небезпечність тих чи інших трас також входило до обов'язків нашого відділу. Щодня ми аналізували повідомлення про бойові зіткнення, мінування доріг, терористичні акти, інші випадки та складали прогноз для неурядових громадських, зокрема й міжнародних, організацій. Перші наші замовники були їх небагато. Організацій 12–15. Але невдовзі спрацювало «сарафанне радіо». Замовлення на наші «поради» посипалися, немов з рогу достатку. За місяць їх було вже понад чотири десятки, за два — понад шістдесят. Це стало певним визнанням нашої роботи.

Десять років по тому довелося спілкуватися з представницею Червоного Хреста. Ця організація відома своїм несприйняттям співпраці з військовими. Приміром, в Іраку її представники завжди відмовлялися від будь-якої допомоги, якщо проглядався бодай натяк на участь військових. Між іншим жінка відзначила, що працювала в багатьох гарячих точках, зокрема й в Іраку. І там їй досить часто потрапляли на очі бюлетені «радника з безпеки». Хто це такий, вона не знала, але, зважаючи на високий рівень достовірності, здогадувалася. Та, не маючи альтернативи, дослухалася до цих порад.

Роман БАКУМЕНКО,
«Народна армія»

з гармат військову техніку і склад зі зброєю сил Гбагбо в Абіджані. Дії українських вертольотчиків мали продемонструвати готовність військ ООН застосовувати зброю для самозахисту, захисту мирного населення та рішучість намірів щодо підтримання миру.

Згодом в Абіджані відбувся імпровізований парад, під час якого близько сотні одиниць автомобільної та військової техніки з абревіатурою ООН великою колоною проїхали центральними вулицями міста, демонструючи свою перемогу. При цьому пара українських вертольотів Мі-24 прикривала це дійство з повітря, одночасно беручи в ньому участь. Згодом вони повернулися на місце постійного базування летовище «Буаке».

Проте в наших миротворців, попри напружений ритм польотів, залишилися лише добрі згадки про ті часи. Запам'яталося їм і те, як французькі військові «знімали шляпи» не лише вражені майстерністю наших пілотів, а й грізними Мі-24. Вони вважали за честь сфотографуватися біля них на згадку про те, як спільними зусиллями Місії ООН було внесено відчутний вклад у мирне врегулювання ситуації у Кот-д'Івуарі.

Вадим КОВАЛЬОВ,
«Народна армія»

● ПРОФЕСІОНАЛ СВОЄЇ СПРАВИ

«ГАРЯЧІ ТОЧКИ» ОЛЕКСАНДРА КЛИМЕНКА…

Не часто можна зустріти людину, яка протягом десятків років дивилася крізь об'єктив фотоапарата на людей та події, які відбувалися на різних континентах світу. На плівці та в цифрі ним фіксувалися обличчя та миттєвості життя, створювався часопис різних народів у фотознімках. Йдеться про фотокореспондента газети «Голос України» Олександра Клименка — професіонала, якого за бажання творити в журналістських колах називають легендою фотосправи.

Військовому середовищу цей журналіст добре відомий завдяки десяткам відряджень до «гарячих точок» та інтересу до миротворчої тематики. Пересічні громадяни його знають за світлинами з сучасної історії України: народні депутати виносять синьо-жовтий прапор тощо.

Датою першого відрядження Олександра Клименка «на війну» став квітень 1992 року. До Придністров'я (м. Дубоссари) фотокореспондент поїхав за власним бажанням. Під час цього відрядження він вперше побачив кордони, блокпости, військову техніку в бойових умовах.

Прибувши в район бойових дій, журналіст бачив 18-річних хлопців — майже дітей, які роз'їжджали на БТРах 50-х років випуску і нагадували справжніх анархістів-шибайголів.

— Ще на початку української миротворчості мені пощастило познайомитися з представниками тодішньої прес-служби Міністерства оборони, — пригадує Олександр Клименко. — І хоча про військову тематику загалом я тоді не думав, проте згодом інтерес до висвітлення діяльності наших місій за кордоном виявився обопільним. Тож до тієї чи іншої країни я потрапляв з черговою ротацією українських миротворчих підрозділів.

Ще більше враження на фотокореспондента справила поїздка до Сараєва у 1994 році. Розтрощений аеропорт, багато бронетехніки, бійці у бронежилетах і касках, напівпорожнє місто…

А за чотири роки журналіст знову потрапив до Боснії та Герцеговини. Український батальйон базувався в населеному пункті Врапчичі. Одного разу з групою офіцерів Олександр Клименко пересувався в патрулі до Сербської Республіки. Дорогою на якомусь з постів вони зупинилися поспілкуватися з представниками сербської поліції. Одного з полісменів, якого звали Мілован Маткович, вдалося сфотографувати на тлі намальованого на стіні герба сербів (чотири букви «С» із хрестом. — Авт.). Через багато років ця історія мала продовження.

Річ у тім, що 2007 року фотокореспондент перебував у відрядженні в Ліберії. Український офіцер Сергій Сизоненко познайомив його там з поліцейським із Сербської Республіки Зораном Четковичем. Той служив у цивільній поліції ООН. На згадку Олександр Клименко подарував Зорану свій фотоальбом про українську миротворчість 1994–2003 років. Переглянувши його, серб сказав, що тут, у Ліберії, є людина, фото якої надруковане в альбомі. Це Мілован Маткович. Приємний збіг обставин.

Загалом журналіст іноді й по кілька разів бував у колишній Югославії, Кувейті, Нагорному Карабасі, Вірменії, Сьєрра-Леоне, інших країнах Африки.

За минулі роки фотографій назбиралося чимало. Звісно, не всі вони потрапили на шпальти газет та до інформаційних агентств. Щоб знімки міг побачити широкий загал, Олександр Клименко постійно організовує фотопрезентації та виставки. Наприклад, у 2012 році він організував показ своїх робіт з нагоди 20-річчя миротворчої діяльності України. Захід під назвою «Україна: 20 років участі в миротворчій діяльності ООН» проводився у штаб-квартирі Організації Об'єднаних Націй у Нью-Йорку, потім — у Брюсселі. Крім того, Олександр видав свої знімки із «гарячих точок» у фотоальбомах «Миротворча діяльність Українського війська: перше десятиліття» (2004 р.) та «Крізь вогонь і сльози» (2009 р.).

19 січня поточного року Олександр Клименко отримав поранення в ногу та обличчя, коли виконував свій професійний обов'язок під час подій на Майдані. Фотокореспонденту «Голосу України» вдалося самотужки вибратися з епіцентру конфлікту, аби отримати медичну допомогу.

Підлікувавшись Олександр продовжив займатися улюбленою справою. Він фіксує фотоапаратом сучасність та демонструє їх широкому загалу. Приміром, з 30 травня поточного року в Києві демонструється його виставка «Українські миротворці: люди і обличчя» в межах проекту «Україна миротворча». На ній представлені світлини з офіцерами-вертолітниками, які загинули 2 травня в ході антитерористичної операції на Сході України. Фотожурналіст розповів, що товаришував з ними та зробив фотографії пілотів Олександра Сабади, Руслана Плоходька та Сергія Руденка ще у 2012 році в Демократичній Республіці Конго, де вони виконували миротворчу місію у складі 18-го ОВЗ ЗСУ Сил ООН.

— Плани нині важко будувати, настільки стрімко все змінюється як у нашій країні, так і у світі загалом, — сказав Олександр Клименко, підсумовуючи зустріч. — Але в будь-якому разі треба залишатися оптимістом. Чого і бажаю своїм колегам.

Микола ФЕДОРКІВ,
«Народна армія»

Народна армія
2–7 червня 2014 року

●ТРАДИЦІЇ НАШОГО НАРОДУ

ХАЙ ТРІЙЦЯ СВЯТАЯ В ЛЮБОВІ ЄДНАЄ!

Глибока шана та щира турбота про збереження та примноження народних традицій вирізняє українців з-поміж інших націй. Все заради того, аби діти та онуки не стали манкуртами, дорожили духовним спадком славних пращурів.

День Пресвятої Трійці після Різдва та Великодня — одне з найшанованіших свят в Україні. Відзначають його у сьому неділю після Воскресіння Христового протягом трьох днів. Згідно з історією церкви це свято пов'язують з Нікейським собором. Він відбувся у 325 році з ініціативи імператора Костянтина (який проголосив християнство державною релігією Римської імперії) у місті Нікея. Саме на цьому соборі був прийнятий догмат про те, що Бог існує в трьох іпостасях — Отець, Син та Дух Святий.

У народі Трійцю називають ще «Зеленими святами», що символізує остаточний прихід літа. Це відгомін давнього народного дохристиянського обряду, в основі якого лежить культ рослинності й магія заклинання майбутнього урожаю.

У цей день заведено прикрашати храми і будинки гілками клена, берези, верби, луговими травами і квітами. Водночас цей звичай виходить із старозавітного періоду церкви, коли в день П'ятдесятниці будинки й синагоги прикрашалися зеленню на згадку про те, як при Синайській горі все квітло в день отримання Мойсеєм скрижалей Закону. За переказами, Сіонська світлиця, де на апостолів зійшов Святий Дух, теж була прикрашена гілками дерев і квітами.

Українці прикрашали домівку всією родиною ввечері. Підлогу встеляли зіллям, полином, чебрецем. Волошки і м'яту клали за ікони. Запалювали перед образами лампадку та свічки.

Дорогі захисники Вітчизни!
Вітаємо вас і ваші родини з величним святом Трійці!

Приносимо вам щиру подяку за ваш благородний труд щодо забезпечення миру та спокою в нашій державі й просимо Божого благословення на вас, щоб ви були мужніми і непохитними в справі захисту Вітчизни.

Трійця або зішестя на землю Духа Святого — ця подія відбулася після славного воскресіння і вознесіння на небо Господа і Спасителя нашого Ісуса Христа. Бог послав на землю Духа Свого Святого і свято Трійці нагадує нам про це. То було народження Церкви Христової. В Своїй третій іпостасі, Дусі Святім, Бог знаходить серця людей для примирення з Ним. Дух Господній допомагає нам пізнавати Його волю, скеровує нас і змінює наше життя на добро. Нам же потрібно бути відкритими і уважними до дії Духа Святого і слухняними Йому.

Дорогі воїни, Спаситель наш Ісус Христос сказав: ***«Коли сильний збройно свій двір стереже, то в безпеці маєток його»*** *(Євангелія від Луки 11:21), тож бажаємо вам бути сильними духовно, фізично загартованими, мати добре військове спорядження і майстерно володіти ним.*

Нехай рука Божа буде завжди над вами, оберігаючи від усякого лиха і благословляючи на добрі справи.

Слава Ісусу Христу! Слава Україні! Слава Збройним Силам України!

Рада у справах душпастирської опіки при Міністерстві оборони України

Господині до свята пекли короваї та калачі й прикрашали їх пряними травами. Обідній стіл обов'язково накривали зеленою скатертиною. Традиційні напої в ці дні — узвар та кисіль.

Зранку в неділю і дорослі, і малі святково одягаються та йдуть з букетами ароматних трав та квітів у церкву. Дорогою вони вітають одне одного зі святом, зичать щастя. Зазвичай після церковної служби служили молебні на освячення полів, щоб Господь захистив їх від пожеж та граду і дарував щедрий урожай.

Колись на Зелені свята був звичай «кумитися», тобто обирати хрещених матерів для майбутніх дітей. При цьому треба двом дівчатам тричі поцілуватися крізь вінок, обмінятися крашанками, хустками, намистом і сказати: «Будь зі мною, як кума з кумою! Кумаймося, не цураймося, на Ви називаймося!» Так виховувалася повага між майбутніми родичами, адже кумам не можна було сваритися. Утверджувався зв'язок і на майбутнє: котра з дівчат першою виходила заміж й ставала матір'ю, то за куму брала ту, з якою покумилася на Зелену неділю.

Зберігся в українців звичай на Зелені свята упорядковувати могили героїв, які загинули, обороняючи свій край. Особливо цього дня вшановують невідомих, похованих у братських могилах, які загинули, захищаючи рідну землю від загарбників.

Тож нехай цього дня в кожній оселі буде святково й зелено, і в кожній душі панує мир і любов! Хай Трійця Святая нас в любові єднає!

Наталія ТКАЧУК,
«Народна армія»

●НА ЕКСТРЕМАЛЬНІЙ ХВИЛІ

АЗИ ПОЛЬОВОГО ВИШКОЛУ ДЛЯ МЕДІЙНИКІВ

Виживати в польових умовах, оборонятись під час нападу, надавати першу медичну допомогу та влучно стріляти вчили представників вітчизняних ЗМІ на полігоні 240-го Центру підготовки підрозділів 8-го армійського корпусу Сухопутних військ ЗС України.

Під час заходу «Екстремальна журналістика», організованого напередодні професійного свята — Дня журналіста, медійники навчались правилам поведінки під час обстрілів, терористичних актів, вибухів та інших небезпечних ситуацій. Вправлялись журналісти й у тирі, виконуючи вправи зі стрілецької зброї.

— Особливо сьогодні робота журналіста стала дуже небезпечною. Виїжджаючи на східні рубежі нашої країни, медіапрацівники можуть опинитись у бойових умовах, в яких треба і рану перев'язати, і зробити репортаж із ризиком для власного життя, — зазначив начальник Управління преси та інформації Міністерства оборони України підполковник Богдан Сеник.

Зі словами офіцера погоджувались і досвідчені журналісти, які вже мають досвід роботи в гарячих точках планети. Наприклад, кореспондент одного з вітчизняних телеканалів Роман Бочкала підтвердив, що робота в екстремальних умовах подекуди дуже небезпечна, тож слід керуватися дуже простим правилом — не ризикувати без зайвої потреби.

— За моїми плечима чимало відряджень за кордон і в зони збройних конфліктів, і до миротворчих контингентів, тому головне, що повинен знати журналіст, що сенсаційний сюжет, репортаж чи фотографія не варті його життя. До того ж журналіст відповідає не лише за себе й за свого оператора, якщо він тележурналіст, водія та багатьох інших людей, яких він може наразити на небезпеку, — ділиться своїм досвідом Роман.

Максим ХОРОШУНОВ,
«Народна армія»

●ВІТАЄМО!

5 червня свій день народження відзначив командувач військ гвардійського ордена Червоного Прапора оперативного командування «Південь» генерал-лейтенант **ХОМЧАК Руслан Борисович**

Прийміть найщиріші та сердечні вітання з нагоди Вашого дня народження!

За Вашими плечима чималий досвід служіння Батьківщині. Ви завжди були взірцем офіцерської честі та гідності. Ваш професійний досвід, почуття відповідальності, вболівання за свою справу принесли Вам заслужений авторитет серед керівництва Збройних Сил України та військовослужбовців оперативного командування «Південь».

Від щирого серця бажаємо Вам щастя, міцного здоров'я, родинного тепла і затишку, успіхів у нелегкій, але почесній службі на благо Українського народу!

Невичерпної Вам енергії в реалізації задумів! Нехай надія і впевненість у майбутньому додадуть Вам сили та наснаги в служінні нашій Вітчизні!

Колектив військовослужбовців військ оперативного командування «Південь»

6 червня 50-річний ювілей відзначив командир військової частини полковник **ЯРОШЕВИЧ Федір Сергійович**

Прийміть від колективу військової частини теплі та сердечні вітання з нагоди дня народження!

Кращі роки свого життя Ви присвятили почесній, але нелегкій справі служіння своєму народові, виявляючи високий професіоналізм і майстерність, чесність і людяність, відданість у захисті держави й демократії.

Пройдений Вами життєвий шлях самовідданого служіння своєму народові є гідним прикладом виконання почесного обов'язку громадянина і патріота.

Бажаємо Вам міцного здоров'я, щастя та сімейного благополуччя, нових успіхів і здобутків у вашій діяльності на благо України й надалі проводжувати та примножувати добрі традиції славних захисників української землі.

Колектив військової частини

●НАЦІОНАЛЬНА СВІДОМІСТЬ

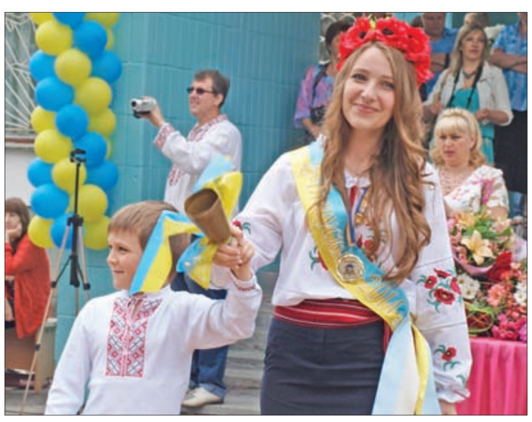
НА ВИПУСКНОМУ — У ВИШИВАНКАХ

Квітами, дзвінким сміхом школярів та розчуленими обличчями батьків зазвичай характеризується завершення навчального року в більшості українських шкіл. Проте цьогоріч свято останнього дзвоника було особливим. Одинадцятикласники замість стрічок, білих блузок і сорочок на кшталт радянської форми обрали вишиванки. Кажуть, що прислухалися до поклику своїх сердець, які б'ються в унісон з серцями патріотів, котрі зі зброєю в руках відстоюють право України на свободу. А ще так випускники виявляють своє прагнення зберегти єдність Батьківщини.

— Я взагалі ціную все українське. Вважаю, що такий одяг дуже гарний і стильний, — зізналась випускниця Анастасія.

На урочистій лінійці Гімн України співали всі — від першокласника до сивочолих бабусь та дідусів, приклавши руку до серця. До того ж цього дня жовто-блакитна патріотична символіка була помітна і в букетах, і в повітряних кульках, і в стрічках у випускників. Останні трагічні події на Донбасі об'єднали українців та кардинально змінили їхнє ставлення до своєї країни. Нинішня молодь пишається тим, що є українцями. А ми, батьки, пишаємось своїми дітьми — майбутнім нашої держави.

Катерина ЛОМЕЙКО,
Київ

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Реєстраційне свідоцтво КВ № 2026 від 25.06.1996 р.
Передплатний індекс – 68618

Газета надрукована у друкарні ТОВ «Мега–Поліграф» (м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14).
Наклад 38428
Ціна вроздріб – договірна
Зам. **№35624**

Головний редактор Роман ДРАПАК
Відділ передплати: тел.: 0(44) 489 50 12
Чергові по номеру — Андрій ЗАДУБІННИЙ, Костянтин МАШОВЕЦЬ, Сергій ВОРОНКОВ
Провідні літературні співробітники — Наталія ШАРОЙКО, Оксана МАРЧУК

Адреса редакції: вул. Мельникова, 24, м. Київ, МСП, 04655
e-mail: n_army@army.kiev.ua
http://www.narodka.com.ua

Pp - Реклама редакції (подається безкоштовно)
P - Реклама платна

Листування з читачами тільки на сторінках газети.
Відповідальність за достовірність інформації та реклами несуть автори та рекламодавці.
Редакція може не поділяти погляди автора.
При передруку матеріалів посилання на «Народну армію» обов'язкове.